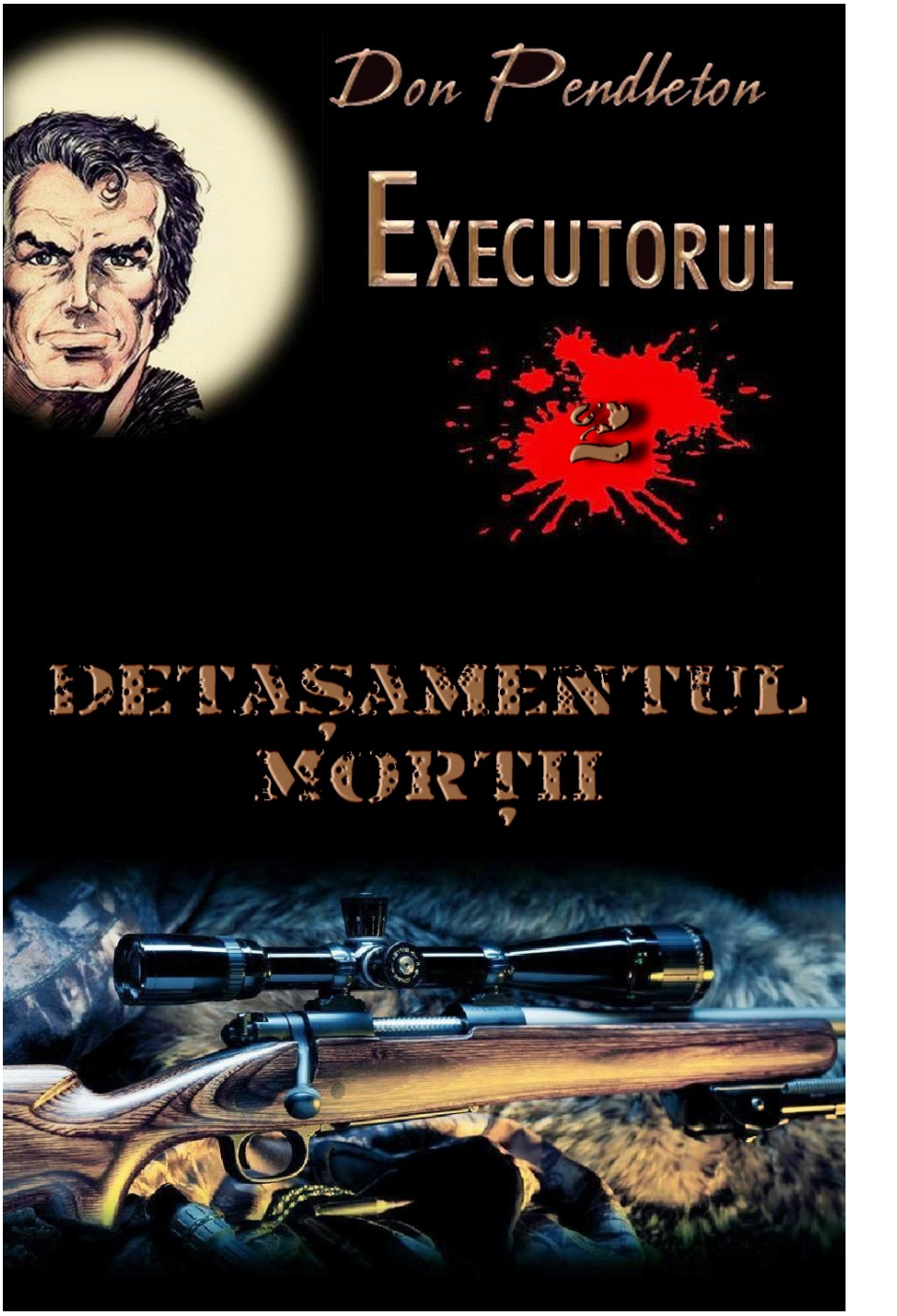
Don Pendleton
EXECUTORUL
2
DETAȘAMENTUL MORȚII

# Don Pendleton

## Executorul - Detaşamentul Morţii

*Traducerea: Corina Despot*

*THE EXECUTIONER - DEATH SQUAD*
*Copyright© 1969 by Pinnacle Books.*
*EDITURA ULISE BUCUREŞTI*

*Prelucrare EBook:*
*www.virtual-project.eu*

*„Dar pentru ce tu singur?*
*pentru ce alături de tine*
*Nu vine tot iadul eliberat?”*

John Milton,
„Paradisul pierdut”

*„Vom lovi Mafia, atât de repede, atât de des şi din atât de multe direcţii, încât vor crede că iadul s-a pogorât asupra lor. Îi vom fura, îi vom ucide, îi vom teroriza şi le vom lua fiece blestemat de lucru pe care îl au. Atunci vom vedea cât de puternici şi bine organizaţi sunt.*”

Mack Bolan,
Executorul

*Dedicaţie*

*Pentru fiul meu, sergentul Steve, şi pentru toţi acei bărbaţi viteji din patrulele de recunoaştere pe distantă mare, Divizia 9 infanterie, Vietnam.*

**PROLOG**

**Capitolul unu**. JOCUL

**Capitolul doi**. DETAŞAMENTUL MORŢII

**Capitolul trei**. PROBA DE ÎNCERCARE

**Capitolul patru**. HARDCASE

**Capitolul cinci**. URMĂRIREA

**Capitolul şase**. AMBUSCADA DE PE FALEZĂ

**Capitolul şapte**. FAŢĂ ÎN FAŢĂ

**Capitolul opt**. MORT DIN NAŞTERE

**Capitolul nouă**. UN INDIAN MITITEL

**Capitolul zece**. MARFĂ DE VÂNZARE

**Capitolul unsprezece**. AVANPREMIERA

**Capitolul doisprezece**. PRESIUNEA

**Capitolul treisprezece**. CONSILIUL

**Capitolul paisprezece**. INFERNUL BEVERLY

**Capitolul cincisprezece**. MARELE ŞLEM

**Capitolul şaisprezece**. DRUMUL ÎNAPOI

# PROLOG

Dintre formele dure de luptă promovate de luptătorii americani în Vietnam, Mack Bolan o moştenise pe cea mai nemiloasă şi insensibilă. Sergentul Bolan era un trăgător de elită, un perfecţionist fără nervi şi un om care, cu siguranţă, ştia să se stăpânească. El a devenit repede cel mai renumit ţintaş din zona de luptă. Numeroasele sale victime şi metodologia sa îndrăzneaţă îi câştigaseră titlul neoficial de Executor. Apoi Mack Bolan a fost învoit să plece acasă, într-o permisie de urgenţă, pentru a-şi înmormânta tatăl, mama şi sora mai tânără, victime ale unei morţi violente. Bolan a aflat că sindicatul internaţional al crimei, cunoscut sub numele de Mafia era indirect implicat în această tragedie.

Durerea lui Bolan s-a transformat în furie oarbă şi el declară război total forţelor locale ale Mafiei din oraşul său natal, cartierul de est din Pittsfield. Nestingherit de obişnuitele restricţii impuse autorităţilor legale, Bolan aplică concepţiile luptei în junglă direct asupra duşmanului şi astfel bătălia din Pittsfield a Executorului devine peste noapte o legendă americană. De unul singur, îi scoate din vizuină pe mai marii gangsterilor şi îi execută, într-o serie de acţiuni îndrăzneţe.

— Eu nu sunt judecătorul lor, a declarat Bolan. Eu sunt sentinţa lor, eu sunt executorul lor!

Dar Bolan era evident în afara legii. Deşi multe oficialităţi aplaudau în secret acţiunile Executorului, el fu acuzat în mod oficial de multiple asasinate, incendieri, intimidări şi mutilări de diferite genuri. Şi din câte ştia cu precizie Executorul, el nu repurtase o victorie la Pittsfield. Devenise un om desemnat pentru moarte, căutat de fiecare factor de aplicare a legii din ţară, şi cu toate resursele organizaţiei mondiale a Mafiei angrenate în scopul distrugerii sale. Bolan părăsi oraşul Pittsfield cu sentimentul că porneşte pe ultima sa sută de metri, dar hotărât să tragă de această ultimă sută de metri cât poate de mult, să lupte până la ultima suflare. Ultima sută de metri a lui Mack Bolan urma să fie sângeroasă. Executorul îşi va trăi viaţă până la capăt.

# Capitolul unu
## JOCUL

Executorul sosi la Los Angeles în seara zilei de 20 septembrie, fără surle şi trâmbiţe. Venind dinspre Las Vegas, urmase varianta care ocoleşte oraşul, ieşise în Santa Monica şi o cotise spre sud, pe drumul principal de-a lungul coastei. Câteva minute mai târziu se opri în fata unei cabine telefonice, la o staţie service, consultă cartea de telefon, apoi introduse o monedă în aparat şi formă numărul unui fost camarad de arme, veteranul războiului din Vietnam, George Zitka. O voce prudentă răspunse la apel. Bolan zâmbi şi pe un ton tranşant zise în microfon:

— Pasăre timpurie, aici Pompierul. Care-i situaţia acolo?

O respiraţie uimită şi linişte pentru o clipă. Apoi o voce uşor emoţionată răspunse:

— Situaţie normală, Pompierule. Propun să te abaţi din drum şi să pornim direct la Kwang Tri.

— Mă opun, răspunse Bolan cu vocea uşor înăsprită. E timpul să pornim operaţiunea RR, aşa că sosesc.

— Propun Kwang Tri pentru RR, răspunse vocea cu insistenţă controlată.

— Mă opun, sosesc, i-o reteză Bolan.

Puse receptorul jos, se uita gânditor la telefon pentru o clipa, apoi se întoarse la maşină, o conduse până în dosul staţiei service şi coborî din nou pe trotuar. Îşi dădu jos pardesiul, băga mâna în buzunar şi scoase un revolver de calibrul 32 şi un toc de umăr, pe care şi-l fixa pe el, verifică de câteva ori percutorul pistolului, apoi încărcă arma şi o strecură în locaşul ei.

— Kwang Tri pe dracu! mârâi Bolan în timp ce-şi îmbrăcă pardesiul.

Douăzeci de minute mai târziu, o maşină rapidă, tip sport, îşi făcea intrarea pe poarta arcuită, trecând pe lângă platforma de parcare a unui complex de apartamente de proastă calitate şi se opri într-un loc deschis, vis-à-vis de piscina de formă ovală. Un bărbat înalt, cu ochelari negri se extrase din maşina mică pe

pavajul cu pietre multicolore, măsură cu răceală unduirile de trupuri de la marginea piscinei, apoi o porni prin curtea interioară prin furnicarul de fiinţe aproape goale, adunate acolo. Lumini vii dădeau strălucire întunericului. Câteva aparate de înaltă fidelitate erau în plină acţiune, într-o dezlănţuire de sunete moderne, dar nici chiar amplificarea electronică nu putea să acopere notele înalte ale unor voci ridicate, conversând pe nerăsuflate şi participând la un chef de pomină.

O blondă grasă într-un mini-bikini sărea în bazin de pe umerii a doi tineri bronzaţi; o fată râdea strident, încercând să ţină pe cap un pahar cu picior. Bolan zâmbi ironic şi dădu din cap dezaprobator faţă de larma delirantă, oprindu-se puţin să consulte lista locatarilor, aflată la intrarea în clădire. O frumuseţe orbitoare, într-un bikini de culoarea pielii cobora scările, balansând cu grijă o tavă cu băuturi. Bolan se dădu la o parte ca s-o lase să treacă; în loc s-o facă, ea întinse tava spre el. Mâna lui stânga tresări instinctiv spre deschizătură pardesiului, apoi îngheţă într-o poziţie voit relaxată, în timp ce semi-golaşa chicoti şi zise:

— Ce-ai înţepenit aşa, puiuţ?

Bolan zâmbi.

— Eu n-am fost invitat la petrecere, îi spuse el. În orice caz îţi mulţumesc.

— Asta nu e o petrecere. Acesta e un mod de viaţă.

Vocea îi era nesigură din pricina alcoolului.

— Pune ceva convingător pe tine şi vino jos.

Chicoti din nou şi îşi văzu de drum, unduindu-şi şoldurile, cu convingerea că plecarea ei e urmărită cu aprecierea cuvenită.

Bolan îşi continuă drumul pe scări, se opri la primul palier ca să se uite în jos la legănarea de trupuri, apoi urcă încet până la etajul al treilea. Toate apartamentele aveau ieşire spre curte. Terasa de la etajul al treilea era goală. În drumul lui Bolan uşile erau deschise, ca şi când în toată clădirea locuia o singura familie mare, într-o continuă legănare. Probabil că majoritatea chiriaşilor era la piscină. Gălăgia de jos părea că se amplifică pe măsură ce se ridica spre etajele superioare. Bolan se întrebă în gând cum se putea locui într-o asemenea gălăgie.

Găsi uşa pe care o căuta, închisă cu ostentaţie, şi apăsă pe sonerie. Un vizor se deschise aproape în aceeaşi clipă şi un ochi privi sever prin el.

— Mda? mormăi o voce.

— George Zitka, răspunse bărbatul cel înalt. Locuieşte aici?

— Ăsta-i numele de pe uşă, nu?

— Eu nu cred tot ce citesc.

Bolan îşi scoase ochelarii de soare şi îi puse în buzunarul pardesiului, lăsându-şi mâna în deschizătura lui.

— Tu eşti Zitter?

— Mda.

Vizorul se închise repede şi uşa se crăpă. Bolan aruncă o privire rapidă la stânga şi la dreapta, apoi îşi lansă cele peste 90 de kilograme într-o puternică lovitură dată uşii parţial deschise, urmată de o rostogolire în apartamentul neiluminat.

Gloanţe explozive şi incendiare asigurară festivitatea de primire, căci mai multe pistoale se descărcară în foc rapid şi încrucişat în direcţia intrării. Bolan avea deja arma în mână când se rostogolea pe podea şi un sunet nou se adăugă simfoniei împuşcăturilor. Un grohăit şi o bufnitură lângă uşa deschisă anunţară rezultatul primei riposte şi deja următoarele două, trei împuşcături erau introduse în replică. Apoi se făcu linişte; nu se auzea decât un geamăt într-un colţ al camerei.

— Zitter? întrebă Bolan cu blândeţe.

— Zitter, veni răspunsul imediat. Tu eşti, Mack?

— Eu sunt.

În timp ce vorbea, Bolan se rostogoli încetişor.

— Eşti teafăr, Zit?

— Da. Sunt trei. I-ai aranjat pe toţi trei?

— Verificat, trei, răspunse Bolan.

Oftă şi se ridică în picioare, se întoarse la uşă şi găsi întrerupătorul, apoi închise uşa şi aprinse lumina.

Trei oameni zăceau întinşi prin camera mică, ca nişte statui groteşti ale morţii. Zitka era într-un colţ, pe podea, cu mâinile şi picioarele legate. Bolan scoase un cuţit de buzunar şi tăie sforile.

— Ar fi trebuit să le spui camarazilor tăi parola, rânji el.

— Camarazi pe dracu, murmură Zitka. Ce ţi-ai făcut cu părul?

Se frecă la mâini şi la picioare pentru a-şi repune sângele în circulaţie.

— L-am oxigenat, spuse Bolan. Nostim, nu? Am încercat şi cu mustaţa, dar mi s-a părut odios. Pentru ce i-ai lăsat să te lege?

Zitka mormăi un răspuns neinteligibil şi întinse mâna după un

pachet de ţigări aflat pe o masă din apropiere. Un bărbat negricios, cu o constituţie robustă, care se mişca cu o surprinzătoare graţie. N-avea pe el decât un costum de baie.

Bolan se dusese la unul dintre morţi şi îi cercetă cu grijă buzunarele, scoţând conţinutul lor afară pentru examinare.

— De unde-ai ştiut că nu sunt poliţişti? întrebă el pe neaşteptate.

— Poliţiştii nu te pocnesc şi nu te leagă ca pe o găină, mârâi Zitka.

Bolan încuviinţă din cap.

— Sunt mafioţi, raportă el.

— La dracu, ţi-am spus să stai deoparte.

Bolan zâmbi şi se deplasă spre al doilea cadavru.

— Mulţumesc pentru sfat. Dar ambuscada de la Kwang Tri a fost a dracului de fierbinte în comparaţie cu asta.

— Ticăloşii ăştia nu glumesc, Mack.

Bolan zâmbea încă:

— N-au prea fost cine ştie ce rivali pentru doi vechi luptători în junglă, ce zici? Destul de caraghios felul în care m-ai prevenit. Dintre toate locurile, m-ai trimis la RR. Kwang Tri, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mda, zise Zitka cu amărăciune.

Trebuia totuşi să caute o notă de umor în situaţia dată.

— De când dau târcoale, Zit?

— Individul ăla mare de acolo se învârteşte pe aici de câteva zile. Ştiam că e în recunoaştere. M-am gândit că probabil îmi interceptau convorbirile telefonice. Emisiunile TV şi ziarele de aici au fost pline cu micul tău război personal cu Mafia. Ştiam perfect cum se vor petrece lucrurile. Telefonul era supravegheat. De îndată ce ai închis, au dat buzna aici. Drace, n-am avut nicio grijă până n-ai sunat, Mack! Eşti ultimul om de pe pământ pe care îl aşteptam să apară aici. Ar fi trebuit să stai deoparte. Aşa ar fi trebuit să faci!

Zâmbetul lui Bolan deveni ameninţător.

— N-am putut să stau deoparte, Zit. Nenorociţii mi-au dat peste cap toată viaţă. Am găsit oameni plătiţi să mă lichideze, pe oriunde am fost. M-au aşteptat în Omaha, în Denver, acasă la Gordon, sus în Evergreen, la Vegas şi acum, aici. Începe să fie al dracului de mult, Zit. La naiba, îmi trebuie…

Vocea i se stinse şi ridică spre prietenul său o privire

întrebătoare.

— Ceea ce-ţi trebuie ţie, prietene, este un miracol, declară Zitka.

Coborî privirea.

— Iar ceea ce-mi trebuie mie, este o mână de ajutor, să scot dracului gunoiul ăsta afară de-aici.

Bolan oftă.

— Cheamă poliţia, Zit. Povesteşte-le poliţiştilor ce s-a întâmplat. Între timp eu o să mă topesc la orizont

— Vrei să-ţi trag una să vezi stele verzi? spumegă Zitka.

— Ăsta nu e războiul tău, spuse Bolan liniştit. Nu e nevoie ca tu să te implici.

— Ţine-ţi gura, auzi, ţine-ţi gura! spuse Zitka furios. Eu nici măcar n-aş fi aici, dacă nu mi-ai fi târât ciolanele ciuruite afară din Phung Duc.

— Pur şi simplu nu vreau…

— Îmi bag picioarele în ce nu vrei tu. Ai venit aici, nu-i aşa? Ei bine, eşti aici şi eu nu-mi dau cu pumnii-n cap. Hai să scoatem odată dracului mortăciunile astea din apartamentul meu. Pe urmă o să vedem noi ce avem de făcut. Iar tu n-o să te topeşti la niciun orizont, amice.

Îi întinse mâna şi Bolan i-o strânse cu putere.

— Decât dacă voi fi şi eu acolo ca să merg în recunoaştere pentru tine.

Îşi strânseră mâinile cu solemnitate, apoi priviră liniştiţi la ultimul masacru al războiului Executorului. Bolan lovi uşor cu piciorul un cadavru.

— Nu cred că şi-a dat seama cineva că s-a tras, murmură el. Cu toată hărmălaia asta de aici. Ce soi de speluncă-i asta, Zit? Tot timpul e atâta gălăgie?

— Aproape, zâmbi Zitka. Noul decor e alcătuit din locuri ca ăsta. „Cercul locatarilor” se numeşte; e numai pentru celibatari liberi. A trebuit să-mi ascund vârsta ca să obţin apartamentul ăsta. Îţi vine să crezi că fac parte din generaţia celor în vârstă?

Bolan chicoti.

— Tipii de-acolo din ‘Nam nu prea ştiau pentru ce luptă, nu-i aşa? Ştii… conduc un Corvette. Ar fi sub orice critică dacă am folosi-o ca maşină de transportat gunoiul. Tu ce maşină ai?

— Tocmai bună pentru cărat gunoi, răspunse Zitka. Totuşi, singura cale de-a ieşi de aici e curtea interioară. Va trebui să-i

târâm chiar printre petrecăreţi.

— După câte am văzut, n-ar fi o imagine prea surprinzătoare, zise Bolan gânditor. Ei bine, hai să încercăm. Ia-o tu înainte!

Zitka ridică trusa de chei de pe o masă de colţ, apoi aranjă cu grijă un cadavru pe podea şi-l săltă pe umeri. Bolan îşi aruncă şi el unul în cârcă, printr-un gest tipic de pompier şi-l urmă pe Zitka pe terasă şi apoi pe scări în jos. I se părea de-a dreptul incredibil faptul că se scursese atât de puţin timp de când urcase aceste scări. Zaiafetul de la piscină continua neschimbat, atâta doar că acum, blondei care tot sărea în bazin i se alăturaseră şi alţii. Părea să fie un fel de întrecere. Cineva ţipă o formulă de salut în direcţia lui Zitka şi doi tineri jucăuşi aproape că-l răsturnară pe Bolan şi cadavrul de pe umerii lui în bazin. Altfel, nu-i băgă nimeni în seamă. Bolan se opri la o masă să-şi fixeze încărcătura. Îi zâmbi unei tinere nostime cu un piept uriaş, îmbrăcată din punct de vedere tehnic într-un costum de baie fără partea de sus, duse paharul ei la gură şi gustă din el, apoi îi mulţumi şi plecă. Îl găsi pe Zitka îndesând cadavrul pe bancheta din spate a unui Dodge de fabricaţie recentă şi adăugă propria sa povară la cavou.

Zitka gâfâia de efort şi se plânse de picioare şi de caldarâmul pietros.

— Încă unul, declară Bolan.

Împinse înăuntru un picior ieşit în afară şi încercă să închidă uşa maşinii.

— Lasă-mă pe mine să-l aduc, zise Zitka. Oricum trebuie să-mi pun ceva pe mine. O să mă grăbesc.

Porni repede spre curtea interioara. Bolan se îndreptă spre maşina sa tip Corvette, scoase un pumn de gloanţe din buzunarul hainei şi le dădu drumul în buzunarul pardesiului. Apoi se întoarse la Dodge, îşi încărca arma, aprinse o ţigara şi aşteptă. Ţigara nu era nici pe jumătate fumată, când Zitka apăru din nou, îmbrăcat în jeanşi, o cămaşă tricotată şi, pantofi împletiţi, cărând-l pe umeri pe cel de al treilea pistolar.

O maşina veni în viteză exact în acel moment, prinzându-l pe Zitka în lumina orbitoare a farurilor. Se opri cu un scrâşnet scurt de roţi, ca şi când şoferul ar fi vrut să-i vină de hac pedalei de frână; uşile de pe amândouă părţile se deschiseră brusc şi în jurul vehiculului începu agitaţia.

Instinctul de junglă îl determina pe Bolan să facă un salt

peste Dodge, exact în momentul în care răpăiala unei arme automate biciui aerul, acoperind vacarmul din curtea interioară. Proiectilele şuierau pe lângă Dodge de la un cap la altul. În trecere, Bolan observa că pistolarul mort care fusese pe umerii lui Zitka zăcea acum în portbagajul unui automobil oprit; Zitka nu era nicăieri. 32-ul lui Bolan era în mâna lui, dar părea o slabă consolare în faţa „căţelei" care împroşca metodic zona din jurul lui. Se rostogoli şi se târî pe lângă maşinile parcate, până ajunse în direcţia opusă vehiculului atacat.

Un alt ţăcănit de armă se alăturase acţiunii, câte unul de fiecare parte a maşinii acum, şi focul era încă îndreptat spre Dodge. Un pistol pocni de undeva, apoi pocnitura se repetă. Ambele faruri ale maşinii inamicului se făcură ţăndări şi luminile se stinseră. Unul dintre trăgători ţipă o ameninţare printre dinţi şi un automat începu să ciuruiască maşina pe care Zitka trântise cadavrul.

Bolan zâmbi sălbatic; Zitka era în acţiune, el anticipase mişcarea lui Bolan şi executa foc de diversiune. Rezervorul de benzină al ultimei ţinte explodă într-o minge de foc spectaculoasă. O voce necunoscută strigă:

— Fir-ar a dracului! Ia te uită!

Bolan sări în picioare şi zări un tip spilcuit învârtindu-se pe lângă maşini. 32-ul lui îl ţinti şi pocni, iar omul se izbi de trotuar şi se strânse în mod grotesc, în poziţie de fetus.

Nu se poate plănui fiecare mişcare succesivă a unei bătălii armate. Într-o luptă, acţiunile sunt dirijate de instinct, nu de minte, şi prima împuşcătură a lui Bolan de la o asemenea apropiere de inamic se transforma din necesitate, în mod de acţiune.

Să plonjezi şi să tragi, să te rostogoleşti şi să tragi, cu ochii în permanenţă pe inamic – acestea sunt preceptele unei adevărate lupte de la mica distanţă şi Executorul le cunoştea bine. Un răpăit de mitraliera fu redus la tăcere de cea de-a treia împuşcătură a lui Bolan. Celălalt trăgător se îndrepta repede spre partea din spate a vehiculului, încercând din răsputeri să oprească cu propria-i armă înaintarea furioasă a lui Bolan. Nu mai avu când! Cea de-a cincea împuşcătură a lui Bolan atinse braţul înarmat, iar cea de-a şasea ţinti rădăcina nasului, încă înainte ca arma să cadă la pământ aşa că puşcă şi puşcaş se prăbuşiră în acelaşi timp.

Un alt individ alerga de colo până colo în jurul aripii din faţă a maşinii, trăgând sălbatic cu un pistol. Gloanţele ţiuiau pe lângă Bolan şi ricoşau în maşinile din spatele lui. Pistolul lui Bolan era gol. Acesta se puse în mişcare sărind spre un loc de refugiu, când Zitka ieşi la lumină cu pistolul ridicat la nivelul umărului şi vârî două gloanţe în pieptul individului. Se lăsă liniştea. Până şi curtea interioară era tăcută. Automobilul în flăcări dădea liniştii un aer straniu.

Un murmur de emoţie, din ce în ce mai sonor, se făcea auzit din zona curţii interioare.

Zitka alergase spre Dodge şi târa cadavrele afară, pe trotuar. Bolan se duse repede spre Corvette, o porni şi se îndrepta spre Dodge, încetinind pentru ca Zitka să poată sări înăuntru, apoi goni pe platformă în jos, şi ieşi în stradă. Zitka se odihnea pe bancheta din spate.

— Scoate dracului gunoiul ăla din maşina mea, gâfâi el.

— Lasă-i pe poliţişti să facă asta, i-o reteză Bolan.

Se îndreptară spre Vest. Câteva clipe mai târziu se intersectară cu drumul de coasta şi Bolan vină spre sud.

— Mă întreb dacă societatea de asigurări o să plătească toate pagubele, îşi făcu Zitka griji cu voce tare.

— Cum?

Bolan conducea degajat acum, îngăduind sistemului său nervos să-şi recapete cadenţa.

— Maşina mea, ai văzut-o? Plină de găuri. Făcută zob. Pot să pariez că ticăloşii n-or să plătească.

— Bun venit din nou la luptă! zise Bolan.

— N-aş fi, crezut că o să-mi lipsească atât de mult.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că vorbesc serios. Nu m-am mai distrat aşa de bine de când m-am întors în această vale a plângerii.

Merseră câteva minute în linişte. Zitka aprinse o ţigară, i-o întinse lui Bolan, apoi îşi aprinse şi lui una. Deodată Bolan spuse:

— Eşti un prieten de nădejde, Zit.

— Bine-ar fi.

— Cum?

— Am spus bine-ar fi. S-au pus 100.000 $ pe capul tău, Mack. Gagiul ăla mare s-a oferit să-i împartă cu mine.

— Da?

O clipă de tăcere, apoi:

— Mda, 100.000 $. Trebuie că ăştia te iubesc tare mult.

— Nu m-ai da tu de gol faţă de Mafia, Zit, observă Bolan calm. Nu pentru bani. Ca să te-amuzi, poate da, dar nu pentru bani.

— Ar fi un joc al naibii de reuşit, ce zici? Cugetă Zitka.

— Cum adică?

— Daca m-aş hotărî să fac rost de suta aia de mii. Mă întreb care din noi doi ar sfârşi prin a da ortul popii.

— Tu, răspunse Bolan impasibil.

— Crezi?

— Da. N-aş vrea să te omor, Zit. Dar aş face-o, dacă aş fi obligat s-o fac.

— Cred că ai face-o. Totuşi ar fi un joc al naibii de reuşit.

— Bănuiesc că da.

Zitka chicoti vesel:

— Un adevărat mare şlem. Nu mă lua în serios, Mack.

— Dacă eşti în căutare de ceva amuzament, avantajul este evident în favoarea mea. Să nici nu-i pui la socoteală pe poliţişti. Ei sunt nişte gentlemani. Ia în consideraţie doar gunoaiele, putregaiurile, golanii, spărgătorii de grevă, amatorii şi profesioniştii şi pe orice individ căruia-i sfârâie călcâiele după un teanc baban de parale sprijinit fiind de Mafie, – cel mai bine organizat sindicat al crimei din lume. Asta-i avantajul, Zit. Dacă vrei distracţie…

— Ţi-am spus să nu mă iei în serios, protestă Zitka. Drace, am avut ocazia să mă înhăitez cu ei şi eu le-am dat categoric cu piciorul.

— Lucrăm bine împreună, Zit.

Zitka oftă:

— Hai să mergem să bem ceva.

— Regret. Barurile sunt în zona interzisă pentru mine acum. O mică încăierare şi am ajuns după gratii. Ce zici de-o cafea?

— Ba nu. Hai să ne continuam drumul şi să vorbim. Cred că avem ceva de stabilit.

— O.K.

— Ce planuri ai?

— Mă gândeam să-l caut pe Jim Brantzen.

— „Doctorul” Brantzen?

— Da. A ieşit din armată şi e practicant civil. Chirurgie

plastică o numeşte el. Îţi aminteşti de atacul de la Dak To? El a crezut întotdeauna că mi-a rămas dator acolo. Mă gândesc să mă conving dacă tot mai simte la fel.

— Ai de gând să-ţi dregi mutra, nu?

Bolan râânji.

— Mi-e neplăcut să mă despart de ea, dar cred că e singurul lucru ce-mi rămâne de făcut. Nu mai pot continua să sar la fiecare umbră care apare în spatele meu.

— Deci fugi de Mafie.

— N-am spus asta. Pur şi simplu am nevoie de o slujbă de acoperire, asta-i tot. Nu renunţ la război.

Zitka oftă iar.

— În cazul ăsta lista de înrolări rămâne deschisă?

Bolan îi aruncă o privire scrutătoare.

— Vrei să intri în horă?

— Cred că deja sunt intrat.

— Da, şi eu cred. De-acum o să fii cu siguranţă pe lista lor. A naibii siguranţă!

— M-am gândit şi eu, anunţă Zitka.

— La ce?

— Tu eşti convins că Mafia din zonă e mare şi tare?

— Sunt convins de asta.

— Crezi că ţi-aş putea fi de vreun ajutor?

Bolan chicoti.

— Şoaptele Morţii, Zit? Măi prietene, am fost acolo, mai ştii? Quang So, Hwa Tring, Chak Dong, ha! Cred că mi-ai putea fi de un oarecare ajutor.

— Ai nevoie de nişte întăriri, Mack.

— Da, accept asta.

— Ei bine, m-am gândit. O groază de tipi se întorc din Vietnam şi le vine greu să se reintegreze în plictisul vieţii civile. Ca şi mie. Şi ca lui Bum-Bum Hoffower.

— Da, ţine o speluncă în Laurel Canyon şi moare de plictiseală. Nevastă-sa a întins-o cu un actor oarecare şi el nici măcar nu s-a supărat. Cea mai perfectă metodă de distrugere a omului, partea aia din Marea Chinei, Mack, să zaci aşa, plictisit de moarte.

— Vrei să spui că aş putea convinge nişte tipi ca Bum-Bum să participe la războiul meu? întrebă Bolan calm.

— Dacă ştii să-l prezinţi destul de interesant.

— Mercenari, zise Bolan.

— Sigur. De ce nu? Te lupţi cu o şleahtă de mercenari, nu-i aşa? Răspunzi la foc cu foc. Îmi imaginez că eşti în stare să găseşti o modalitate de a face acest război profitabil. Pe bombiţa asta cu patru roţi cât ai dat?

— Poate fi profitabil, îl asigură Bolan. Mafia tranzacţionează o serie de afaceri cu bani gheaţă. Există întotdeauna o grămadă de parale în orice loc ar fi ea. Mi-am mai băgat mâinile în ele.

— Ei bine, asta e! zise Zitka oftând. Eu personal aş face-o de amorul artei. Dar, ca la orice joc, este mult mai interesant cu nişte bani pe masă. Şi gândeşte-te numai la ce echipă de profesionişti ai junglei am putea face în avantajul tău, Mack. Pun pariu că am putea…

— În regulă, o să mă gândesc la asta, se răsti Bolan. Acum ţine-ţi gura şi lasă-mă să gândesc.

— Gândeşte-te, bombăni Zitka.

Bolan zâmbi şi conduse în linişte. Trecură prin Manhattan Beach şi îşi continuară drumul fără grabă. Zitka oftă de câteva ori şi bătu darabana în scaun. Bolan urma să ia o hotărâre importantă. Curând îşi aprinse o ţigară, inhală încetişor fumul şi zise:

— O.K.

— Ce O.K.? pufni Zitka.

— Numai zece. Asta-i tot. Solizi, eficienţi, mobili – şi fiecare să fie un specialist. Cel puţin doi să fie trăgători de elită. Doi cercetaşi, la fel de buni ca tine, Bum-Bum sau unul ca el. Doi tipi cu arme grele. Un bun tehnician. Asta e.

— Zece nu înseamnă prea mult, se plânse Zitka.

— E suficient. La dracu, nu vreau o armată. Un detaşament, un detaşament al morţii, asta e. Dacă e prea mare, devine greu de manevrat. Eu comand. Când eu spun „căcaţi-vă”, ei să se aşeze pe vine şi să întrebe „în ce culoare”. Eu hotărăsc unde să lovească, ce să lovească şi cum să lovească.

— Aşa trebuie sa fie.

Bolan încuviinţă solemn din cap.

— Primul care iese din rând sau trădează va fi lichidat pe loc. Vor trebui să înţeleagă asta. Noi vom trăi tot timpul în regim de luptă.

— O să meargă, zise Zitka. Vor accepta.

— Vor fi nevoiţi să accepte, altfel s-a zis cu jocul, Zit. Şi vor

trebui să priceapă că e un joc hotărâtor, al naibii de hotărâtor. Ar putea deveni un joc al morţii, Zit.

— Ăsta-i singurul gen pe care merita să-l îmbrăţişeze tipii la care mă gândesc eu.

Îi zâmbi stins lui Bolan:

— Am jucat jocul morţii în cea mai mare parte a vieţii mele de adult. Tu nu?

Bolan încuviinţa scurt.

— Numele jocului va fi „Loveşte Mafia”. Îi vom lovi atât de repede, atât de des şi din atât de multe direcţii, încât vor crede că iadul s-a pogorât asupra lor. Îi vom fura până la ultima leţcaie. Îi vom ucide, îi vom teroriza şi le vom lua fiece blestemat de lucru pe care îl au, şi atunci vom vedea cât de puternici şi bine organizaţi sunt.

Zitka îi arunca prietenului său o privire aprobatoare. Un nerv îi pulsa în obraz şi simţi un fior pe şira spinării. I se părea ridicol, dar simţea o licărire de milă pentru Mafia. Mai lucrase cu Executorul înainte, de multe ori, în Jungla Vietnamului. Acum jungla se mutase pe terenul Mafiei.

— Ei, ce ai de spus? întrebă Bolan scurt.

— Zic să-i dăm drumul la joc, răspunse calm Zitka. Întoarce bomba asta. Îţi voi arăta cum ajungem în Laurel Canyon.

Bolan intră în prima parcare laterală şi apoi din nou în şosea în sens invers.

— Jocul a început, murmură el.

# Capitolul doi
## DETAŞAMENTUL MORŢII

Bill Hoffower („Bum-Bum”), expertul în explozive, fu smuls dintr-o beţie de cinci zile, trezit şi recrutat cât ai bate din palme. Ex-quakerul[1] de douăzeci şi şase de ani din Pennsylvania, blond cu ochi albaştri şi înalt de 1,80 m, găsi propunerea extrem de interesantă. Îl cunoscuse prea puţin pe Bolan în Vietnam şi nu auzise absolut nimic despre recentele isprăvi ale Executorului în est. Mafia o privise întotdeauna ca pe o toană americană („Vrei să spui că există de-adevăratelea o Mafie?”). Hotărârea lui de-a se alătura Detaşamentului Morţii n-avea nici în clin nici în mânecă nici cu prietenia, nici cu idealismul. Până nu demult fusese angajat al unei companii petroliere, unde folosea dinamita la exploatările de coastă. Îşi părăsise slujba la scurt timp după ce nevastă-sa îl părăsise pe el şi nu mai lucrase „de câteva luni bune”.

Hoffower îi demonstră lui Bolan priceperea sa în materie de explozive prin minarea propriei sale locuinţe.

— Portăreii vin marţi să mi-o confişte, mărturisi el. Eu o dichisesc ca să le-o zbor în mutrele lor împuţite.

Bolan era impresionat de cunoştinţele lui Hoffower şi era desigur la curent cu reputaţia din Vietnam a expertului în explozive. Acesta nu numai că avea mâini de aur atunci când umbla cu dinamita, ci se dovedise a fi în luptă şi un soldat priceput, cu sânge rece. Îl lăsă pe Hoffower treaz, cu 1000 de dolari mai bogat şi cu un răgaz de patruzeci şi opt de ore pentru a da un răspuns, după rezolvarea problemelor personale.

Tom Loudelk („Fratele de Cruce”) fu recrutat prin telefon de pe rezervaţia indienilor din tribul Picioarelor Negre. El participase alături de Bolan şi Zitka la diferite operaţiuni militare şi acceptă propunerea după numai câteva informaţii vagi şi chiar înainte de a i se vorbi despre „prima de înrolare” în valoare de 1000 de dolari. El promise să se prezinte în Los

[1]quaker = membru al comunităţii „Society of Friends” înfiinţată în 1650 de George Fox

Angeles „de îndată ce îmi vând trei vaci şi îmi curăţ baliga de sub unghii”.

Loudelk fusese eliberat şi redat plăcerilor îndoielnice ale rezervaţiei de-abia de două luni. El fusese cea mai fantastic de eficientă iscoadă din câte îşi amintea Bolan, întrecându-l până şi pe Zitka în îndrăzneală şi operativitate. În Vietnam, Loudelk a avut un bilanţ personal de şaizeci şi şapte de adversari doborâţi, deşi nu trăsese nici măcar un singur foc. Era expert în mânuirea cuţitului şi făcuse o adevărată artă din tehnica sucirii gâtului unui om, printr-o simplă mişcare a mâinilor.

Pe Angelo Fontanelli („Căţeaua”) îl găsiră în barul unei pizzerii în aer liber din Santa Monica, unde fusese angajat pe un post combinat de portar, gorila şi majordom. Tânărul de douăzeci şi patru de ani, originar din New Jersey, deşi depăşea cu puţin 1,60 m, nu era întotdeauna un partener potrivit pentru discuţii sterile. Cu o constituţie robustă din cap până-n picioare, cu piept şi umeri de mamut, scund şi îndesat, micul italian cel vânjos se bucura de înaltă stimă din partea lui Bolan.

Era numit „Căţeaua” din pricina dexterităţii lui în mânuirea armelor automate grele. Cu un an în urmă el acoperise retragerea la o misiune de-a lui Bolan, împiedicând de unul singur urmărirea acestuia de către un inamic de dimensiunea unui batalion timp de aproape o oră, după care primi întăriri din partea unui elicopter de luptă.

El ascultă cu atenţie propunerea de recrutare, umezindu-şi buzele cu nervozitate de fiecare dată când era pronunţat cuvântul „Mafia”, apoi acceptă mormanul foşnitor de hârtii de douăzeci, cu un comentariu simplu:

— Isuse, n-aş fi crezut c-o să se întâmple, dar atât de tare m-am săturat de ţâţe, încât îmi vine să vărs.

Fontenelli intră în Detaşamentul Morţii cu tot arsenalul său: o mitralieră cu răcire cu apă de calibrul 50, una de tip Gatling, şterpelită de pe o navă de luptă naufragiată, pe nume „Magic Dragon” şi un întreg arsenal de arme automate uşoare de diferite tipuri, reprezentând ce era mai bun în materie, din ambele tabere aflate în conflict în Vietnam. Modul în care făcuse rost de această colecţie personală şi cum o transportase în Statele Unite era secretul lui Fontenelli; el evitase în mod categoric orice discuţie pe această temă, dar îşi „împrumutase” bucuros arsenalul, „Detaşamentului Morţii”.

Juan Andromede („Copil din Flori”) fusese recuperat din sânul unui cult al realităţii ce-şi desfăşura activitatea sub numele de „Fra Juanito”, la numai unsprezece luni de la recunoaşterea sa ca „Măcelarul din Tanh Vin”. Priceput la mânuirea armelor grele, Andromede era un declamator de poezie, expert în uciderea în masă, care putea să mânuiască un mortier ca pe o simpla puşcă mitralieră. El folosea totodată cu multă dibăcie diferite tipuri de arme din categoria artileriei uşoare şi devenise foarte respectat în delta pentru iscusinţa sa ciudată de a acţiona independent de iscoade şi de diferite tehnici de reglaj al tirului. Un produs neobişnuit al ghettourilor din New York, portoricanul cu deprinderi alese a marcat acordul său la eforturile lui Bolan de a-l recruta printr-o formulare calmă:

— Numai morţii pot accepta raiul. Iadul este pentru cei vii. O mie în avans, da? O.K. Accept iadul.

Andromede avea douăzeci şi trei de ani, o constituţie fragilă şi o înfăţişare înşelător de delicată. El trezea instinctul matern la femei şi îi inspira pe bărbaţii de vârstă mijlocie să i se adreseze cu „fiule”. Verbal, el era scandalizat de violenţă, purta mătănii zi şi noapte şi nega cu fermitate că ar fi ucis vreodată.

— Nu i-am ucis pe oamenii aceia, i-am eliberat. Moartea este eliberarea entităţii.

În Vietnam el eliberase câteva sute de entităţi.

Herman Schwarz („Gadget”) a fost cules de la o şcoală tehnică din estul Los Angelesului, unde urmase un curs pentru obţinerea unui permis F.C.C.[2] în radio-electronică. Schwarz era una dintre acele personalităţi rare care ştiu din instinct mai mult decât ştiu instructorii săi. El respingea cu tărie ideea de a trăi într-o lume impresionată mai degrabă de exerciţiile academice decât de priceperea dovedită.

— Nu tu permis, nu tu slujbă, fusese mesajul societăţii, aşa că Schwarz se supusese în silă umilinţelor regulamentului şcolii. După cinci luni de „inepţii ezoterice”, geniul în electronică era întru totul pregătit pentru propunerea lui Bolan.

El fusese consultant al serviciului de contrainformaţii în Vietnam şi reuşise odată să planteze „ploşniţe” în bunkerul de comandă al unui ştab, obţinând informaţii secrete pentru o operaţiune a echipei de trăgători de elită Bolan – Zitka. Bolan fusese adânc impresionat de metodele lui Schwarz, un tip calm

[2] F.C.C. = First Class Certificate = Certificat categoria întâi

şi scrupulos, şi se entuziasma în mod deosebit când reuşi să-l înscrie în Detaşamentul Morţii. Altă dată, conform datelor oficiale, Schwarz stătuse timp de şase zile întins în iarba înaltă din jurul unui fort vietnamez, culegând informaţii cu un microfon direcţional şi un casetofon de buzunar. Bolan îl privea ca pe o armă teribilă în războiul lui împotriva Mafiei.

Pe Jim Harrington („Fum de Armă”) îl pescuiră dintr-un parc de distracţii de la periferia Los Angeles-ului, unde era angajat ca „pistolar”. Unul dintre puţinii indivizi – din câte ştia Bolan – căruia i se permisese să-şi ia propria armă de luptă. Harrington aducea cu el în întâlnirile armate din Vietnam imaginea vestului sălbatic, cu cele două pistoale ale sale cu şase gloanţe, purtate de el după moda „la îndemână”. Nu era vorba să impresioneze astfel, dar Colturile lui erau prevăzute cu trăgaci special conceput. Acest tânăr de la o fermă de oi din statul Idaho, izbutea să scoată ambele pistoale şi să ţintească mai iute decât gândul multora dintre oameni, un obiect în mişcare rapidă aflat la treizeci de metri depărtare.

El îl flancase pe Bolan în vreo douăzeci de misiuni de luptă şi îşi demonstrase valoarea în repetate rânduri, cu prilejul întâlnirilor neaşteptate faţă în faţă cu inamicul, care erau atât de obişnuite la acţiunile de infiltrare. Cu muniţie pentru calibrul 44, aproape inexistentă pe scena luptei, Bolan reuşise să-şi câştige afecţiunea lui Harrington, ajutându-l să ridice o cvasi-făbricuţă în care acesta îşi putea face singur muniţia.

Harrington era şi un extraordinar trăgător cu puşca, preferând carabina semi-automată şi se dovedise a fi eficient mai ales în lupta de gherilă.

Timp de paisprezece luni înscenase şaisprezece „lupte armate” zilnic, câte şase zile pe săptămână, în parcul de distracţii. El era îngrijorat, fiind la curent cu problemele avute de Executor la Pittsfield.

Bolan n-a mai avut când să-şi prezinte condiţiile de „angajare”. Harrington îl recunoscu imediat, în ciuda părului oxigenat şi a ochelarilor fumurii.

— Slavă Domnului, declară fericit ex-păstorul în vârstă de 22 de ani. Credeam că nu mai ajungi aici. Ai nevoie de pistolul meu, nu? Slavă Domnului! Hai să ne cărăbănim odată din lumea asta înţepenită caraghios. Am tras cu gloanţe oarbe paisprezece luni. Slavă Domnului, slavă Domnului că eşti aici!

Mark Washington („Ochi de Peşte”) cu siguranţă nu avea nicio picătură de sânge alb în vine, tot sângele lui era un amestec de la cele mai negre-triburi africane.

El era cel mai negru negru pe care-l văzuse Bolan şi fără îndoială şi cel mai periculos. Specialitatea lui Washington era carabina cu lunetă. Ca şi Bolan, el fusese trăgător de elită. O singură dată asistase Bolan la o probă de măiestrie a lui Washington. Mark îşi doborâse ţinta în alergare de la 455 m şi îndemânarea sa excludea orice posibilitate de noroc sau întâmplare. Bolan ştia că nu se trage la noroc în nişte indivizi care fug la o depărtare de aproape 500 m; o singură dată a fost suficient să-i asigure lui Washington tot respectul lui Bolan.

Marele negru venea dintr-o cocioabă cu trei camere nezugrăvite de pe ţărmul Golfului Mississippi şi n-a fost necesar să fie împins de la spate pentru a evada din mediul său. S-a înrolat în armată în ziua în care a împlinit 18 ani, cu câteva săptămâni înaintea planificatei absolviri a unui liceu mic şi deprimant de negri şi nu s-a mai întors nici măcar pentru a-şi ridica diploma. La cerere, îşi executase serviciul militar de două ori, având un total de treizeci şi trei de luni de luptă.

Apoi se hotărî să se întoarcă acasă şi să descopere ce reprezintă chestiunea „puterii negre”. După mai puţin de cinci săptămâni, Executorul îl găsi într-o cămăruţă de pe Mississippi, într-un loc numit Wals. Bolan îşi expuse în linişte propunerea şi din nou nu fu necesar ca Mark Washington să fie împins de la spate. Mark Washington ştiuse dintotdeauna ce este „puterea neagră”. Era identică cu toate celelalte tipuri de putere omenească. Era pur şi simplu, bărbăţie. Expresia cea mai înaltă a bărbăţiei pentru Mark Washington, era o carabină cu bătaie lungă.

Rosario Blancanales îşi începuse aventura în Vietnam, ca membru al trupelor speciale. Îi înţelesese pe vietnamezi, probabil pentru simplul motiv că dorise să-i înţeleagă şi le învăţase limba şi modul de comportare. Se dovedise cât se poate de eficient în programul de pacificare, era cunoscut de la un capăt la altul al deltei sub porecla de „Politicianul” şi fusese un ghid de nepreţuit la câteva misiuni de infiltrare de-ale lui Bolan. Era un medic destul de bun şi un mecanic cu har şi se putea descurca singur într-o luptă cu arme de foc.

Bolan îl voia pe Blancanales în primul rând datorită talentului

lui cameleonic de a se adapta la orice mediu. El respecta talentul înnăscut de organizare şi administrare al bărbatului de 34 de ani şi spera ca într-o zi şarmul lui Blancanales să-şi găsească loc în politica Statelor Unite. În loc de asta, îl descoperise lucrând ca sanitar într-un spital al veteranilor de război.

— M-ai prins la timp, îi mărturisi Blancanales lui Bolan. Intenţionam ca mâine să mă duc să mă reînrolez.

Politicianul descoperise un mediu la care nu se putea adapta. Se bucură că Bolan îi oferea un altul nou.

Blancanales preluă ce mai rămăsese în portofelul lui Bolan, câteva mii de dolari, trofeu al unei bătălii din Pittsfield şi abordă imediat problema ajutorului logistic. El închirie o casă spaţioasă şi confortabilă pe plajă într-o zonă pustie la nord de Santa Monica şi o aprovizionă cu mâncare şi alte produse de primă necesitate.

Prima chemare la „ordine” a Detaşamentului Morţii avu loc în după-amiaza zilei de 24 septembrie, cu toţi membrii prezenţi la raport la „bază”, în casa de pe plajă. Blancanales se ocupase deja de împărţirea sarcinilor. Schwarz începu de îndată să-şi desfăşoare sistemul electronic de securitate. Hoffower întreprinse o cercetare a terenului, ca să vadă unde îşi poate amplasa minele antiinfanterie şi alte dispozitive de apărare. Zitka şi Loudelk porniră într-o acţiune de recunoaştere a întregii zone pentru fixarea viitoarelor poziţii de apărare. Harrington şi Andromede se apucară să lucreze în „făbricuţa” de muniţie. Fontenelli şi Washington se îndreptară spre plajă să amenajeze un poligon de tragere la adăpostul unor stânci. Bolan şi Blancanales plecară la San Bernardino ca să adulmece vreo relaţie pentru procurarea de arme şi muniţie.

# Capitolul trei
## PROBA DE ÎNCERCARE

În primele ore ale dimineţii de 27 septembrie, linia interurbană care asigura funcţionarea telefoanelor în zona cu acces limitat Bel Air, fu avariată. O localnică preciză cu exactitate momentul întreruperii, ora 6:10 am; ea tocmai vorbea cu un vânzător de la Agenţia de bilete a aeroportului din Inglewood, când s-a pierdut legătura.

Bărbatul în vârstă, care locuieşte în căsuţa grădinarului la marginea proprietăţii lui Giordano din Bel Air, a indicat de asemenea ora 6:10 a.m., ca moment în care un musafir nepoftit i-a intrat pe uşa din spate, întrerupându-l de la micul dejun. Vizitatorul era un tip subţirel şi măsliniu, care „păşea ca o pisică”. Era îmbrăcat în nişte jeanşi albaştri decoloraţi şi jachetă de doc, avea mocasini în picioare şi o batistă ruptă în jurul frunţii. Un pistol automat de calibru mare aflat într-un toc lejer era atârnat de o centură militară plină de săculeţi cu muniţie. De cealaltă parte a centurii era agăţat un pumnal lung. Străinul îl legă pe grădinar cu o frânghie de nylon, îi aplică un bandaj de tifon peste gură, apoi îl duse în dormitor şi îl culcă cu blândeţe în pat.

La câteva momente după plecarea individului, grădinarul, privind pe fereastra dormitorului, zări un tip într-un echipament negru strâns pe corp care sări gardul, îndreptându-se în fugă spre clădirea principală. Un altul îl urmă, acesta din urmă având o armă grea aruncată pe umăr.

Cam în acelaşi timp, un şofer din vecinătatea nordică a proprietăţii, privind pe fereastra garajului văzu un bărbat în uniformă militară, „cu o puşcă cu şase ţevi, vă jur”, mergând în pas alergător spre proprietatea lui Giordano. Şoferul încercă să sune la poliţie, dar telefonul era mort.

Tot pe la 6:10 a.m., o menajeră matinală plimba un câine pe aleea şerpuită din faţa proprietăţii. Ea fu surprinsă de apariţia bruscă a unui jeep militar „cu doi soldaţi şi o puşcă mare în spate”. Vehiculul se opri pe drumul de acces spre proprietatea

lui Giordano, apoi se urcă pe trotuar, cu mitraliera îndreptată spre intrarea în casă. Femeia o şterse, după ce unul dintre indivizi o sfătui „plimbă-ţi câinele pe altă alee a iadului, cucoană”.

La 6:13 a.m., vecinii adormiţi fură zguduiţi de o explozie înăbuşită şi de un potop de împuşcături. Un minut mai târziu, câţiva servitori veneau împleticindu-se dinspre casă, mânaţi din urmă de un tip în uniformă militară. Unii dintre ei erau încă îmbrăcaţi în pijama. Ei fură conduşi în stradă şi se retraseră pe trotuarul de vis-à-vis, strângându-se unul într-altul într-o grămadă tăcută. Călăuza lor se grăbi spre jeep, îi vorbi scurt şoferului, apoi alergă înapoi spre casă. După puţin timp, jeepul acceleră brusc, coborî în stradă, intră cu toată viteza în sensul giratoriu pe drumul de acces spre proprietatea lui Giordano, lăsând în urmă o perdea neagră de fum, apoi porni în direcţia opusă, ieşind în stradă şi continuând să scoată fum.

Toată zona era acum acoperită de un văl de fum, dar martorii mai auzeau încă focuri sporadice de pistol din interiorul locuinţei şi ocazional câte un răpăit de armă automată.

Liniştea se lăsă fix la 6:16 a.m., oră confirmată de diferiţi martori. Bătrânul din căsuţa grădinarului urmări cu teamă reapariţia individului în jeanşi decoloraţi. Acesta tăie legăturile grădinarului, îl mângâie pe cap şi ieşi pe uşă cu calm.

Primul echipaj de poliţie trimis la faţa locului nu sosi înainte de 6:20, cu puţin timp înainte de maşinile de pompieri, când perdeaua de fum începuse să se risipească. Spectatorii se strânseră în jurul maşinii de poliţie ca să relateze incidentul pe nerăsuflate. Poliţistul ceru imediat întăriri prin radio şi le interzise pompierilor să intre în clădire. Două echipaje suplimentare de poliţie sosiră în câteva minute. Atunci, poliţiştii intrară cu prudenţă în casă. Un cadavru ciuruit de gloanţe, îmbrăcat în pijama, fu descoperit în holul de jos, chiar la intrarea în casă şi un pistol încărcat sub corpul încovrigat. Sufrageria locuinţei fusese în mod vizibil secerată cu mitraliera; mobilierul era făcut ţăndări, toţi cei patru pereţi prezentau multiple găuri la înălţimea pieptului; porţelanurile şi celelalte obiecte fragile erau zob.

Trupul unui alt individ, de data aceasta îmbrăcat, fu găsit într-o cameră de sus. Ţeasta lui era o masă amorfă însângerată, fărâmiţată de impactul cu numeroase gloanţe învelite în oţel.

Peretele unui dormitor alăturat fusese distrus de o explozie, iar resturile căscate ale unui seif din perete aduceau mărturie mută în privinţa cauzei şi a efectului.

La ora 6:30, poliţia îl găsi pe Emilio Giordano, stăpânul proprietăţii. Jack Matsumura, grădinarul, îşi veghea stăpânul, contemplând cu tristeţe de la o distanţă plină de respect, halul în care acesta fusese adus. Aparent, Giordano era viu şi nevătămat, dar după descrierea poliţistului Harold Kalb, „într-o situaţie ca dracu de stânjenitoare”. Milionarul era întins cu faţa în jos şi cu mâinile şi picioarele desfăcute pe o grămadă de îngrăşământ de la marginea unei grădini de flori, fiind legat la mâini şi la picioare de ţăruşi de lemn. Giordano era gol puşcă şi fusese transformat într-o bombă vie. O uluitoare reţea de fire era ţesută în jurul corpului său, reţea care se termina printr-un aranjament ingenios, cu două grenade de mână, una aşezată între mâinile şi cealaltă între picioarele lui Giordano. O mână neagră mare fusese desenată pe pielea spatelui.

Kalb trimise un poliţist să telefoneze după echipa de genişti, apoi îngenunche cu prudenţă şi încercă să îmbărbăteze şi să liniştească victima, care respira cu teamă. Giordano nu riscă nici măcar contracţiile musculare ale unui cuvânt, aşa că se scurseră douăzeci de minute stranii şi încordate până la sosirea experţilor.

După alte câteva minute de muncă obositoare şi tensionată, echipa de neutralizare a bombelor descoperi că grenadele nu aveau nimic pe dinăuntru. Giordano făcu o criză de isterie şi leşină. Trecuse de ora 8, când politia reuşi în sfârşit să-i pună câteva întrebări milionarului în vârstă de 50 de ani şi nici măcar atunci, el nu fu în stare să adauge mare lucru la datele sărăcăcioase pe care le aveau în legătură cu împrejurările crimei.

Conform mărturiei lui Giordano, el fusese trezit de un tip înalt şi blond, îmbrăcat ciudat „într-o uniformă cum purtau trupele de comando”. Tipul plasase ţeava unui pistol automat de tip militar la rădăcina nasului lui Giordano şi îi ordonase acestuia să se dea jos din pat. Giordano obişnuia să doarmă gol; el încercase să se îmbrace, dar individul îl îmbrâncise, înainte de-a apuca să facă vreun pas spre haine.

Un al doilea tip ieşise în fugă din cameră în urma lor; explozia s-a auzit o clipă mai târziu. Bărbatul cel înalt îl conduse pe

Giordano jos.

— Am trecut pe lângă alţi nebuni care trăgeau în stânga şi în dreapta. Am ajuns în curtea din spate. Un individ care arăta ca un indian veni lângă noi. M-au aruncat în grămada aia de baligă şi mi-au spus că dacă stau perfect nemişcat am şanse să trăiesc. De unde era să ştiu că porcăriile alea nu sunt adevărate?

Giordano îi identifică pe cei doi morţi ca fiind oamenii lui de pază, dar îşi mărturisi ignoranţa totală în privinţa intruşilor. Semnificaţia mâinii negre care a fost desenată pe spatele lui nu-i scăpă sergentului anchetator, care îi ceru explicaţii. Dar Giordano nu vedea niciun motiv pentru care torţionarii săi au făcut aşa ceva. El cită jaful ca singurul mobil posibil al atacului, dar refuză să estimeze suma de bani care lipsea.

O razie generală efectuată de către poliţie în zonă, adăugă puţine informaţii suplimentare. Un paznic în uniformă, aflat la două străzi depărtare raportă trecerea unui vehicul militar ce transporta doi oameni şi o mitralieră „la câteva minute după explozie”. Doi îngrijitori de la o staţie service aflată la prima mare intersecţie erau, cu toate acestea, siguri că un asemenea vehicul nu trecuse pe acolo. Auziseră şi ei explozia şi căutau cu privirea vreun semn de activitate neobişnuită. Le-a fost imposibil să raporteze incidentul, pentru că telefonul lor era mort de câteva minute.

Cercetările poliţiei continuară în împrejurimile Bel Air-ului aproape toată dimineaţa. La ora 10, o filă de cazier cerută în grabă, fu trimisă prin fax de la Pittsfield la Los Angeles. La 11:30, o conferinţă a poliţiei, convocată din mers, avu loc în sala de judecată a tribunalului din Los Angeles.

— Se vede că Mack Bolan, denumit Executorul, a venit la Los Angeles. Aparent el n-a venit singur. Se pare că şi-a adus cu el o armată personală. Tot iadul o să se dezlănţuie în oraşul ăsta dacă nu acţionăm repede şi eficient. Trebuie să depunem maximum de efort. Puneţi mâna pe Bolan!

În timp ce se rosteau aceste cuvinte, obiectul aflat în atenţia poliţiei îşi conducea propria sa conferinţă.

Scena de desfăşurare era o casă confortabilă aflată pe o plajă, la câţiva, kilometri în nord de Santa Monica. „Cei Zece Formidabili” erau adunaţi în curtea interioară. Atmosfera era degajată. Un maldăr de bani era stivuit pe o masă acoperită cu

sticlă. Clinchetul cuburilor de gheaţă din pahare fu singurul sunet ce se făcu auzit când Mack Bolan îşi aprinse o ţigară. El îşi dădu scaunul pe spate ca să se balanseze pe două picioare şi anunţă liniştit:

— Ei bine, a mai scârţâit pe ici pe colo, dar o să fie mai bine. Va trebui să fie. Într-o probă de încercare ca aceasta cronometrarea nu e chiar aşa importantă, dar…

Îl fixă pe Blancanales cu o privire dură.

— Politicianule, ai intrat cu perdeaua aia de fum cu patruzeci de secunde mai devreme. Fratele de Cruce încă lega grenadele când ne-a invadat fumul. Dacă alea ar fi fost grenade adevărate…

— Eram îngrijorat, recunoscu Blancanales. Prea mulţi spectatori. Mi-era teamă să nu facă vreunul o prostie.

Bolan acceptă explicaţia pentru abatere şi îşi întoarse privirile spre Fontenelli.

— Bun spectacolul cu jeepul, Căţea. Excelent executat. Bănuiesc că poliţiştii încă mai scotocesc după el prin Bel Air.

Fontenelli zâmbi, vădit impresionat de laude.

— Sper să înnebunească scotocind, zise el.

— Cât exploziv ai folosit, Bum? întrebă Bolan gânditor privind spre Hoffower.

— Ai spus să fie suficient ca să arunce în aer uşa seifului. A aruncat-o.

Bolan rânji.

— Chiar aşa. În celălalt capăt al camerei. Mă întreb totuşi, dacă nu ne-am fi putut face treaba şi cu mai puţin. Explozia asta trebuie că s-a auzit cât se poate de clar până la primărie.

— Mda, am exagerat un pic, zise Hoffower încet. E prima oară când zbor în aer un seif. Am mai adăugat nişte dinamită, pentru orice eventualitate.

Bolan suflă un nor de fum de ţigară spre teancul de bani, apoi luă un pachet şi i-l vârî lui Hoffower sub nas.

— Uite cum arată după o lovitură reuşită, zise el. Acum imaginează-ţi o ploaie de confetti verzi, căci aşa ajung să arate după o lovitură nereuşită. Bagă asta la cap.

Hoffower rânji şi aruncă banii pe masă.

— O să-i fac să arate bine.

Zitka tuşi, îşi drese glasul, apoi zise:

— O.K., spune-mi şi mie cât am întârziat cu scoaterea

personalului în stradă.

— Aproape un minut întreg, răspunse Bolan pe un ton egal. Bătrânul negru de la parter a fost prins în plin foc încrucişat executat de Fum de Armă. Dacă Fum de Armă nu i-ar fi dat brânci în carperă… ei bine… De ce ai întârziat, Zit?

— Servitoarea de la etaj era pe budă, raportă Zitka solemn. Am zorit-o cât am putut.

O chicoteală generală cuprinse detaşamentul. Cineva adăugă:

— Mulţumeşte Domnului şi dă-mi hârtia de toaletă.

Zitka se înroşi ca racul.

— Să ne fie învăţătură de minte, comentă Bolan, după ce râsetele se potoliră. Va trebui să ţinem cont de elementul uman în planificarea acţiunilor viitoare. Să nu uităm asta.

— Nu te poţi gândi la toate, mormăi Zitka.

— Aşa că sarcina iniţiativei individuale cade pe umerii fiecăruia, răspunse Bolan.

Privirea lui se fixă asupra lui Schwarz.

— Ai vreo problemă, Gadget? întrebă liniştit.

Schwarz dădu din cap cu gravitate.

— Din punctul meu de vedere, totul a mers grozav. Am ieşit din canalul de cabluri telefonice la 6:05 pe ceas.

Îi făcu lui Hoffower cu ochiul.

— Singura modalitate de a tăia un cablu, omule. Hai cu mine odată, Bum-Bum şi arată-mi cum se fac şmecheriile alea. În orice caz, ora stabilită era 6:10. L-am lăsat pe Copil acolo în canal şi am tăiat-o spre casă. Am ajuns la 6:12. Am intrat chiar după explozie. Mi-am plantat micile mele nestemate şi la 6:15 eram gata. L-am luat pe Copil din Flori la 6:19 şi iată-ne!

— Nicio problemă la cablu, raportă Andromede. L-am tăiat la 6:10, conform planificării. Ţac-pac! – nimic mai simplu. Dar vai şi amar de nervii mei.

Mark Washington râse uşor:

— Te-am văzut când te strecurai afară din gaura aia, îi spuse lui Andromede.

— Aşa?

— Aşa. Te-am văzut în lunetă. Îţi era inima cât un purice cu tot explozivul ăla la tine, spune, nu-i aşa? Dacă ai fi fost negru ca mine, te-ai fi albit.

— Atât de bine m-ai văzut? întrebă Andromede neîncrezător.

— Desigur. Când mi-am fixat luneta mea puternică pe tine, vinişoarele din albul ochilor tăi păreau nişte canale marţiene.

— Dar casa cum ai văzut-o? întrebă Bolan.

— Destul de bine nordul şi spatele. Prea mulţi copaci în faţă, dar chiar şi acolo mi-am putut face o idee de ansamblu. Deşi în spatele casei aş fi putut doborî pe oricine ar fi încercat s-o şteargă. Aşa cred.

Washington zâmbi şi adăugă:

— O tipă înota goală în zona de est.

— Zău? întrebă Harrington interesat.

— Îhî, cam la două străzi mai jos, un bazin rotund şi mic în curtea din spate.

— Cum arată o ţâţă mare şi umflată printr-o lunetă? întrebă Zitka.

— Ca o ţâţă mare şi umflată, cred, răspunse Washington prompt. Numai că asta nu era umflată. Era slabă şi ascuţită.

— Te-am văzut, Ochi de Peşte, raportă Loudelk liniştit, vocea sa ridicându-se blând deasupra chicotelilor.

Washington arunca o privire de vultur spre indian:

— Ce zici?

— Am zărit câteva licăriri de-ale lunetei tale, explica Loudelk. Ar fi bine să nu uiţi asta. La răsăritul şi apusul soarelui, ar trebui să ai grija ca lentilele reflectă lumina.

— Data viitoare o să am. Folosesc un Polaroid, murmură Washington cu umilinţă. Mersi.

Bolan se mişcă uşor neliniştit şi întrebă:

— Ne-ai fi putut acoperi retragerea cum se cuvine, Ochi de Peşte? Adică, dacă am fi fost urmăriţi.

— Cum să nu, sigur. Jeepul însă nu. După cum am spus, prea mulţi pomi pe partea aia. De-abia puteam să zăresc câte ceva din când în când. Ştii bine că luneta reduce câmpul vizual. Dar i-am văzut pe poliţişti venind. Aş fi putut să-i îndepărtez cu mult. Înainte de-a ajunge aici, dacă ar fi fost nevoie. Totuşi n-a fost. Voi aveaţi un avans de trei minute. Însă dacă vreuna din mâţele celelalte ar fi încercat să iasă din casă, ei bine, distanţa era cu puţin peste 400 m. Atât. Aş fi putut foarte bine să acopăr unghiul ăla.

Chicoti vesel.

— Şi aş fi putut să trag o brazdă sănătoasă pe fundul lor gras, în stilul în care l-ai împachetat tu pe ăla acolo, omule, nici să

respire nu mai avea curajul.

Bolan râânji.

— I-a făcut bine la suflet, sunt sigur de asta, comentă el.

— Mda.

Washington îşi frecă nasul.

— Aş vrea să-ţi spun ceva, sergent.

— O.K.

— Ai dirijat o lovitură grozavă. S-a văzut frumos, cât se poate de frumos de acolo de unde eram eu. Eu n-am observat nicio neregulă în privinţa sincronizării. A fost exact aşa cum ai spus tu, chiar şi cu poliţiştii.

Bolan îl temperă.

— Trebuie să rămână aşa. Mai ales când sunt şi poliţişti implicaţi în joc. Trebuie să-i evităm cu orice preţ.

— *Orice* preţ? bombăni Fontenelli.

— Exact aşa am spus.

— Eu nu pricep povestea asta de dragoste cu copoii, bodogăni Fontenelli.

— Vrei să figurezi pe lista neagră a poliţiei, Căţea? întrebă Bolan calm.

— Nu neapărat. Dar dacă ajungem până acolo, doar eu cu ei, ei bine…

Fontenelli aruncă o privire rapidă asupra chipurilor adunate acolo.

— Ei bine, nu sunt sigur c-o să pot să mă întorc cu spatele şi s-o întind.

— Cel mai bine pentru tine ar fi să le întorci spatele şi s-o întinzi, spuse Bolan ameninţător. Înţelege odată pentru totdeauna. Ai împuşcat în mod deliberat un poliţist şi ţi-ai încheiat socotelile. Pricepe bine. Ţi-ai încheiat socotelile. Mie nu-mi place nici măcar planul auxiliar pe care l-am făcut cu Ochi de Peşte pentru lovitura de azi. A trage *spre* un poliţist nu se deosebeşte prea mult de a trage *într-un* poliţist, din punctul de vedere al poliţistului. Acum, toţi trebuie să înţelegeţi asta foarte bine. Atâta timp cât nu faci decât să cureţi „gunoaiele”, oamenii îţi vor da o mână de ajutor. În secret poate, dar totuşi te vor încuraja. Însă dacă vei ucide un poliţist, un copil, sau orice alt trecător nevinovat, aplauzele încetează, soldat, încetează pe loc. Poliţiştii n-or să mai întoarcă privirea în altă parte, ziariştii n-or să mai romanţeze totul şi deodată devii şi tu „gunoi”. Şi

atunci, Robin Hood, ai dat-o dracului de afacere.

— Bineînţeles, desigur, încuviinţă Fontenelli calm.

— În regulă.

Bolan îşi studia buricul degetelor.

— Nu vreau să vă pisez la cap, dar ce-am spus la început, e clar ca lumina zilei. Îl şterg de pe fata pământului pe cel care încearcă să transforme acest detaşament într-o ceată de şobolani. Mai e timp să vă retrageţi, dacă vreunul dintre voi consideră că nu-i place regulamentul.

Urmă o tăcere nefirească, aproape stânjenitoare. Bolan lăsă să se scurgă timp, după care zâmbi, îşi drese glasul şi începu să vorbească din nou:

— Bun. Ştim cu toţii de unde pornim. Acum să vorbim despre acţiunea în sine. Proba de încercare de azi a fost reuşită, de oriunde ai privi-o. Giordano era singura mea legătură sigură cu ramura din vest a familiei. Acum el ştie că suntem în oraş. Ştie că suntem pe urmele lui. L-am omorât doi oameni, i-am devastat casa, am luat un purcoi de bani de la el, l-am umilit şi i-am arătat că trăieşte, fiindcă aşa avem noi chef.

Zâmbetul i se lărgi.

— Asta e o înghiţitură cam amară pentru un mafiot. O să stea liniştit câteva ore, cel puţin până când poliţiştii îşi termină treaba prin împrejurimi. Pe urmă o să înceapă să zbiere ca un zeu de tinichea ce este. O să bântuie de colo până colo, arătându-şi muşchii şi cerând capetele noastre pe o tavă mafiotă. Exact asta aşteptăm şi noi de la el.

Bolan întoarse o privire amuzată spre prietenul lui, Zitka.

— Îţi aminteşti de operaţiunea de la Vanh Duc, Zitka? întrebă el.

Zitka răspunse cu un rânjet larg.

— Da, zise, şi ochii lui priviră de jur împrejur. Divizia 9 efectua o acţiune de explorare a teritoriului ocupat de inamic. Nicio legătură, nicio legătură pe oriunde au căutat. Se ştia al dracului de bine că cei din nord erau pe undeva pe acolo, dar continuau să se evaporeze. După o explorare de zece zile, divizia 9 n-a dat decât peste un grup de săteni terorizaţi. Aşa că ne-au trimis pe noi.

Privirea îi zbură spre Bolan şi zăbovi acolo pentru o clipă, apoi chicoti şi reluă povestirea.

— Eram aşa, Mack şi cu mine, doi tipi care ne flancau şi doi

cercetaşi. Am mers timp de trei zile şi ştiam încotro ne îndreptăm. Ştiţi, intrasem în jocul vietnamezilor. Loveşte şi dispari. În momentul în care am intrat în Vanh Duc, vietnamezii nu doreau decât să ne omoare. Le executasem deja un general, o jumătate de duzină de ofiţeri de infanterie cu grad superior şi cam tot atâţia activişti politici ai satelor. Erau gata pregătiţi pentru a fi legaţi. În cele din urmă, cei din nord trebuiau să iasă din găurile lor. Să le cadă faţa, înţelegeţi, în faţa unei echipe de şase ticăloşi. Ne-au întins capcane la Vanh Duc şi bineînţeles, noi asta am aşteptat tot timpul. Am avut drept ţintă un întreg batalion, pe care l-am izgonit afară din vizuină şi l-am hăituit pe câmpul semănat cu orez, unde a fost întâmpinat de forţele noastre aeriene.

— Îmi amintesc de operaţiunea asta, interveni Harrington. S-a întâmplat atunci când infanteria aeropurtată a rămas în elicoptere timp de trei zile.

— Asta a fost Vanh Duc, confirmă Zitka dând din cap cu gravitate. I-am scos din vizuină şi ce n-au reuşit să doboare forţele aeriene, a doborât divizia 9.

— Aici ne jucăm de-a Vanh Duc, explică Bolan.

Se uită la ceas.

— Numai că nu există forţe aeriene sau trupe de infanterie care să termine treaba după ce scoatem noi inamicul din vizuină la lumina zilei. Trebuie să facem toată treaba singuri. O să-i lovim şi iar o să-i lovim şi o s-o ţinem tot aşa până când vor încerca să-şi pună la adăpost fundurile. Atunci, când vom şti cine sunt şi unde sunt toţi, atunci îi vom zdrobi. Ăsta-i tot planul. Amănuntele o să le cântăm după ureche. Gadget are „ploşniţe” în toată casa lui Giordano şi i-a pus şi telefonul sub supraveghere. Cam peste două ore, Zitka şi Fratele de Cruce îşi vor ocupa posturile de pază. Copil, îl schimbi pe Zit. Tu, Fum de Armă, pe Fratele de Cruce. Ştiţi regulile, se joacă pe viaţă şi pe moarte, căci asta urmează să fie. Bum, alternezi supravegherea electronică cu nişte accesorii. Politicianul şi Ochi de Peşte, veniţi după mine, dar nu prea repede, lăsaţi-mi timp să acţionez. Căţea, răspunzi de securitatea bazei. Aha! Bum, cam cât îţi ia să faci o duzină de grenade ofensive artizanale?

— Nu vrei să aibă şi schije? întrebă solemn specialistul în exploziv.

— Nu. Doar zgomot şi explozie de lumină.

— La dracu, – douăzeci de minute, răspunse Hoffower.

— Bine. Fă-le acum. Pune-mi-le într-un săculeţ la şold.

Bolan zâmbi şi se ridică în picioare.

— O să fie mult mai tare decât la Pittsfield. Sunt bucuros că voi sunteţi alături de mine.

Dădu să plece, îşi verifică buzunarele şi se întoarse cu un gând întârziat:

— Politicianul are banii împărţiţi în unsprezece părţi. Asta înseamnă cam 47-50 de sute de căciulă. A unsprezecea parte este pentru coşniţă. Luaţi-vă banii şi apoi trageţi pe dreapta. N-o să prea dormiţi la noapte.

Se întoarse brusc şi porni cu paşi mari prin curtea interioară, îndreptându-se spre plajă.

— Ce-i trăsnaia asta cu coşniţa? întrebă Andromede, fără să se adreseze cuiva anume.

— Fondul de război, explică Blancanales. Mi-a spus să-i pun şi partea lui tot acolo.

— Cineva mi-a dat împrumut trei sute, zise Fontenelli.

El fu primul la masă şi frunzărea cu reverenţă un pachet de bancnote.

— Vreau să văd ce simţi când pui mâna pe un teanc de mii.

— Unde se duce? întrebă Hoffower uitându-se după şeful plecat.

Zitka îşi luă partea sa de câştig şi spuse liniştit:

— Întotdeauna pleacă singur după o lovitură, lăsaţi-l în pace.

— Dacă nu vrea banii, atunci ce vrea? insistă Hoffower.

— Ei, la dracu, Bum, i-au lichidat toată familia, zise Harrington.

— E un război sfânt, murmură Andromede. După modelul Karmic. Legea judecăţii. Eliberarea din iad în rai şi poate din nou înapoi în iad.

Hoffower îşi numără cu atenţie grămada de bani şi îi aruncă un teanc lui Blancanales.

— Uite mia pe care mi-a dat-o ca avans, zise el liniştit. Pune-o în coşniţă.

— N-a fost un avans, protestă Blancanales. E o primă.

— Pune-o în coşniţă oricum, insistă Hoffower.

Blancanales acceptă banii şi îi adăugă celor de pe masă. Andromede se uită fix la „fondul de război”, apoi numără repede o mie de dolari din pachetul său şi îi puse pe masă. Fontenelli

şovăi nehotărât, apoi îi urmă pe ceilalţi.

Washington privi silueta lui Mack Bolan care se micşora pe măsură ce acesta înainta pe plajă.

— Iată-l pe Judecător, zise el, cu un suspin uşor.

Apoi se apropie de masă şi aşeză pe ea un teanc de bani.

Loudelk zâmbi slab.

— Probă de încercare, da?

Aruncă o grămadă nenumărată de bani în coşniţa tot mai mare.

— Ăsta e votul meu pentru echipa câştigătoare.

Votul de încredere deveni în scurt timp unanim, fondul de război crescu şi – ceea ce era cel mai important, cei *zece* deveniseră *unul.*

Copil din Flori Andromede se duse până la capătul curţii interioare şi se întoarse apoi la tovarăşii săi, cu o expresie sfântă pe chip, zicând:

Vanh Duc, Vanh Duc,
Prin sânge mă duc
Banda s-o răstorn,
Dacă n-am ghinion.

— Ce tot zice? murmură Washington.

— Eliberarea, cred, răspunse calm Loudelk. Mai ştim şi noi câte ceva despre asta, nu-i aşa negrule?

Washington rânji fără să se amuze.

— Da, omule, mai ştim câte ceva.

Ridică vocea şi i se adresă lui Andromede:

— Hei, părinte, vino aici că vreau să-mi mărturisesc păcatele.

— Tu vezi-ti de păcatele tale, frăţioare, şi eu o să-mi văd de ale mele, răspunse Andromede cu un rânjet. În momentul ăsta mă duc să-mi clădesc dispreţul faţă de moarte. Hai cu mine! O să meditǎm împreună, lângă apa liniştită.

— O să vin cu tine la Vanh Duc, omule, răspunse Washington cu blândeţe.

— Acolo e realitatea, oftă Andromede şi se îndepărtă.

Moartea, hotărâse el cu mult în urmă, era singura realitate adevărată.

# Capitolul patru
## HARDCASE[3]

Căpitanul Tim Braddock era în poliţia din Los Angeles de 18 ani. Căsătorit, tată a trei copii, încă puternic şi bine legat la cei 42 de ani ai săi, el arăta mai degrabă ca un tânăr director cu succes în afaceri, decât ca un poliţist. Braddock era „în plină ascensiune” conform zvonurilor. Respectat, admirat, competent, eficient – aceştia erau termenii folosiţi cel mai adesea în orice discuţie despre omul nostru. În ultimii doi ani fusese mutat la echipa de administrare şi coordonare, apoi la serviciul de informare şi popularizare şi avusese şi alte îndatoriri nepoliţieneşti care păreau să-i netezească drumul spre treptele superioare ale profesiei de poliţist. Iar acum fusese desemnat coordonator al celei mai arzătoare misiuni de la asasinarea lui Kennedy încoace, cazul Bolan.

Proiectul primise, foarte adecvat, numele de cod HARDCASE. El trezise interesul activ al fiecărei secţii de poliţie din stat. Reprezentanţi ai celor mai multe dintre ele se adunau acum în sala de instructaj ca să asculte punctul de vedere oficial al Los Angelesului în această problemă. Va fi acolo un trimis al procurorului general din Sacramento, precum şi coordonatori ai trupelor de stat, unii agenţi federali, câţiva şerifi din diferite departamente şi o mulţime de persoane cu greutate din vecinătatea Los Angelesului.

Braddock se simţea de parcă era pregătit să iasă la raport; peste numai un minut i se va cere să facă un pas înainte, să stea în poziţie de drepţi, să-şi spună numele şi profesia şi să zică ceva pe un ton firesc. Se înfiora. O părticică uitată din el îşi dorea cu ardoare să se întoarcă la vremurile vechi, mai simple şi mai logice, când existau poliţişti şi hoţi, la perioada când a fi poliţist însemna a fi un justiţiar care urmăreşte un infractor şi îl împuşca sau face să fie pedepsit. Zona practică a minţii lui Braddock ştia totuşi că acele vremuri simple erau apuse pentru totdeauna. Poliţistul era acum puţin politician, puţin diplomat,

[3] HARDCASE = caz periculos

puţin frate mai mare, aducea puţin din imaginea unui tată, mai era şi puţin savant, puţin avocat al constituţiei, şi toate acestea lăsau foarte puţin loc pentru ceea ce însemna poliţist pur şi simplu.

„Poliţistul pur şi simplu” era pe cale de dispariţie în America. Tim Braddock nu dorea să dispară. El ajunsese departe în 18 ani iar cei 18 care vor urma, s-ar putea foarte bine să-l găsească stând pe scaunul cel mare din biroul şefului. Ambiţia ştia să fie un tiran neînduplecat; în aceasta oală sub presiune a competiţiei, care este lumea secolului 20, dorinţa de a reuşi era strâns legată de instinctul de conservare. Aceasta era realitatea şi nimeni nu era mai conştient de acest fapt decât Tim Braddock.

Îşi înfrânse emoţia care-i făcuse inima cât un purice, printr-o comandă interioară fermă şi ascultă cum era prezentat adjunctul şefului poliţiei, apoi îşi lăsă mintea să hoinărească în voie, în timp ce numărul doi al Los Angelesului prezenta cazul în linii mari. Braddock era familiarizat cu generalităţile. El era convins că toţi ofiţerii din sală erau perfect la curent cu originea Executorului şi ultimele sale isprăvi. Totuşi, cei prezenţi ascultau respectuoşi; la urma urmei, raţiona Braddock, cel care li se adresa era numai cu un pas în urma şefului celei mai mari secţii de politie de la Los Angeles. De asemenea, fuseseră rugaţi să rămână neutri. Pe câtă vreme lui Braddock, în cuvântul lui, i se cerea contrariul. Nu era loc pe podium pentru „poliţistul pur şi simplu” Tim Braddock. Şi dacă nu se pricepea să abordeze problema cum se cuvine, ei bine, scaunul acela din biroul şefului ar fi început să se îndepărteze tot mai mult.

Adjunctul şefului politiei ajunsese la prezentarea lui Braddock.

— … Şi căpitanul Braddock va coordona maniera de lucru a acestui departament în cazul Bolan. Biroul său va asigura legătură directă între toate forţele locale, de stat şi federale, angrenate în operaţiunea HARDCASE. Domnilor, căpitanul Tim Braddock de la departamentul de Poliţie din Los Angeles.

Cineva din spate aplaudă scurt, în timp ce Braddock se îndrepta spre podium. Aplauzele nu-şi aveau locul aici. Căpitanul făcu cu ochiul spre peretele din fundul sălii, zâmbi ştrengăreşte şi vorbi în microfon:

— *Unul* de acolo mă cunoaşte, zise el cu prezenţă de spirit.

Ascultătorii răspunseră prin râsete şi lui Braddock îi reveni curajul. Gheaţa se spărsese.

— Pentru ca să mă cunoască *toţi,* ofiţerul John Ward va împărţi nişte cărţi de vizită.

Făcu un semn scurt unui ofiţer în uniformă care stătea în sală, chiar sub tribuna vorbitorului.

— Puteţi să le luaţi ca pe nişte invitaţii, continuă Braddock în maniera jovială cu care îi plăcea să înceapă. Totuşi aş aprecia dacă aţi trata informaţiile înscrise pe aceste cărţi de vizită ca strict confidenţiale. Numerele de telefon pe care le veţi găsi sunt rezervate, exclusiv pentru comunicaţii în legătură cu HARDCASE. Frecvenţele radio sunt ale reţelelor primare şi secundare speciale stabilite pentru unităţile mobile atribuite acţiunii HARDCASE. Avem la dispoziţie zece maşini destinate exclusiv acestui proiect, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Fiecare maşină este repartizată într-un anumit sector al oraşului. Vom cere tuturor secţiilor de poliţie învecinate să asigure ascultarea permanentă a acestor reţele speciale, astfel încât să fie la curent cu orice ar interveni şi să fie gata să ne dea ajutorul corespunzător.

Ofiţerul Ward se mişca în mod eficient printre şirurile de scaune, distribuind câte un teanc de cărţi de vizită la capătul fiecărui rând, pentru a fi date din mână în mână pe rândul respectiv. Braddock continuă:

— Sunt instrucţiuni precise pentru fiecare unitate mobilă din acest departament, care va şti astfel cum să acţioneze în situaţia unei alerte la HARDCASE. Bolan este un tactician militar şi unul al dracului de priceput, după câte mi s-a spus. Nu trebuie să-l priviţi ca pe un nebun. El nu este un fanatic cu privirea sălbatică şi niciun trăgător însetat de sânge, şi orice încercare de a-l aborda sub un astfel de unghi va fi în general sortită eşecului. Din tot ce-am aflat eu în legătură cu metodele sale de acţiune, rezultă că îşi dă toată silinţa să evite orice confruntare cu autorităţile de poliţie. Aparent face pe dracu-n patru pentru a-i proteja pe trecătorii nevinovaţi. E totuşi, fără îndoială, un mare criminal. Trebuie prins cât se poate de repede. Acum aş dori un moment de atenţie pentru a trece în revistă cu dumneavoastră acţiunile din luna trecută ale Executorului, în Pittsfield.

Braddock îşi aranjă hârtiile, îşi drese glasul, aruncă o privire

prietenoasă asupra adunării şi începu să citească:

— Pe 22 august, trăgând de la etajul superior al unei clădiri, de la o distanţă de 90 m, a ucis cinci funcţionari ai unei case de credit controlate de Mafia, pe stradă, în faţa biroului lor. A folosit un Marlin 444 cu lunetă şi n-a tras decât cinci focuri. Nu s-a răspuns la foc, deşi două dintre victime erau înarmate. Nu s-au înregistrat vătămări în rândul martorilor. Se crede că reuşise atunci să se infiltreze în rândurile mafioţilor locali, se angajase să lucreze pentru ei şi le cunoştea operaţiunile din Pittsfield şi din împrejurimi. În conformitate cu datele serviciului secret al politiei, Mafia a fost prevenită în legătură cu adevăratul rol al lui Bolan la scurt timp după aceea, aşa că s-a hotărât lichidarea lui. În dimineaţa zilei de 31 august, doi ucigaşi plătiţi au fost găsiţi morţi în apartamentul lui Bolan şi s-au putut observa semnele unei lupte.

— Practic, acesta este momentul declanşării focurilor de artificii şi de acum începe Bolan să-şi arate colţii. Pare să fi optat pentru tehnica loviturilor pe nepusă masă, hotărâtoare, rapide şi repetate, într-o ofensivă specifică războiului fulger, care-i ameţeşte şi-i buimăceşte pe duşmani. În după-amiaza zilei de 31 august, Bolan a dat gata un palat al plăcerilor plătite…

Braddock îşi ridică privirea şi surâse:

— Un bordel, domnilor.

Oamenii legii adunaţi în sală chicotiră, salutând inutila explicaţie.

Braddock se opri, pentru a permite bunei dispoziţii să-şi urmeze cursul, după care continuă:

— A dat gata un palat al plăcerilor dintr-o suburbie, arzându-l până la temelie. Apoi s-a aşezat cu sânge rece pe un dâmb, la oarecare distanţă, a găurit cauciucurile maşinii unui echipaj de poliţie şi ale unei maşini de pompieri, după care a tras o ploaie de gloanţe într-o maşină ce se apropia, plină cu acoliţi ai Mafiei, rănind grav pe unul dintre ei şi distrugând costisitorul automobil.

Rumoarea şi râsetele din sală îl făcură pe Braddock să se oprească din nou. Îşi tamponă fruntea cu o batistă.

— Nu-i de mirare că băiatul ăsta şi-a câştigat simpatia spectatorilor, continuă el. O mulţime de oameni s-au identificat cu el, chiar şi o mulţime de ofiţeri de poliţie. Această atitudine lucrează în favoarea lui Bolan. E inutil să mai spun că afectează

interesele politiei. Bolan este erou de război. El a fost în repetate rânduri decorat pentru curaj şi eroism. Mulţi cetăţeni cinstiţi care respectă legea îl apreciază grozav. Imaginea lui Bolan se încadrează în linii mari în următorul tipar: unul dintre băieţii noştri din Vietnam, un tip decorat, e chemat acasă de la război ca să-şi înmormânteze familia, victimă a terorismului Mafiei. Eroul din Vietnam devine răzbunător, declară război personal lumii interlope, pe frontul de acasă şi se lansează într-un război eroic împotriva altui duşman al ţării noastre. Spanac!

Braddock îşi înălţă privirea şi se uită atent la auditoriu:

— Repet, domnilor, spanac! Aceasta este o imagine îngrozitor şi periculos de înşelătoare. Mack Bolan este un mecanism al morţii cât se poate de antrenat. Este extrem de periculos, atât în sens pozitiv, cât şi în sens negativ. Este un ucigaş necruţător, un *executor* în adevăratul sens al cuvântului, un strălucit tactician, care pune în locul legii şi al dreptăţii, codul câmpului de luptă. El este judecătorul şi juraţii, acuzarea şi apărarea, legea, ultimul cuvânt.

Dar să ne întoarcem la Pittsfield. La scurt timp după asaltul palatului plăcerilor, apare la reşedinţa impozantă a unuia dintre şefii Mafiei. Este îmbrăcat în uniforma unui lucrător de la centrala electrică. Fără să clipească, vâră cuţitul în cei doi paznici care păzeau proprietatea şi aruncă în piscină cadavrele lor, după ce mai întâi taie firele electrice şi telefonice şi îi ademeneşte pe cei doi să iasă din casă ca să-l ajute să găsească „defecţiunea”. După aceea intră în casă, ciopârţeşte saltelele de pe toate paturile şi ciuruieşte un portret uriaş al şefului Mafiei. Iată o tactică clară de hărţuire, căci în mod evident Bolan ştia că proprietarul domeniului nu este acasă.

Dar aceasta este o altă trăsătură caracteristică a modului de lucru al lui Bolan. Aparent, a fost dat în vileag înainte de a reuşi să se infiltreze în rândurile superiorilor Mafiei. A încercat să-i irite; să-i sperie, să-i panicheze, astfel încât, grangurii să iasă la suprafaţă. Şi ştiu că băiatul ăsta se mişcă repede. Ascultaţi numai! În aceeaşi după-amiază s-a întors la locul primei lovituri, casa de credit, a intrat cu calm înăuntru şi s-a servit dintr-un depozit secret cu avere nedeclarată, aparţinând Mafiei, cam cu un sfert de milion, se zice, pentru ca apoi să ordone funcţionarilor să aşeze fişele de evidenţă a împrumuturilor într-o grămadă în mijlocul camerei şi să le dea foc.

Braddock privi spre sală cu un zâmbet larg:

— Acum ce credeţi, câtor mii de cetăţeni onorabili şi distinşi le-a căzut cu tronc Executorul prin acest gest simplu? A dat foc la fişele de evidenţă a împrumuturilor!

Aşteptă din nou ca răspunsul hohotit să se stingă, apoi continuă:

— Încerc să vă prezint psihologia acestui individ şi pe cât posibil să explic de ce ziariştii au contribuit atât de mult la imaginea sa de erou. El chiar *are* înfăţişare de erou. E născut pentru acest rol. Oamenilor le place să audă despre un individ care iese basma curată, mai ales dacă şi-l pot imagina cu pălărie albă cu boruri largi.

Trebuie menţionat de asemenea, că Bolan are mare grijă de imaginea sa. El îşi alege terenul de luptă cu rigurozitate, limitându-l în general la proprietăţile Mafiei. Se poartă amabil şi delicat cu trecătorii şi face în aşa fel încât să-i ţină în afara liniei de foc. În loc să dea buzna într-o casă, trăgând cu pistolul în stânga şi în dreapta, el ademeneşte secăturile afară cu meticulozitate şi le trimite pe lumea cealaltă cu tot dichisul. Un servitor de-al casei nu apucă să vadă nici măcar un strop de sânge de stăpân.

În noaptea aceea, da, tot în noaptea aceea – nu s-ar zice că se lălăie! – Bolan a mai intrat în casa unei căpetenii, dar a fugit când nevasta tipului a tras în el cu un pistol de tir. N-a întors focul, ci a ales varianta fugii, ceea ce l-a costat. A fost atins, dar cred că nu prea grav. A dispărut timp de câteva zile. Îşi putea permite. Mai devreme, în aceeaşi seară, înainte de a fi rănit, l-a însoţit pe unul din grangurii Mafiei la un consiliu de familie şi a întrerupt şedinţa printr-un atac cu o puşcă cu bătaie lunga, acest atac fiind calculat să servească drept avertisment că le localizase cartierul general. Aceasta este o altă tactică importantă ce aparţine stilului de acţiune al lui Bolan. „Familia” trebuie să fi fost cu nervii la pământ în perioada de refacere a lui Bolan. Până şi destinul pare să ţină cu individul ăsta.

Urmăriţi acum acţiunea celui de-al doilea război fulger. Mai întâi sună la departamentul local de poliţie şi îi previne că la noapte dă o lovitură, şi să stea deoparte. O fi naiv, cinic sau fanfaron? Braddock clatină din cap. Se pare că prima oprire este la un depozit, unde se păstrează surplusul de arme şi muniţie de război. Fiţi atenţi acum la grija pentru păstrarea imaginii!

Pătrunde în depozit şi alege cu grijă un arsenal personal. Apoi lasă o listă detaliată a bunurilor furate şi mai mult decât suficienţi bani pentru a le achita.

Şi acum să trecem la războiul fulger. O serie de lovituri fulgerătoare în locuri aflate la distante apreciabile se soldează cu o întrunire în plen a şefilor Mafiei de pe plan local. Se pare că ei se angajează la o confruntare finală şi decisivă, căci forţele mobilizate împotriva acestui om au fost formidabile, ca să nu spun mai mult. Bolan trebuie că a ştiut la ce să se aştepte din partea Mafiei. A ştiut cu siguranţă, doar el îi provocase şi manevrase pentru a-i aduce spre o astfel de confruntare. Iar „Familia" din Pittsfield n-a înţeles niciodată cu adevărat mentalitatea lui Bolan. Tot timpul el a luptat împotriva lor cu arme convenţionale: un cuţit, un pistol, o puşcă cu lunetă. Era un om singur. Mafioţii au organizat o mică armată, au făcut rost de mitraliere şi au fost convinşi că o să-l strivească la fel ca pe un gândac, la prima mişcare. El le-a dovedit că raţionaseră greşit şi sigur că trebuie să arătăm respect faţă de mintea de luptător a lui Bolan. I-a lovit pe tipii aceia cu tot ce avea în arsenal şi a purtat războiul ca un adevărat soldat ce este. A aprins cerul, apoi s-a aşezat la adăpostul întunericului, cam la 20 de metri depărtare şi i-a bombardat cu mortiere, rachete şi – ziceţi-i pe nume! – le-a venit de hac. Cea mai senzaţională parte a acestei poveşti incredibile, este că tot atunci s-a strecurat printre degetele unui detaşament de poliţie care număra peste o sută de oameni ai legii din oraş şi din ţinut.

Braddock îşi drese glasul şi îşi coborî vocea cu un ton pentru a constata:

— Cred că trebuie făcută menţiunea că nu toţi poliţiştii erau peste măsură de nerăbdători să-l înhaţe pe Executor. Şi asta nu din laşitate, ci din admiraţie, poate chiar din afecţiune. Unii şi-au întors capul în sens opus la trecerea lui Bolan. Pun pariu pe asta!

Braddock îşi şterse fruntea cu o batistă şi continuă pe ton normal:

— Iată că acum, problema este a noastră. Bolan şi-a mutat războiul în ţinutul Los Angelesului. Săptămâna trecută s-a dat o luptă la o asociaţie de locatari de lângă plajă. După ce s-a risipit fumul, şase haidamaci, identificaţi ca fiind ucigaşi plătiţi, zăceau morţi într-o parcare, în apropierea unei curţi interioare în care

avea loc petrecerea a vreo patruzeci de tineri ce se relaxau şi se bucurau de viaţă. E o minune cum de niciunul dintre aceşti nevinovaţi n-a fost lovit de ploaia de gloanţe. Între timp am aflat că unul dintre chiriaşii acelei clădiri, un oarecare George K. Zitka este veteran al războiului din Vietnam şi prieten al lui Mack Bolan. Trebuie să adaug că Zitka s-a făcut nevăzut.

Ieri dimineaţă, una dintre cele mai selecte zone din împrejurimi a vibrat de o lovitură à la Bolan, ce s-a soldat cu doi morţi şi un binecunoscut mafiot speriat de moarte. S-a stabilit cu certitudine că cel puţin şase indivizi au fost alături de Bolan în această acţiune.

Amintiţi-vă acum că în Pittsfield, Bolan a fost singur şi priviţi masacrul ce l-a făcut în oraş şi împrejurul lui. De data aceasta, el este în Los Angeles şi nu mai este singur. Are o bandă acum, şi indivizii ăştia par a conduce nişte acţiuni de tip militar împotriva unor anumite elemente ale acestei comunităţi.

Braddock se opri teatral, zâmbi şi spuse:

— Nu sunt aici nici ca să ridic în slăvi Mafia, nici ca s-o bag în mormânt.

Sala râse pe înfundate.

— Mă lasă rece Melio Giordano şi cei doi gangsteri care au fost şterşi în mod dramatic de pe statul lor de platâ. Dar îmi îngheaţă sângele în vine la gândul unui război între două bande organizate, în acest oraş. Cunoaşteţi cu toţii urmările unor bătălii care s-au dat pe străzile oraşului nostru. Nu le putem tolera. *Nu le vom* tolera!

În sală se făcuse linişte totală. Braddock se opri ca să soarbă o înghiţitură de apă dintr-un pahar. Erau toţi numai ochi şi urechi. Era momentul să-i câştige de partea sa:

— Ştie toată lumea că s-a pus o primă deschisă formată din şase cifre pe capul lui Mack Bolan. Deja după publicitatea făcută loviturii de ieri, douăzeci şi doi de pistolari au fost reperaţi şi ridicaţi pentru interogatoriu. Ne-au invadat cele mai declasate elemente criminale din toată ţara. Ei, îi săltăm noi. Imediat ce-i identificăm, îi săltăm. Numai că noi pescuim cu un năvod găurit: prindem unul şi zece ne scapă. Domnilor, ţinutul Los Angeles a fost luat cu asalt de toţi puşcaşii cu ambiţii din ţară. Ei vor trage în oricine aduce cu Mack Bolan. Acesta este pericolul negativ al prezenţei lui Bolan în acest oraş. Moartea va putea să bântuie pe neaşteptate pe fiecare stradă. În fiecare loc public, în fiecare

locuinţă particulară din acest oraş şi din tot ţinutul. Trebuie să-l prindem pe Bolan. Trebuie să-l prindem *repede.*

În regulă, îi câştigase. Ascultau cu atenţie, credeau. Grupaţi-vă în jurul drapelului, băieţi, s-a dat startul. Haideţi să punem gheara pe individ, să-l băgăm la răcoare şi să ne luăm o piatră de pe inimă. Acesta era mesajul lui Braddock. Îl va pune în aplicare.

— Avem informaţii despre fiecare mafiot cunoscut din zonă. Nu sunt mulţi şi credem că spionajul nostru e la fel de bun ca al lui Bolan. Dar pentru orice eventualitate, împânzim oraşul, ne mai verificăm o dată informatorii şi apoi îi reverificăm. Numele lui Giordano era pe lista procurorului general. E posibil ca Bolan să folosească şi el această listă. Nu vrem să precipităm astfel lucrurile, încât să-l speriem de tot pe Bolan. Şi cu siguranţă nu intenţionăm să-l lăsăm să iasă la acţiune, până nu-l vom putea îndrepta spre un câmp al luptei ales de noi. Aşadar iată strategia pe care o vom folosi în operaţiunea HARDCASE.

Braddock se îndreptă spre o hartă mare de pe perete şi luă un băţ arătător:

— Solicităm din partea dumneavoastră un ajutor deplin în această acţiune. Bun. Vom forma un cerc larg în jurul presupuselor puncte de contact şi vom juca jocul aşteptării. În momentul în care se face contactul, vom strânge uşor cercul, ne fixăm cursa şi îl atragem în ea numai dacă locul respectiv nu riscă să fie udat de sângele unor cetăţeni nevinovaţi. Nu uitaţi, suntem pe urmele a ceea ce pare acum a fi o armată mică, dar de profesionişti unul şi unul. Ei au arme grele. Aceşti oameni, fără îndoială că se vor ridica şi vor lupta dacă arestarea lor se va dovedi iminentă. Nu dorim ca lupta lor să se răsfrângă asupra unor cetăţeni nevinovaţi. Vom cere tuturor comunităţilor vecine să colaboreze perfect cu noi pentru îndeplinirea acestui plan. Vom cere dreptul de „urmărire de aproape” în jurisdicţiile altor poliţii. Vom cere să se acţioneze cu cea mai deplină delicateţe în fiecare etapă a operaţiunii HARDCASE şi să…

Practic, Braddock nu mai cerea acum, ci pur şi simplu instruia. Un instinct special îi semnalase că era momentul psihologic în care să preia comanda acestei adunări pestriţe de oameni ai legii. Toate celelalte părticele din el se estompaseră în timp ce manevra minţile poliţiştilor aflaţi la faţa locului. „Poliţistul pur şi simplu” Tim Braddock era în şa şi călărea

nebuneşte. Îi va veni de hac tipului ăstuia, Bolan, iar dacă nu, Dumnezeu îi va fi martor că nu va mai rămâne nici urmă de poliţist în el. Privirea lui îngheţată se ridică deasupra capetelor aleşilor Californiei, în timp ce bătea cu băţul în hartă din loc în loc pentru a sublinia anumite chestiuni, şi niciunul dintre cei aşezaţi acolo nu avea nici cea mai mică îndoială că Executorul îşi va găsi sfârşitul în Los Angeles.

„Marele Tim” Braddock era un om în plină ascensiune. O duzină de Mack Bolani de-ar exista, tot nu i-ar putea sta în cale. Startul se dăduse, Marele Tim îşi luase avânt şi nu se putea spune cu certitudine dacă HARDCASE definea operaţiunea, sau pe omul care o conducea. În oricare dintre situaţii, startul se dăduse. HARDCASE se pornise.

# Capitolul cinci
## URMĂRIREA

Emilio Giordano nu admitea să fie bătaia de joc a oricui. Doar o singură dată, în cei treizeci de ani ca adult îşi bătuse cineva joc de el, şi omul acela murise repede de o moarte violentă. Nici măcar o dată în ultimii cinsprezece ani nu încercase cineva să-i vorbească fără respect cu excepţia tâmpitului de senator din comisia crimei şi a ursului ignorant din Sacramento căruia i se spunea procuror general, dar ăştia doi plăteau acum scump, îndurând o severă cenzură politică. Iar dacă un dobitoc afurisit de sergent, un dezertor la urma urmei, un hoţ ordinar cu pistol, credea că el îl poate face pe Emilio Giordano să se tăvălească pe jos şi să facă măscări pentru el, atunci, pe sângele Sfântului Matei, acel dobitoc afurisit de sergent urma să moară cu un „grapefruit Giordano” în fund.

Trecuseră cincisprezece ani de când Emilio nu mai purtase armă. Mai ştia încă s-o folosească. Chiar aşa. Sunt lucruri care nu se uită, de pildă cum să mânuieşti un pistol bun. Cercetă cu atenţie 38-ul lui strălucitor, apăsă de câteva ori pe trăgaci, apoi îl încărcă şi îl vârî în tocul atârnat la şold. După aceea îşi scoase portofelul şi căută în diversitatea de acte permisul de port-armă, verifică data expirării şi introduse cu grijă permisul într-un plic mare. În cele din urmă îşi băgă portofelul înapoi în buzunar. Nicio mişcare prostească din partea lui Milio, n-o să umble el cu fiare împachetate, fără permis. La dracu, nu!

— Nu te pripi, îl sfătuise Varone mai devreme, când Giordano îl sunase.

Sigur. Nu te pripi. Fă măscări. Lasă-l pe dobitocul ăla nenorocit să te lege şi să te arunce într-o grămadă de căcat. Şi să te prade. Şi du-te unde vrei, tu nu eşti Emilio Giordano, Il Fortunato, în vinele căruia curge sângele a patru generaţii de mafioţi. Nu te pripi. Ei bine, Emilio Giordano *nu* va sta cu mâinile în sân!

— Ăsta vrea să te atragă în jocul lui, spusese Varone. Nu vezi ce face? Vrea să te sperie şi să te determine să faci o prostie.

Nu te băga în jocul ăsta. Nu te băga, Milio!

Ei bine, Emilio se va băga. Va juca. Dar nu jocul dobitocului. Îl va învăţa el pe sergent unul sau două jocuri noi.

Giordano se răsuci pe scaunul de la birou şi apăsă pe butonul unui interfon. Vibraţiile unei voci bărbăteşti se auziră imediat:

— Ai banii, Jerry? întrebă Giordano.

— Da, domnule. 25.000. În hârtii de 20 şi de 50.

— În regulă, adu-i sus. Ba nu. Ne întâlnim afară. Chiar acum.

Giordano bombăni şi ieşi din birou cu paşi repezi îndreptându-se spre ieşirea din spate. Îi auzi pe tâmplari reparând gălăgioşi dormitorul de sus şi faptul acesta îi spori furia împotriva „dobitocului”. Dădu cu piciorul în uşa din spate ca s-o deschidă şi bătu cu putere cu palma în balustrada scărilor, în timp ce cobora repede în curte.

Un Continental strălucitor negru metalizat era tras la scară. Cinci dintre băieţii lui cei mai destoinici erau în el, discutând pe un ton scăzut. Şoferul îi făcu lui Giordano un semn de salut cu mâna şi acesta îi făcu uşor cu ochiul când trecu pe lângă el.

Il Fortunato se urcă într-un Rolls-Royce de un alb strălucitor şi se aşeză lângă un tip mai tânăr, pe ai cărui genunchi era culcată o servietă pătrată, de culoare neagră. Cei doi bărbaţi din faţă, din compartimentul şoferului, purtau uniforme de un negru monoton şi şepci albe cu panglică aurie la cozoroc. Giordano apăsă pe butonul unui interfon aflat pe braţul banchetei şi zise:

— Danny, du-te înapoi şi convinge-te că Bruno pricepe cele două minute.

Tipul în uniformă aflat lângă şofer înclină capul în semn că a înţeles, ieşi din Rolls, închise portiera cu grijă şi se îndreptă repede spre garaj. Acolo aştepta un alt Continental, încărcat cu alţi cinci indivizi, ce constituiau ariergarda.

— Vrea să fie sigur că ai înţeles să aştepţi două minute înainte de-a porni, raportă Danny.

Un tânăr slab, aşezat pe scaunul din faţă, încuviinţă scurt.

— Îhî, la naiba, înţelegem, răspunse el cu evidentă silă. Şi în caz că-l interesează, ştim şi traseul. Drumul de centură de la Santa Ana spre scurtătura de pe malul râului şi pe urmă, la dracu, nu mai e nicio altă cale de-a ajunge acolo.

Danny zâmbi şi se întoarse la Rolls. Începu să raporteze prin geamul gros, apoi îşi aminti, apăsă pe butonul interfonului şi zise:

— Sunt gata pregătiţi, domnule Giordano.

— Au înţeles să nu plece de aici decât după două minute? se răsti Giordano.

— Da domnule, după două minute, au înţeles.

— Cretinii, probabil că n-au habar de traseu.

— Ba da, domnule, drumul de centură Santa Ana până la scurtătură, apoi piscul negru până la poarta din spate. Au înţeles.

— Bine, bombăni Giordano. Haideţi să mergem să vedem ce e cu grapefruitul nostru.

Şoferul apăsă uşor pe claxon. Continentalul aflat în frunte porni încet pe alee şi Rollsul îl urmă. Giordano era aşezat în spate, protejat de blindaj şi de parbrizul anti-glonţ. Nu te băga în joc, da? Pe toţi dracii, Milio îl va învăţa jocul. Şi dobitocul va trebui *să plătească.*

Ochi de Peşte Washington coborî în grabă panta acoperită cu iarbă, cu un binoclu greu agăţat de gât şi strigă:

— O.K., tocmai au plecat. Două maşini. Una mare şi neagră în faţă, Lincoln sau ceva pe-aproape şi o limuzină mare, albă cu doi şoferi, omule. Ştiu că ne uşurează urmărirea.

Bolan zâmbi forţat şi îşi îndesă pe cap o beretă ecosez elegantă.

— Ne-o uşurează prea al dracului de mult, zise el. Se aplecă în Corvette şi ieşi cu un aparat puternic de emisie-recepţie.

— Urmăritori, anunţă el în microfon, Vulturul spune că şi-au dat drumul.

Bolan privi spre Washington. Negrul mişcă din buze numele „Frate de Cruce”.

Bolan încuviinţă şi continuă anunţul, fără întrerupere:

— Un bogătaş negru din Detroit şi un milionar alb în urma lui, pentru Pista Doi.

Vocea blândă a lui Loudelk se auzi imediat.

— Afirmativ. Pista Doi intră în acţiune... chiar... acum! Pista Doi este acum în urmărire. Iată calculul. Cinci în Detroitul negru. Patru în tancul englezesc alb. Repet, tanc. Pista Doi, plecarea rapidă!

Vocea tăioasă a lui Zitka interveni:

— Înţeles. Pista Unu în furgonetă spre punctul Delta.

— Urmăriţi vânatul de la distanţă, comandă Bolan. Pute,

repet, pute.

Un sunet anemic veni din partea lui Loudelk, urmat de un răspuns sonor al lui Zitka:

— Albaştrii în acţiune, ţipă el, gonesc după Pista Doi. Păzea! Păzea!

— Afirmativ. Pista Doi e precaută, răspunse vocea blândă a indianului.

— Încetaţi doar la semnal! ordonă Bolan.

Puse aparatul pe scaunul maşinii, se aşeză la volan, făcu semn din mână spre Washington, întoarse maşina cu o smucitură şi coborî dealul în viteză.

Washington alergă spre un Mustang parcat la adăpostul unor copaci, la câţiva metri mai jos. Urcă pe locul din dreapta şoferului, îşi întoarse privirea spre Blancanales şi zise gâfâind:

— O.K. După el.

Mustangul sări înainte. Washington se propti în picioare şi îşi aruncă binoclul pe bancheta din spate, apoi săltă un colt al păturii, îşi privi Mauserul şi se aşeză comod, cu un suspin:

— Fratele de Cruce zice că au un tanc, raportă el.

Blancanales îşi mână Mustangul pe serpentine. Ridică o sprânceană şi zise:

— Aşa?

— Aşa. Trebuie să fie ca o vestă din alea speciale anti-glonţ. Mie mi s-a părut o simplă limuzină albă, prin ochelari.

— Se pare c-o să fie bal mare.

— Deocamdată nu ştim nimic. Sergentul miroase că e vorba despre o ambuscadă, iar Zitka zice că poliţiştii participă şi ei la promenadă.

— Înţeleg atunci că îi filăm de departe, observă Blancanales.

Mâna lui dreaptă scotoci pe banchetă după emiţător. I-l întinse lui Washington.

— Va trebui să scoţi antena afară pe fereastră, îl instrui el. Află ce dracu trebuie să facem.

Emiţătorul intră în funcţiune exact la timp ca să audă vocea lui Bolan ordonând:

— Flancuri, raportaţi.

— Aici Flancul doi, rosti Fum de Armă Harrington, cu glas tărăgănat. Şi Flancul unu. Suntem împreună şi urmărim spectacolul, din Cal.

Blancanales aprobă din cap.

— Bine, şopti el.

Bolan răspunse:

— Nu vă zăresc. Pe unde sunteţi?

— Poteca din dreapta. Intrăm în joc numaidecât.

Washington rânji.

— Parcă ar fi o cursă de cai din Dixie, pufni el.

— Calul ăsta prea bate la ochi aici, murmură Blancanales. Dar o să fie potrivit pe şosea.

— Ce-ar fi ca noi să nu mai intrăm pe şosea? se întrebă Washington cu glas tare.

— Nu intră toată lumea?

Bolan interveni, după o scurtă tăcere a emiţătorului:

— O.K., Flanc. Bine gândit. Pista Unu, raportează poziţia!

— Pista unu, suntem în spatele uniformelor albastre, răspunse Zitka.

— Sunt cu maşina oficială?

— Negativ. În civil, un Pontiac maro. Dar sunt copoii, fără îndoială.

O altă tăcere scurtă, apoi:

— O.K., uite un alt plimbăreţ pe urmele voastre, prietene. Cine dracu o fi?

Auziseră semnalul lui Zitka şi după câteva secunde vocea lui:

— Habar n-am, dar e negru şi mare şi la calcul îmi ies cinci.

— Oho-ho! asta-i grozav, zise Bolan. Probabil o ariergardă întârziată. O.K., Pista Unu, desprinde-te cu precauţie şi vino spre mine.

— Înţeles. Apropiere imediată. Mă mişc în sus.

— Pista Doi e la post şi rămâne, raportă Loudelk. Instrucţiuni!

— Rămâi pe traseu, ordonă Bolan.

— Afirmativ.

Blancanales şi Washington schimbară priviri grave. Ei aveau acum imaginea clară a Corvette-ului rapid din faţă. În depărtare zăriră panta care ducea în şoseaua principală şi limuzina albă urcând-o. Washington îşi lungi gâtul să cerceteze partea din spate a şoselei, apoi apăsă pe butonul emiţătorului şi vorbi în microfon:

— Aici Spătar. Spatele e liber, raportă el.

— Înţeles, Spătar, răspunse Bolan. Flanc, cred că te văd acum. Poţi identifica albastrul?

— Pontiacul maro? Afirmativ. Cu unu, doi, of!, trei înaintea ta,

Maestre. Terenul e cam împânzit totuşi.

— Mda. Of, poţi să-i ţii în loc fără să te expui?

— Numai dacă rămân şi eu pe loc. Dacă însă îi vrei găuriţi…

— La naiba, nu. Fără împuşcături, răspunse Bolan. Urmăreşte-i. Repet. Urmăreşte-i şi întârzie-i, atât.

— Priceput, zise Harrington. Îi ajung îndată. Ne poate ajuta cineva să facem un blocaj?

Vocea lui Zitka interveni:

— Sunt născut pentru asta. De îndată ce mă îndepărtez. O.K., Maestre?

— Afirmativ, zise Bolan cu calm. Nu trezi suspiciuni.

— Înţeles.

Mustangul urca acum panta, cu Blancanales stând încordat la volan pentru a se integra în circulaţia rapidă de pe şoseaua principală. Corvette-ul intră pe două benzi, accelerând şi schimbând scurt viteza. Blancanales vină câteva clipe mai târziu, având maşini în spate şi pe banda exterioară. Se asigură privind în spate cu prudenţă, apoi intră pe banda interioară şi făcu un slalom printre maşini pentru a-şi câştiga poziţia în spatele lui Bolan. La intrarea într-o curbă periculoasă, Washington murmură:

— Cred că văd Calul acolo sus, cam pe la mijlocul curbei. Nu e el? Pe banda exterioară?

Blancanales se cocoşă peste volan şi privi cu coada ochiului pe geamul lateral:

— Aşa pare, răspunse el. Cum or fi ajuns înaintea noastră?

— Trebuie că au venit pe drumul de jos şi au urcat înaintea noastră.

Vocea lui Harrington răsună în emiţător în acel moment, confirmând presupunerea.

— Conducem promenada, raportă el. Îl am pe marele şerif în vizor. În spatele meu, pe banda din mijloc vine un american negru mare şi în urma lui un englez alb. Încep să frânez. Pregăteşte-te pentru blocajul ăla, Urmăritor.

— Urc, anunţă Bolan. Aşteaptă până ajung. Spătar, unde dracu eşti?

— Exact în unghiul tău mort, Maestre, răspunse Washington.

— O.K., către toate unităţile cu excepţia lui Urmăritor doi! Participăm cu toţii la blocaj şi încercăm marele şlem. Ascultaţi cu atenţie, nu e timp decât pentru o singură încercare, aşa că

aveţi grijă să vă iasă din prima. Număraţi benzile 1, 2, 3 şi 4 de la stânga spre dreapta. Şoseaua supraînălţată e la trei minute. Banda 4 se termină acolo şi o ia spre port. Vânatul e pe banda a doua, cred că se îndreaptă fie spre Santa Ana, fie spre San Berdue. Ei bine, iată poziţiile; Spătar, tu vii la…

Washington asculta instrucţiunile calme ale lui Bolan, cu sentimentul că totul e ireal. Pur şi simplu nu părea real. Iată-i aici, jucându-se cu focul pe blestemata de autostradă spre Hollywood, la o viteză mai mare de 90 km pe oră, practic bară în bară, într-o nesfârşită curgere de maşini, mişcându-se câte patru pe un rând, urcând şi coborând pantele cu o frecvenţă aproape monotonă, şi în toată nebunia asta, Bolan încerca să întindă o capcană de circulaţie pentru două dintre obiectele acelea strălucitoare. Dădu din cap şi se uită la Blancanales. Partenerul său asculta cu atenţie instrucţiunile, în timp ce ochii îi fugeau într-un cerc nesfârşit: la dreapta, la stânga, drept înainte, în oglindă, la dreapta, la stânga… Toate acestea îl făceau pe Washington să se simtă uşor ameţit.

— În regulă, Calule, zicea Bolan, dă-i drumul. Coboară la 70… bine… bine, un minut până la şoseaua supraînălţată…

Washington văzu Corvette-ul roşu ţâşnind în depăşire şi revenind pe banda lor cu câteva maşini mai în faţă. Un TIR uriaş, cel căruia i se dăduse numele de „Calul”, înainta cu greu chiar în faţă, pe banda din dreapta. Trei maşini care erau în spatele Calului reacţionară la încetinirea lui bruscă, trecând pe banda alăturată şi depăşindu-l. Washington zări vehiculul care menţinea „gaura” dintre cele două benzi ale şoselei: era Corvette-ul lui Bolan. Rânji. Acum, cele două maşini dintre Bolan şi Blancanales erau: întâi maşina poliţiei, şi apoi cea de-a treia maşină a Mafiei. Şoferul Continentalului începuse să arunce priviri neliniştite în stânga şi în dreapta. Washington ştia ce urmează să se întâmple şi rânjetul lui se lărgi.

— Spătar, la post! comandă Bolan.

Blancanales călcă pedala de acceleraţie şi intră cu Mustangul pe banda a treia, se aşeză în rând cu Bolan şi râmase acolo.

— O.K., Zitka.

Furgoneta Mercury condusă de Zitka se mişcă lateral spre banda interioară, şi acum cei patru: Zitka, Blancanales, Bolan şi Calul diesel controlau viteza traficului pe şoseaua supraînălţată, la un mai mult de 70 km pe oră.

Următoarele câteva momente fură încordate şi s-ar fi dovedit mai puţin neliniştitoare dacă ar mai fi avut la dispoziţie un vehicul, care să creeze un loc cât pentru două maşini în urma Calului. Sincronizarea la secundă făcuse totuşi inutilă această măsură de siguranţă şi se strecurară în zona de blocaj, capcana fiind gândită perfect. Maşina poliţiei văzu un spaţiu gol între Bolan şi Cal, şi cum maşina lui Giordano dispăruse rapid în şoseaua supraînălţată, se pomeni deodată în spatele Calului. Un nor de fum ţâşni din cele două eşapamente ale Pontiacului când acesta acceleră şi încercă să se strecoare printre aripa dreaptă din faţă a maşinii lui Bolan şi colţul din spate-stânga al TIR-ului.

Continentalul din ariergarda Mafiei intră pe urmele Pontiacului cu intenţia vădită de a se strecura şi el prin spaţiul dintre cele două maşini. Însă spaţiul încetă deodată să mai existe, căci Bolan ajunsese cu bara din faţă pe aceeaşi linie cu roţile din spate ale Calului.

Washington prinse imaginea fugară a unui chip înfuriat la volanul maşinii poliţiei şi auzi un scârţâit de roţi, maşina revenind la poziţia din spatele Calului în scrâşnet de frâne. Washington auzi, fără să vadă, cum Continentalul tamponează, maşina poliţiei. Fu o lovitură însoţită de mult scârţâit de cauciucuri, pârâit de metal şi fărâmiţare de sticlă.

Calul luă cu graţie curba intrând într-o încrucişare de drumuri, iar cele două maşini îl urmară. Maşinile Detaşamentului Morţii, mai puţin Calul, prinseră viteză şi se grăbiră să-şi încolţească prada.

Vocea triumfătoare a lui Bolan răsună în emiţător:

— Minunat, minunat, asta înseamnă să joci ca la carte.

— Asta înseamnă să joci după cum îţi bubuie ţie mintea, sună replica lui Zitka.

— Să joci pe dracu! interveni Harrington. Pe unde dracu am luat-o? Cum să bag drăcia asta mare înapoi pe şosea?

— Întoarce-te la încrucişarea de drumuri, ordonă Bolan. Fii atent la semne şi vino după noi. Noi o luăm spre… da, spre Santa Ana. Vino cu cea mai mare viteză. Prietenii noştri cum s-au descurcat?

Harrington râse în emiţător:

— Au ieşit din joc. Se pare că s-au agăţat unul de altul. Nebunia… dracului!

— Mai frumos decât am sperat, răspunse Bolan. O.K.

Frumoasă reprezentaţie băieţi. Reluaţi-vă poziţiile, şi pe cai!

Washington îi zâmbi lui Blancanales şi clătină din cap:

— Pe tot iadul, a dracului echipă, ce zici? comentă el liniştit.

Blancanales aprobă dând din cap şi intră în formaţie, la câteva maşini în urma Corvette-ului. Autocamionul Mercury al lui Zitka se căznea din greu să-l secondeze pe Loudelk pe banda interioară.

— Aprinde-mi o ţigară, ceru Blancanales. Mi-e teamă să-mi iau mâna de pe volan. Mi-e teamă să nu se disloce din umăr.

Washington hohoti zgomotos, aprinse ţigara şi o vârî între buzele partenerului său.

— Da, omule, o echipă a dracului, repetă el. Chiar că sunt bucuros că am intrat în ea. Dar tu?

— Stai puţin, murmură Blancanales. Ştii cât de puţin ne-a lipsit să facem maşina bucăţi şi să ne alegem cu o pagubă de toată frumuseţea?

Marele negru zâmbi bine dispus:

— De ce să stau puţin?

— Stai puţin să ne terminăm misiunea asta. Dacă o să mai fiu în viaţă, atunci… ei bine, da, cred că o să mă bucur că am intrat în ea.

— Dacă o să fii mort, omule, n-o să-ţi mai pese. Mai bine bucură-te acum, cât mai ai timp.

Blancanales îi aruncă partenerului său un zâmbet fugar:

— Ai dreptate, zise. E un detaşament dat dracului.

# Capitolul şase
## AMBUSCADA DE PE FALEZĂ

— Furgoneta asta a fost tot timpul în urma noastră? se interesă tânărul cel nervos cu servietă.

— Sus-jos, sigur c-a fost, răspunse Giordano morocănos. De-abia acum o observi?

— Păi, mai întâi am crezut... ei bine, un timp a fost Fordul ăla în spate, iar acum e iar furgoneta asta. Pare a fi una şi aceeaşi.

Giordano chicoti şi se scufundă mulţumit în tapiţeria de pluş.

— Trucuri, zise. Le plac trucurile. O.K. Facă-se voia lor!

Ieşiseră din autostradă de câteva minute şi rulau pe o şosea în pantă lină pe care maşinile mari mâncau pământul cu 120 km la oră. Nu peste mult timp vor coborî pe lângă blocurile părăsite de la periferia oraşului Riverside şi vor vira spre nord către faleza stâncoasă. Acolo se afla livada lui Giordano, într-o vale înconjurată de stânci golaşe. Grapefruit, lămâi, mandarine şi avocados creşteau în ea, dar în cantitate mult prea mică pentru gustul bogătaşului Giordano. La drept vorbind, livada se dovedise a face un excelent rabat la plata impozitelor; Giordano făcea bani, pierzând bani în operaţiunile agricole. Fiind o afacere, legală riscantă, ferma era în acelaşi timp minoră în contextul activităţilor de diferite facturi ale lui Giordano, dar, se încadra perfect în rândul celor mai secrete acţiuni ale sale, prin aceea că servea drept un soi de casă secretă pentru lumea interlopă.

Rollsul încetini în vederea virajului spre livadă. Giordano se încruntă şi apăsă cu putere butonul interfonului:

— Ce-i cu partenerii noştri de v-aţi ascunselea? mormăi el.

— Au dat bir cu fugiţii, raportă şoferul. I-am pierdut din vedere de mai bine de un kilometru.

— Trage pe dreapta şi opreşte, porunci Giordano.

Aşa făcură. Maşina cea grea opri lin. Continentalul negru mai merse câţiva metri, apoi opri şi el la mică depărtare de Rolls.

— Căscaţi ochii! şuieră Giordano. Dobitocul habar n-are să se joace de-a v-aţi ascunselea. Imediat ce-l vedeţi venind, daţi-i

drumul, dar încet. Nu vreau să ne piardă urma.

Şoferul scoase capul pe fereastră şi strigă instrucţiunile pentru maşina din faţă. Aşteptară. Giordano îşi ieşi din pepeni. Îşi aprinse o ţigară şi mârâi:

— Dobitoc! Dobitocul! Cum să ne piardă urma pe un drum de ţară?

— Poate a avut probleme cu maşina, îndrăzni tânărul.

— Eh! Dar unde dracu-i Bruno? Aud? Unde dracu este Bruno?

Apăsă cu furie butonul interfonului:

— Ia zi, unde dracu-i inteligentul de Bruno, care ştie şi traseul, hî?

— Vine cineva, anunţă şoferul.

Giordano sări la fereastră. Scrută cu atenţie şoseaua pe care tocmai o părăsise, apoi scoase un sunet gutural de totală scârbă:

— Un camion. Un rahat de camion.

Un uriaş TIR diesel, alb cu albastru, mătura şoseaua îndreptându-se în direcţia lor. Din eşapamentul orientat în sus ieşea o coloană subţire de fum negru. Giordano îl privea cum se apropie şi scârba lui creştea în intensitate. În cabină erau doi oameni. La trecerea cu zgomot pe lângă ei, şoferul claxonă în semn de salut.

— Halal ambuscadă! murmură Giordano. Doi tâmpiţi. Unul habar n-are să ia o urmă şi celălalt nu poate să ţină minte un traseu de două ori la rând.

Lovi butonul interfonului:

— Asta e, daţi-i drumul! Daţi-i drumul, daţi-i drumul!

Bolan reduse viteza la 65 km/oră, la câteva minute după ieşirea de pe autostradă. Blancanales rămase la scurtătură ca să aştepte Calul, care era la câteva minute în spate.

— Ne îndreptăm spre un teren pe gustul meu, anunţase Loudelk. Excelent loc pentru o lovitură.

— Jucaţi cu calm, îi instrui Bolan. Alternaţi maşinile în urmărire.

— O.K., încetinesc. Hai sus, Zitka.

— Înţeles. Cred că ticăloşii ăştia gonesc cu 140 km/oră. Vehiculul ăsta se zdruncină din toate încheieturile.

— Doar cu 130. Nu poţi să mă depăşeşti? Au coborât la 110… 100. Trebuie să scoţi 140, Zit, altfel îi pierzi.

— În acest moment am ajuns la 160.

Bolan zâmbi, dar nu se amestecă în discuţie.

— Pa, pa, Păsăroi, cântă Loudelk o clipă mai târziu. Arăţi nemaipomenit. Ţin-te tare, omul lui Dumnezeu!

— O.K. Zitka îşi înfrână cu greu entuziasmul. Îi am în obiectiv. Nu te depărta prea mult, Frăţioare. Pisicile alea pot deveni periculoase.

— Afirmativ. Ce-i acolo sus, pe stânga? O pădurice?

— Da.

Câteva clipe mai târziu:

— Aha. Am ajuns la o curbă în ac de păr. Ăştia virează la stânga, spre pădurice.

Bolan intră în discuţie:

— Croită pe măsura ta, Frăţioare. Caută un loc potrivit ca să spionezi. Spun când şi unde.

— Afirmativ, şopti Loudelk cu calm.

— Bine ar fi să vină cineva după mine, îşi dădu Zitka cu părerea. Hardughia asta nu mai rezistă cine ştie cât.

— Sosesc, anunţă Bolan. Îşi acceleră lin maşina, ţâşni înainte, în timp ce acul indicator al vitezometrului se mişca văzând cu ochii spre viteza maximă.

Vocile lui Harrington şi Washington răsunară în emiţător, anunţând sosirea Calului la scurtătura dinspre Riverside. Bolan luă apăratul în mână şi zise:

— Bine aţi venit la bord. După mine, cu toată viteza înainte!

— Priceput, răspunse Harrington.

— Aţi urmărit acţiunea?

— Afirmativ. Înţeles. La nord, în capătul falezei.

— Cunoşti zona, Puşcaş?

— Ca pe propriul meu buzunar.

— Ce-i acolo în pădurice?

— Mai nimic. Nişte livezi de citrice. Şi vreo câteva ferme.

— O.K. Continuă să te apropii. Urmăritor, te văd acum. Ce dracu s-a întâmplat cu Fratele?

— Habar n-am. Am zărit un nor de praf prin oglinda retrovizoare acum un minut. Cred că a luat-o pe un drum de ţară.

— Urmăritor Doi, raportează, comandă Bolan. Frate de Cruce!

Se lăsă o tăcere chinuitoare. Bolan intrase de-acum adânc în pădurice şi arunca priviri îngrijorate spre terenul din stânga şi

din dreapta lui. Corvette-ul zbura înainte, avându-l în permanenţă pe Zitka în câmpul lui vizual. Deodată, vocea baritonală a lui Loudelk trâmbiţă tare şi clar:

— Vulturul la post. Poziţia splendidă. Instrucţiuni.

— Vânatul e la vedere? şuieră Bolan.

— Afirmativ. Şi jumătate din ţinut, de la Los Angeles până la Riverside.

— Raportează concluziile referitoare la teren.

— Drum de tară, duce spre est, cam la... 5 km de actuala poziţie a vânatului. Vegetaţie la capătul drumului, probabil copaci. Nu se vede altă ieşire.

— Încetează operaţiunile de teren, ordonă Bolan imediat. Vreau un pasager.

— Pasager, chiar la timp, răspunse Zitka. Îmi fac încălzirea.

Bolan încetini.

— Unde eşti faţă de poziţia mea actuală, Vultur? întrebă.

— Ai trecut pe lângă mine cam acum un minut.

— Bine. Continuă supravegherea şi raportează noutăţile. Spătar, tu şi Calul băgaţi gaz şi urcaţi aici în doi timpi şi trei mişcări.

— Înţeles.

Zitka îşi trăsese furgoneta Mercury la marginea drumului şi stătea lângă ea. Bolan opri şi-l luă în maşina lui, apoi îşi recâştigă un avans liniştitor. Apăsă pe butonul emiţătorului şi zise:

— Spătar, ai de făcut o transbordare. E pe banda laterală chiar în faţa ta.

— Înţeles, răspunse Washington. O s-o iau eu.

— Calule, apropie-te până la noi instrucţiuni.

— Înţeles.

— Ai intuit bine, Maestre, interveni Loudelk. Au intrat pe drumul de ţară şi s-au oprit. Ca şi cum ar aştepta.

Bolan zâmbi şi îi îngădui maşinii un moment de respiro.

— Frumos spectacol, îi spuse lui Loudelk. Continuă supravegherea.

Se întoarse şi privi în urmă.

— Îţi văd fumul, Calule. Rulează mai departe. Vânatul se aeriseşte la sol, cam la trei minute mai în fată. Depăşeşte-i, pe urmă schimbă direcţia la primul loc convenabil şi ţine-o aşa. Spătar, retrage-te spre capătul falezei cu amândouă maşinile şi

fă pe nevinovatul. Raportează tot ce trece pe drumul ăsta.

— Priceput.

— Spătar. Înţeles.

— Acum, îi spuse Bolan lui Zitka, a sosit vremea să separăm grâul de neghină, să stabilim care sunt vulpile şi care sunt ogarii.

Emilio Giordano era într-o dispoziţie foarte proastă. Nimic nu putea fi ca lumea la fermă, într-o astfel de zi. Concedie doi hamali angajaţi într-o luptă în joacă pe platforma de încărcare a mărfii, apoi îl făcu cu ou şi cu oţet pe administratorul fermei, pe motiv că nu are un inventar la zi al depozitului de mărfuri. După numai câteva minute, îl agresă pe tânărul nervos cu servietă şi spuse tuturor, în termeni clari şi tranşanţi ce o să-i facă lui Bruno *„când* şi *dacă* o să nimerească vreodată drumul până aici”.

Bruno şi ceilalţi patru ocupanţi, ai Continentalului din ariergardă apărură în carne şi oase la vreo treizeci de minute după sosirea lui Giordano. Masca din fată a costisitorului automobil era deformată şi lipsea geamul de la faruri.

— Am avut un accident, raportă Bruno pe un ton scăzut, văzând furia crescândă a patronului său.

— „Am avut un accident”, îl imită Giordano fornăind cuvintele pe un ton nervos. Băi, nenorocitule! Ar trebui să te omor! Ar trebui să te *omor!*

— Pentru numele lui Dumnezeu, Milio, i s-ar fi putut întâmpla oricui, protestă Bruno.

— Numai că ţi s-a întâmplat *ţie!* tipă Giordano, roşu de furie. Dacă ticăloşii ăia mă răpeau? Ha? Ha? Ha? Unde era Bruno, când ticăloşii îl săltau pe Milio, ei? Ar trebui…

Făcu un pas în fată şi îi arse o palmă usturătoare lui Bruno, apoi îi lovi şi cu mâna cealaltă.

Bodyguardul acceptă cu stoicism umilirea sa, deşi păli puţin, disimulându-şi mânia.

— N-am avut ce face, murmură el. Am nimerit într-o strangulare de circulaţie pe autostradă şi ne-am agăţat de bara din spate a unui poliţist.

— Poliţist? Un poliţist?

— Da. De-asta am întârziat atât de mult. A trebuit să arătăm permisele de port-armă, apoi au avut de făcut un proces-verbal

detaliat al accidentului, şi… ei bine, şi poliţiştii erau ca dracu de sictiriţi. Pentru o clipă am crezut că…

— Scuteşte-mă, şuieră Giordano. Scuteşte-mă de amănuntele tale tâmpite. Urcă în maşină. Urcă dracului în maşină! Ne ducem înapoi. Începem totul de la început.

Îl chemă pe purtătorul servietei cu un gest al mâinii, apoi îl îmbrânci cu brutalitate spre Rolls.

Administratorul fermei era în apropiere, cu o expresie încordată pe chip.

— Ia priveşte! spumegă Giordano, întorcându-se spre administrator. Organizez totul, îmi aduc până şi contabilul cu dinţii clănţănindu-i în gură, cu 25.000 dolari, doar pentru ca să justific în faţa poliţiştilor paza armată, venim tot drumul până aici şi pentru ce? Pentru ce? Pentru ca Bruno cel sclipitor să se blocheze bară-n bară cu maşina unui poliţist. Aşa? Doar pentru atât a fost totul?

Furia i se domolea încetul cu încetul

— Cât mai e în casetă? îl întrebă pe administrator.

— 70.000, răspunse acesta. Vrei să-i iei?

Giordano făcu semn că da.

— Cu norocul meu pe ziua de azi, dobitocul de sergent o să se rătăcească pe aici, la o oră după ce plec şi o să se hotărască să dărâme toată şandramaua.

Se întoarse şi îl strigă pe Bruno:

— Hei, Creieraş. Du-te şi adu caseta.

Bruno ieşi din maşină şi îl urmă pe administrator în birou. Giordano strigă în urma lui:

— Încearcă s-o aduci la maşină fără să ai un accident, bine?

Peste câteva minute, micul alai se îndreptă iar spre drumul de tară, Rollsul alb fiind încadrat între cele două Continentale negre, numai că de această dată, maşina lui Bruno era în frunte. Contabilul stătea tăcut lângă Giordano, cu servieta pe genunchi şi o cutie de metal între picioare.

— Ei, băiete, îmi pare rău că mi-am ieşit din fire, zise Giordano liniştit.

— Sigur, domnule Giordano. Înţeleg.

— O zi ca toţi dracii, fir-ar să fie! murmură Giordano. Mai rău nici că se poate, ce zici?

— Cred că nu, domnule.

Dar s-a putut şi încă foarte curând.

— Coloană de maşini la orizont, raportă Loudelk calm.

— Înţeles, răspunse Bolan. Avem ceva în spate?

— Negativ, spuse Loudelk din punctul lui înalt de observaţie. Drumul e liber.

— Înţeles. Eşti pregătit, Calule?

— Calul e pregătit, raportă vocea lui Harrington.

— Atunci, dă-i drumul.

Scârţâitul unui vinci cu motor spulberă liniştea. Un bolovan uriaş, aflat la marginea drumului, începu să vibreze, apoi se balansă şi se rostogoli brusc în mijlocul drumului. Vinciul fu redus la tăcere. Zitka şi Andromede alergară spre bolovan, desfăcură cablurile din jurul lui şi le târâră în spatele unei movile înalte.

Detaşamentul Morţii n-ar fi putut găsi un loc mai potrivit pentru o ambuscadă. Se aflau la jumătatea drumului dintre piscul negru şi livezile de citrice, în locul în care drumul de ţară privat intra într-o curbă în ac de păr, strecurându-se printre două stânci masive. Bolovanul fusese tras exact în urechile acului, imediat după ieşirea din primul viraj la 90 de grade. Un jeep fusese dat jos din Cal şi plasat la adăpostul unei movile, imediat după bolovan, cu mitraliera sa de calibrul 50 controlând situaţia din zonă. Andromede mânuia mitraliera.

Zitka era pe flancul stâng, iar Bolan pe cel drept, amândoi având automate uşoare, cu care puteau acoperi prin foc încrucişat o suprafaţă mare de teren.

Fum de Armă Harrington se afla spre vârful acului, cu faţa la bolovan. Puşca lui cu şase ţevi era prinsă cu o curea la nivelul şoldurilor şi un automat uşor îi atârna la piept. Ar fi lichidat pe oricine ar fi încercat o retragere.

— Mai au 1,5 m, raportă Loudelk.

Bolan apăsă pe butonul emiţătorului şi spuse:

— Înţeles. Spătar, pune-te în mişcare. Opreşte la încrucişarea cu drumul de ţară.

Primi confirmarea din partea lui Blancanales şi Washington, apoi aruncă aparatul de-o parte şi aşteptă.

Se apropiau repede, praful lăsat de vehiculul din faţă întunecând vizibilitatea celei de-a treia maşini din convoi. Bruno intră cu Continentalul în curbă, ca un expert, după cum mai făcuse de nenumărate ori şi deodată apăsă cu disperare pe

frâna care devenise ineficientă. Bolan văzu cum groaza înlocuieşte zâmbetul visător de pe figura sa frumoasă; văzu cum corpul lui Bruno înţepeneşte şi cum degetele i se încleştează pe volan.

A fost o microsecundă foarte lungă. Apoi Continentalul încercă să urce peste baricadă, eşuă în încercarea sa şi astfel, trei tone de metal se întâlniră cu şaisprezece tone de stâncă. Izbitura devastatoare proiectă un cap desprins de trup prin parbrizul făcut ţăndări şi-l făcu să ricoşeze pe capota ce se zbârcea văzând cu ochii. Partea din spate a maşinii se făcu una cu motorul în momentul în care Rollsul blindat se izbi de ea. Claxonul urla în van. Aproape în aceeaşi secundă se auzi şi cea de-a treia izbitură, Continentalul din spate tamponând Rollsul.

La tot acest balamuc se adăugă deodată răpăitul mitralierei de 50, căci Andromede începuse să împroaşte cu proiectile de oţel în ceea ce mai rămăsese. Un om ieşi clătinându-se din cea de-a treia maşină, trăgând orbeşte cu un pistol în pereţii stâncoşi. Un ţăcănit mai subţire răspunse imediat dintr-o parte şi din alta şi omul fu azvârlit în spate, apoi căzu mort.

De necrezut, dar din interiorul Rollsului se răspundea la foc, iar maşina greoaie se balansa în faţă şi în spate, motorul ei puternic încercând să scoată maşina blindată din îngrămădeala de fiare.

— Chiar că e un tanc, murmură Bolan pentru sine, observând zvârcolirile Rollsului.

Înşfăcă emiţătorul şi răcni în el:

— Fum de Armă! Adu băţul cel mare!

Toţi cei trei membri ai echipei de tragere îşi concentrară asaltul asupra Rollsului, care încă mai fornăia şi se zbătea ca un elefant turbat de furie prins în mlaştină. Şi din el încă se mai răspundea sporadic cu foc. Apoi Bolan îl zări pe Harrington alergând cu un obiect lung de forma unei ţevi pe umăr. Îl urmăriră cum se apropie până la 30 de metri de Rolls, apoi se lăsă într-un genunchi şi luă linia de ochire cu bazuca. O clipă mai târziu, binecunoscutul zgomot, focul şi fumul rachetei care străpunse blindajul, fură introduse în lupta de pe faleză. Elefantul turbat de furie fu învăluit într-o explozie asurzitoare şi zvârcolirile sale încetară brusc.

— Bine, bine! se auzi o voce strigând.

Un tip, nesigur pe picioarele sale, ieşi din fum la lumină.

Bolan sări pe stânca ce-i servise de ascunzătoare şi strigă:

— E timpul să ne încheiem socotelile, Giordano.

— Dobitocule! tipă mafiotul.

Braţul îi ţâşni în sus şi 38-ul lui pocni de trei ori. Al treilea foc, totuşi n-a mai fost decât reflexul convulsiv al unui muşchi muribund. Bolan trăsese de la nivelul şoldului printr-o mişcare rapidă, care despică trupul gangsterului în două şi Il Fortunato muri în picioare.

Una peste alta, lupta durase mai puţin de două minute. Zitka scoase o servietă înnegrită şi o casetă metalică din Rolls. Armele grele şi prada de război fură urcate în jeep. Andromede sări la volan şi se grăbi spre urechea acului.

Zitka îi spuse lui Bolan:

— E un tip care mai trăieşte, acolo, în spate. În tanc.

Bolan îi trimise pe Zitka şi pe Harrington la maşini şi se duse să cerceteze spusele lui Zitka. Găsi un tânăr înfricoşat, chircit pe podeaua din spate a Rollsului ce mai fumega încă, strângându-şi cu disperare umărul ce-i sângera.

— Eu, eu nu sunt decât contabilul lui, gemu rănitul.

Bolan îşi băgă pistolul în toc, scoase din trusa de prim ajutor o compresă sterilă şi o puse pe banchetă.

— Nu ştii nimic, n-ai văzut nimic, nu spui nimic, mârâi Bolan. În felul ăsta s-ar putea să mai trăieşti un timp.

Contabilul consimţi printr-o mişcare hotărâtă a capului. Bolan se îndepărtă şi se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalţi. Jeepul era deja în TIR şi Harrington se învârtea nervos în jurul rampei.

— Mai e vreo treabă pentru Cal? ţipă el, de îndată ce-l văzu pe Bolan apropiindu-se.

— Deocamdată nu, răspunse Bolan. Ia şi furgoneta din drum. Apoi îndreaptă-te spre casă, pe un drum ocolit.

— Priceput.

Harrington încărca deja rampa în maşină. Andromede se grăbi să-l ajute. Bolan şi Zitka se îndreptară spre Corvette.

Zitka întinse mâna după emiţător, când îl auzi pe Bolan.

— Ce părere ai, Vultur? întrebă el în microfon.

— Curat omule, curat, rosti Loudelk tărăgănat. Şi eu am pierdut toată distracţia.

— O.K., încetarea acţiunii, îi zise Zitka.

— Afirmativ, încetez acţiunea.

Bolan se uită la Zitka şi zise:

— Spune-i lui Ochi de Peşte despre furgonetă.

Zitka încuviinţă şi vorbi din nou în emiţător:

— Furgonetă intră în Cal. Spătar, regruparea în Mustang şi direcţia grajd.

— Înţeles, răspunse o voce încordată. S-a întâmplat ceva cu Maestrul?

— Nu, dar fac oficiile de transmitere în locul lui. Dumnezeule, a mers grozav, grozav şi cred că avem o captură substanţială.

— Văd praful pe care-l laşi în urmă, raportă Washington. Mă bucur c-a mers bine. Data viitoare vreau şi eu un loc în faţă.

Bolan zâmbi şi luă emiţătorul. Apăsă butonul pentru emisie şi zise:

— Bine jucat, grupă, de către toţi, dar fiţi calmi până ajungem cu bine acasă. Gata cu transmisiile începând din acest moment, cu excepţia urgentelor. Clar?

— Clar, răspunse Ochi de Peşte.

— Înţeles, zise Washington.

— Afirmativ, raportă Fratele de Cruce.

— Priceput, replică Blancanales.

# Capitolul şapte
## FAŢĂ ÎN FAŢĂ

Căpitanul Braddock era tulburat. Ba mai mult, începuse să se simtă mai puţin sigur pe el. Se întoarse cu spatele spre harta de pe peretele biroului său şi îi privi pe conducătorii echipelor angrenate în „HARDCASE”. Cei doi locotenenţi şi cei patru sergenţi care îi înfruntară privirea fuseseră selecţionaţi cu atenţie în vederea acestui proiect. Fiecare dintre ei era un poliţist remarcabil, cu rezultate fără pată, ce le probau eficienţa.

— Ei bine, spuse Braddock liniştit, ce n-a mers?

Locotenentul Andy Foster îşi drese glasul şi îşi trecu o mâna prin păr. El şi cu Braddock erau prieteni încă de pe băncile Academiei de Poliţie.

— L-am subestimat pe individ, declară el sec.

— A acţionat aşa de subtil, încât nici nu mi-am dat seama c-am fost dus de nas, vorbi un tânăr sergent, Carl Lyons. Până în momentul când am pus datele cap la cap.

— A existat un factor de confuzie, explică Foster, ca să îndulcească mărturisirea lui Lyons. Mai întâi. Giordano iese cu două maşini. Undeva pe drum, Dumnezeu ştie unde, se adaugă o a treia. Lui Carl i-a fost imposibil să identifice jucătorii. Au tot intrat maşini în procesiune până la autostradă. Era cât se poate de evident că Giordano încearcă să provoace o luptă, iar noi pur şi simplu n-am avut cum să stabilim care dintre maşini erau ale lui Giordano, care ale lui Bolan, şi dacă era vreuna participantă întâmplătoare. I-am ordonat lui Carl să se ţină tot timpul după coada lui Giordano şi să raporteze desfăşurarea evenimentelor.

— M-am aşteptat tot timpul la o lovitură neprevăzută, recunoscu Lyons. Cred că nu m-am prea gândit să-l urmăresc pe Bolan. Am încercat doar să-l am tot timpul sub supraveghere pe Giordano. Am ajuns pe autostradă şi am vrut să nu-mi scape. Apoi, tuşti! la încrucişarea de drumuri a şoselei supraînălţate, o maşină mi se agaţă de bara din spate.

— Şi ai raportat imediat accidentul? se interesă Braddock.

— Sigur. Am fost în legătură cu locotenentul Foster tot

timpul.

— Mi-am dat seama că l-am pierdut pe Giordano, zise Foster. Era trei şi jumătate, oră de vârf, şi autostrada era ticsită. Am fost prea puţini, Tim. Dacă am fi fost de trei ori mai mulţi, tot n-am fi putut descoperi toate posibilităţile, care ar fi justificat aproape o alertă generală. A trebuit să acopăr Golden State, San Bernardino, Santa Ana şi nu am putut elimina nici portul.

— Mda, mârâi Braddock. Curajul începea să i se clatine.

— Şi nu uita că nu aveam cum să ştiu că pe Bolan îl interesa Giordano exact în momentul acela. Dacă aş fi apăsat pe butonul de „panică” şi aş fi trimis toate maşinile din „HARDCASE” să gonească după Giordano, tot ar fi rămas restul de posibilităţi de acţiune la dispoziţia lui Bolan. Ai spus că e un tactician strălucit. Trebuie să admit că…

— Cu siguranţă, Andy, îl întrerupse Braddock. Ai acţionat cum e mai bine. N-am ce să-ţi reproşez.

— Am acţionat cum e mai sigur, nu cum e mai bine, murmură Foster. Am alertat toate echipajele apropiate şi le-am rugat să urmărească discret maşinile lui Giordano, apoi am stat şi mi-am ros unghiile, aşteptând să mi se raporteze stabilirea unei legături.

Cel de-al doilea locotenent prezent, Charlie Rickert, se amestecă în discuţie în acel moment. Omul căruia în mod oficial i se spunea „poliţist 24 de ore din 24”, zise:

— Cea mai mare greşeală a noastră a fost că nu l-am urmărit pe Bruno Scarelli. Cred că asta a fost o prostie. El era singurul nostru fir călăuzitor spre destinaţia lui Giordano.

Obrajii lui Carl Lyons se colorară în roşu aprins.

— A trebuit să iau o hotărâre şi am luat-o, zise. L-am reţinut pe Scarelli cât am putut de mult, fără să ne deconspiram. N-am mai putut să-l urmăresc cu amortizorul din spate înfipt în roată. Când o maşină mare ca aia te loveşte, poţi fi sigur că eşti lovit.

Se frecă la nas şi se uită încruntat la Rickert.

— Am trimis o maşină să-l urmărească pe Scarelli, raportă Foster cu buzele strânse. A ajuns acolo cam cu 30 de minute întârziere şi l-a pierdut din vedere tot la drăcia aia de şosea supraînălţată.

— Eu mai cred încă…

Replica usturătoare a lui Rickert fu întreruptă de apariţia unui poliţist în uniformă, care intra pe uşă.

— Am raportul laboratorului din Riverside, căpitane, anunţă el.

— Să-l auzim, i-o reteză Braddock.

— A fost într-adevăr un proiectil de străpungere a blindajelor, tras probabil dintr-o bazuca. S-a oprit în tocul uşii, venind din spate. Moarte instantanee pentru cei doi oameni din fată. Celelalte răni se datorează unor gloanţe îmbrăcate în oţel, trase dintr-o mitralieră de calibrul 50. Fiecare din maşini a fost ciuruită cu conştiinciozitate, de mitralieră.

— Mulţumesc, Art, spuse Braddock.

Poliţistul în uniformă zâmbi, dădu din cap şi plecă.

— Război în toata regula, se încruntă Braddock.

— Şi cea mai grozavă ambuscada pe care am... începu Foster şi vocea i se pierdu într-o speculaţie tăcută.

Rickert îşi băgă mâna în buzunar, scoase un obiect metalic lung şi îl aruncă pe biroul lui Braddock:

— Am găsit o sumedenie de tuburi trase, de calibrul 50, pe stâncile de pe faleză, zise el.

Braddock luă tubul tras şi îl răsuci absent în mână.

— Au avut jeepul acolo, asta-i sigur, concluzionă el. Acuma, poate cineva să-mi spună cum au putut să conducă un jeep înarmat fără să trezească curiozitatea? De unde au luat toate astea, bazuca şi atâţia bani? Cum dracu au cărat bolovanul ăla greu în mijlocul drumului? Cum dracu?...

Locotenentul Rickert oftă din greu şi scoase un carneţel din buzunarul sacoului.

— S-ar putea să am unele răspunsuri, zise el. Mi-am petrecut ultimele trei ore frunzărind diferite rapoarte şi... ei bine, ascultaţi! Din investigaţiile de la Bel Air: jeepul a fost zărit ultima oară în nord, pe Skylane Drive; Totuşi, doi martori de la următoarea intersecţie jură că n-a trecut niciun jeep pe lângă ei. În afară de maşina politiei şi a pompierilor, singurul obiect mişcător observat în intersecţie în acea perioada a fost un TIR diesel. Martorul i-a acordat foarte puţină atenţie şi nu-şi poate aminti niciun detaliu semnificativ, nici măcar culoarea.

Rickert zâmbi crispat:

— Hei, hei! Se complică lucrurile. Acum, din declaraţia contabilului lui Giordano, singurul supravieţuitor al ambuscadei: „Dl Giordano credea c-am fost urmăriţi tot drumul până acolo şi chiar i-am aşteptat pe drumul lateral, ca să ne ajungă din urmă;

el a încercat să-i atragă într-o capcană. Dar singura maşină care a apărut, a fost un camion mare diesel. Cred că era un TIR albastru cu alb”

Rickert îl privi cu coada ochiului pe căpitan.

— E posibil ca totul să fie o pură coincidentă. Dar s-ar putea şi ca aici să găsim răspunsul la întrebare.

În ochii lui Braddock se aprinse o flacără.

— Ticălos deştept, murmură el.

— Crezi că s-ar putea să fie o coincidentă? întrebă Foster.

— Eu nu cred în coincidente, şuieră el. Nu atunci când avem de-a face cu Bolan.

Se răsuci spre biroul său şi căută prin mormanul de hârtii, scoase una şi se uită pe rândurile bătute la maşină.

— Asta-i, anunţă el. Aici este transcris interogatoriul lui Gerald Young, contabilul. El a fost întrebat de ce credea Giordano că e urmărit. Zice aşa:

„Ei bine şi eu am crezut la fel. Aceleaşi două maşini apăreau mereu în urma noastră. Una era o limuzină Ford, ultimul tip, şi cealaltă o furgonetă. Probabil un Buick sau un Mercury.”

Privirea lui Braddock se fixă asupra lui Carl Lyons.

— Îţi spune ceva, sergent?

Ochii tânărului ofiţer erau plini de surpriză.

— Fordul albastru a intrat în procesiune la Lani Way mormăi el. Furgonetă a apărut la intrarea în autostradă, chiar în spatele meu. Am intrat pe prima bandă în această ordine: Continentalul mare, Rollsul, Fordul, eu, furgoneta. Eu m-am concentrat asupra Rollsului.

— Te-au ţinut sub observaţie tot drumul! strigă Rickert. Hei, băiete, te-au mirosit şi ţi-au dat papucii cât ai zice peşte.

— Cum dracu aş fi putut să mă ţin după Giordano şi după toate celelalte maşini de pe autostradă în acelaşi timp? Nici prin minte nu mi-a trecut să dau vreo importanţă celorlalte maşini. Şi în orice caz, nu unei furgonete. Cine ar fi procedat altfel?

— Carl are dreptate, murmură Braddock. Pe de altă parte, toţi s-ar fi uitat chiorâş după un jeep militar cu o mitralieră urâcioasă la spate care ar fi ieşit la plimbare. Ticălosul ăla deştept! Aşa a făcut. A folosit un cal troian. Ar fi putut ascunde o mică unitate blindată în TIR-ul ăla.

— Nu m-ar mira ca nemernicul să fi avut un tanc înăuntru, declară Foster.

Braddock ignoră remarca.

— Carl, gândeşte-te bine acum. De fapt, care dintre maşini te-a atras în capcană, Fordul sau furgoneta?

— Niciuna, nici alta, răspunse Lyons de îndată, încerc să... eram aşa de sictirit, că... Stai puţin. Mă întrebam de ce merg aşa de încet şi... bineînţeles! Era o maşină sport, o maşină roşie tip sport.

— Ce marcă?

— Fir-ar a... înmatriculată în alt stat. Îmi amintesc acum, mă şi gândeam, dacă nu eşti în stare să conduci pe drumurile noastre, nici măcar pe o şosea ca asta, atunci rămâi dracului la tine acasă. Am vrut să-l ocolesc şi asta a fost tot.

— Sincronizarea pentru trucul ăsta trebuie să fi fost fantastică, observă Foster. Şi nu se poate să fi fost ceva spontan. Probabil că au avut emiţătoare în maşini.

— La dracu! zise Braddock moale.

— Asta adaugă o cu totul altă dimensiune subiectului în discuţie, interveni Rickert.

— Şi de ce nu? murmură Braddock. De ce să nu se fi gândit la emiţătoare? Fac parte din arsenalul de luptă, la fel ca orice armă. Şi, la naiba, le poţi cumpăra la un preţ de nimic în zilele noastre.

Se opri, apoi adăugă gânditor:

— Va trebui să ne reevaluăm strategia. Să vedem dacă nu există vreo modalitate de a-i intercepta. Andy, această responsabilitate îţi revine ţie. Electronica a evoluat atât de mult, încât va trebui să cerem ajutorul unor experţi. Încearcă la Comisia Federală de Comunicaţii, la armată, la marină şi la CIA, dacă e nevoie, dar hai să rezolvăm acest aspect al problemei.

— Suntem pe urmele unui mecanism bine uns. Indivizii ăştia o să ne facă de râsul lumii, dacă nu...

Îşi lăsa fraza neterminată şi întoarse o privim îngrijorată către „poliţistul 24 de ore din 24” Rickert.

— Ei, Chuck, menirea ta se pare că asta este. Hai să aflăm tot ce se poate afla despre autovehiculele pe care le folosesc. Datele să ajungă la toate unităţile noastre în cel mai scurt timp posibil. Stoarce informaţii despre TIR de la cât mai mulţi oameni. Aşa o namilă este greu de ascuns dacă nu este în mişcare, sau parcată într-o fundătură. Verifică toate informaţiile, orice şi tot ce este neobişnuit, în ceea ce priveşte utilizarea sau localizarea

TIR-ului. Tu ocupă-te de aspectul legat de arme, Carl. Nu poţi cumpăra o bazucă şi nişte mitraliere de la orice magazin din zonă. Controlaţi de unde s-au cumpărat recent echipamente sofisticate de emisie-recepţie. Vreau să faceţi un efort maxim. Vreau ca fiecare…

— E aproape miezul nopţii, Tim, îi aminti Foster căpitanului. Unii dintre oamenii noştri sunt în picioare de 14 ore.

— O să vă mai dau oameni, îi asigură Braddock. Vreau să rezolvăm cazul. Vreau…

Fu din nou întrerupt de acelaşi poliţist în uniformă, care intră pe uşă.

— Iar au început! raportă el pe nerăsuflate. Tocmai au atacat Tri Coast Records din Burbank.

— O casă de discuri? Braddock părea năucit. Ce te face să crezi că-i mâna lui Bolan? Nu văd…

— Nu ştiu nimic sigur, spuse poliţistul. E vorba despre magazinul de difuzare al studioului de înregistrări. Am primit informaţii că nişte indivizi dau târcoale pe acolo, aruncând bombe, incendiare şi trăgând în stânga şi în dreapta cu mitraliere. Mie mi se pare că sună a „HARDCASE”.

Braddock ieşise, deja pe uşă, fiind urmat de poliţist şi de tot grupul de oameni ai legii. Intrară în camera specială de comanda destinată operaţiunii „HARDCASE”. Braddock se întoarse spre ei şi strigă;

— Plecaţi! Instrucţiunile le veţi primi prin radio.

Şefii echipelor se repeziră spre coridor, îndreptându-se spre garaj. Braddock, la masa de comandă, apăsă pe un buton şi urlă:

— Urgenţă! Alertă la „HARDCASE”! Către toate unităţile disponibile! Cod 7 -10 şi daţi-i zor! Studioul din Burbank, Santa Monica, Glendale, îndreptaţi-vă spre Alfa, adică Alfa 4 şi acţionaţi!

Nu aşteptă confirmarea interceptării mesajului, ci apăsă pe alt buton, ridică un microfon din suportul lui şi începu să strige instrucţiunile în toată reţeaua „HARDCASE”.

Sergentul Carl Lyons, care mergea în pas vioi de-a lungul tunelului ce ducea în garaj alături de locotenentul Foster, întrebă:

— Oare tipul ăsta este real? Trei lovituri într-o singură zi! Ştiu că se mişcă repede!

Foster de-abia mai respira.

— Te face să te întrebi cum de n-am câştigat războiul din Vietnam, nu-i aşa? gâfâi el. Şi tare mi-e teamă că o să-l pierdem şi pe ăsta.

— Punem noi mâna pe el, se răsti Lyons. Nu-mi doresc decât să mă întâlnesc cu individul ăsta faţă în faţă. Asta-i tot ce-mi doresc.

— Eu personal, cred că ar trebui să chemăm în ajutor artileria şi aviaţia. Asta nu-i treabă de poliţişti. Nenorocitul ăla s-a putea să aibă un tanc Sherman acolo. Ar putea avea şi un B-52 şi nu m-ar mira câtuşi de puţin.

Lyons chicoti şi se îndepărtă. Ajunseseră la garaj. Se grăbi spre maşina pe care partenerul lui o şi pusese în mişcare. Lyons spera ca de data aceasta să-l prindă pe Bolan în plasă. Dorea să-l întâlnească pe ticălosul cel deştept faţă în faţă. Dorea să-i mulţumească că a reuşit să facă un idiot din „cel mai promiţător sergent al forţelor noastre”. Dorea să-i mulţumească, cu câte un glonţ în fiecare nară.

— O.K., încetaţi operaţiunile! ţipă Bolan în emiţător.

Magazinul ardea cu furie. Ciuperci uriaşe de flăcări vii se revărsau în sus, transformând noaptea în zi, pe o distanţă de 1 km în toate direcţiile, căldura intensă dând naştere la o barieră de nepătruns pe toată suprafaţa construcţiei.

— Da, omule, îngână Căţeaua Fontenelli. Ascultă cum sfârâie. Din ce naiba sunt făcute discurile astea?

Bolan se îndreptă spre maşina lui, parcată lângă gardul din spatele magazinului. Sări înăuntru şi demară în trombă, maşina dând din coadă ca un peşte. Se îndreptă cu toată viteza spre birourile magazinului, aflate într-un colţ îndepărtat. De acolo îl culese pe Bum-Bum Hoffower, care stătuse să păzească nepăsător, o mică adunătură de angajaţi ai magazinului, evacuaţi înainte de atacul incendiar. Hoffower trânti uşa de perete şi cu nonşalanţă se strecură în maşină lângă Bolan.

— Cum de-am uitat să aduc nişte cale? oftă el.

Bolan băgă în viteză şi maşina sa rapidă porni pe aleea pavată cu pietriş. Ţâşniră pe poarta deschisă şi ajunseră în stradă, apoi se îndreptară ca vântul spre dealurile din depărtare. Erau liberi şi întregi. Bolan luă o mână de pe volan şi apăsă pe butonul emiţătorului.

— Căţea! Unde?

Niciun răspuns. Piciorul lui Bolan continuă să apese pe acceleraţie. Hoffower se bâţâi neliniştit, apoi întinse mâna după emiţător. În secunda în care îl atinse, răsună vocea lui Fontenelli care strigă pe nerăsuflate:

— Sergent! Copoii au împânzit locul.

Bolan murmură ceva printre dinţi. Mâna şi piciorul se mişcară simultan, mâna spre emiţător şi piciorul lăsându-se cu toată greutatea pe frână. Roţile Corvette-ului se opriră scrâşnind, când Bolan urlă în aparat:

— Poziţia, Căţea!

Vocea agitată a lui Fontenelli răspunse imediat:

— Mi-a explodat rezervorul de benzină! Maşina arde! Sunt rănit. Copoii mişună. Poarta blocată. Sunt…

Corvette-ul se întoarse în sens invers, pe drumul de ţară, Bolan ţinând de volan cu o mână, în timp ce cu cealaltă manevra emiţătorul.

— Du-te în colţul de nord-vest al gardului şi lasă-te pe vine acolo. Vin să te iau.

— Grăbeşte-te, la naiba!

— Calm! Calmează-te şi uită-te după mine. Te scoatem noi, Căţea!

Carl Lyons văzu flăcările înălţându-se deasupra văii. Urletul sirenelor şi zăngănitul maşinilor de pompieri biciuiau noaptea şi adăugau o notă de himeră la întreaga scenă. Şoferul său ridică piciorul de pe acceleraţie şi intră în curba din apropierea zonei unde era situat magazinul, în clipa în care radioul pârâi şi glasul tăios al lui Braddock anunţă:

— „HARDCASE”, unităţile 1, 3, 5 şi 7 atenţie! Alertă la „HARDCASE”! În zonă, urgent! Deviaţi şi acţionaţi.

— Isuse, dau o lovitură şi în Hollywood, comentă ofiţerul Evens, cu ochii la Lyons. Piciorul îi tremura pe acceleraţie.

— Las-o baltă, noi ne ocupăm de *asta* acum, zise Lyons pe un ton răstit.

Se strecură printre mai multe maşini de poliţie oprite. Poliţişti în uniformă, cu căşti albe şi pistoale în mâini puteau fi văzuţi mişcându-se cu precauţie prin împrejurimi. Un căpitan de pompieri făcu un semn hotărât maşinii lui Lyons să treacă, pentru a degaja drumul. Pompierii alergau prin căldura

dogoritoare, trăgând după ei furtunuri şi alte accesorii.

Vocea lui Braddock reveni în eter:

— … împrăştiaţi-vă pe toată zona doi, intersecţiile dintre King 5 şi King 9. Încercuiţi şi faceţi arestări. Unitatea 3, confirmă!

Evens îl privi încruntat pe Lyons.

— Ai de gând să confirmi recepţionarea mesajului? întrebă sec.

Sergentul ieşise din maşină. Se aplecă pe portieră şi zise:

— N-ai decât să confirmi tu, dacă vrei. Spune-i că suntem deja aici şi că eu am ieşit din maşină.

— Mai bine să confirm, răspunse Evens, întinzându-se după microfon. Lyons nu mai auzi nimic, căci intrase rapid în haos.

George Zitka păşea apăsat pe aleea îngustă, cu o sacoşă din pânză de cort atârnată pe umăr. Ochi de Peşte Washington se ţinea după el, picioarele lui lungi mişcându-se fără niciun efort. Un automat îi atârna de gât şi ţinea în mâna-i mare o altă sacoşă. Trecură pe lângă o parcare goală şi intrară pe strada Vine. O limuzină Ford dădu coltul, mişcându-se încet. Alergară pe lângă Ford o bucată de drum, întinzând armele şi celelalte poveri pe fereastră; apoi uşile se deschiseră şi Zitka cu Washington se aruncară înăuntru în timp ce maşina prindea viteză.

Fum de Armă Harrington, la volan, întrebă îngrijorat:

— Cum a mers?

Washington chicoti şi răspunse:

— A făcut pe el de frică barosanul de Varone. A insistat să luăm banii. Exact cum îţi spun, a insistat. I-am făcut această plăcere.

Zitka gâfâia de efort:

— L-am surprins dându-se în bărci cu o blondă frumoasă.

— Aşa?

Harrington întoarse capul şi îi aruncă lui Zitka o privire lungă, apoi, aproape în ciuda voinţei sale îşi concentră atenţia asupra drumului. Viră pe o stradă laterală şi intră cu viteza a doua în următoarea intersecţie, după care rulă pe drumul ce ducea la autostrada spre Hollywood.

— Cum se face că mie mi-a scăpat distracţia asta? se plânse el.

— Pe tot iadul, *el* se distra, nu *noi,* răspunse Washington. În

orice caz, ea, mai că s-a bucurat când m-a văzut. Probabil că el o „întinsese” cu promisiunea că o să-i scoată un disc. Am auzit că aşa fac ăştia.

O maşină de poliţie, cu semnalul luminos licărind cu nervozitate vâjâi pe lângă ei, îndreptându-se în sens opus.

— Mă întreb unde se duc? rânji Harrington.

— Pun pariu că se îndreaptă spre studioul de înregistrări, fu de părere Zitka.

Îi aruncă lui Washington o privire amuzată.

— Ştii, locul ăla de acolo, unde am auzit noi toată hărmălaia.

Ochi de Peşte Washington era tot numai un zâmbet.

— După, mine, cineva şi-a pus în cap să facă zob echipamentul ăla costisitor. Mă întreb cine ar putea să facă un lucru aşa urât?

Fordul ajunsese pe rampa autostrăzii şi aştepta un moment prielnic ca să se încadreze în trafic. Harrington se încordă deodată, ochii lui urmărind o maşină grăbită, care tocmai trecuse vâjâind pe lângă ei.

— Uite-l pe Fratele de Cruce, anunţă el. S-ar zice că sincronizarea noastră a fost perfectă.

Harrington găsi momentul potrivit şi intră lin cu Fordul în revărsarea de maşini.

— Mă întreb ce-o face sergentul cu „felia” lui.

— Nu-ţi mai face tu griji pentru omul ăsta, zise Washington cu blândeţe. Ştie el unde, cum şi ce trebuie să facă. Nu-ţi mai face tu griji pentru sufletul ăsta.

Sudoarea şiroia pe mâinile lui Carl Lyons şi se scurgea spre vârful degetelor. Cu câteva clipe mai devreme n-ar fi putut preciza dacă incredibila căldură, sau instinctul de poliţist încăpăţânat îl condusese în acest loc al curţii, dar explozia înfundată din colţul gardului îl asigură pe dată că soarta îl îndrumase aici, indiferent de forma de convingere aleasă. Mai degrabă simţi decât văzu, că iarba înaltă de lângă gard se mişcă. Se pomeni cu arma în mână, fără să-şi dea seama cum, şi în secunda următoare se întâlni ochi în ochi cu o maimuţă rânjită şi un pistol automat. Omul era îmbrăcat în uniformă de armată, cu basc negru, şi pe umăr avea atârnat un aparat de emisie-recepţie. Se lăsase într-un genunchi şi rânjea la Lyons peste cătarea unui pistol automat ce părea foarte eficient.

— Aruncă-l jos, ordonă Lyons maşinal.

— Ha, ha! zise celălalt, continuând să rânjească.

Zgomotul şi brambureala de la mai puţin de 100 de metri depărtare păreau a se petrece undeva foarte departe şi a face parte dintr-o cu totul altă realitate, în timp ce lumina unduitoare a focului adăuga un plus de nefiresc întregii scene.

— Ăsta nu-i un joc de-a hoţii şi vardiştii, Bolan, zise Lyons, cu vocea tremurând uşor de emoţie. Sunt ofiţer de poliţie şi îţi ordon să arunci arma!

— Eu nu sunt Bolan. Hai dă-i drumul, trage! O să ajungi cu siguranţă în iad cu un pas înaintea mea.

Lui Lyons îi îngheţă sângele în vine, când o altă voce interveni în discuţie:

— Întoarce-te, Căţea, şi întinde-o!

Un tip înalt stătea de cealaltă parte a gardului metalic. Lyons înţelese deodată rostul exploziei care-i atrăsese atenţia spre acel loc. Stâlpul din mijloc era pe jumătate învăluit într-un nor de fum negru; se răsucise în chip grotesc, iar bucăţile de metal smulse din el atârnau jalnic. O parte din gard se îndoise spre exterior, către următorul stâlp de susţinere. Aruncaseră gardul în aer!

Tipul cel înalt cu voce metalică ţinea un pistol de calibrul 45 îndreptat spre maimuţa rânjită:

— Nu-s învăţat s-o întind, sergent, mârâi maimuţa.

— Ori pleci de bună voie, ori nu mai pleci în veci, ameninţă vocea metalică.

Lyons avu o senzaţie de întunecare a minţii. Individul cel înalt îi lua partea.

— Staţi puţin, zise Lyons cu voce groasă. Nu pleacă nimeni.

— Dă-i drumul, Căţea, comandă cu hotărâre bărbatul cel înalt, ignorând total protestul lui Lyons.

Maimuţa mai râmjea încă, şi nu de încântare. Un mârâit îi răsună din fundul gâtului, apoi se ridică încet în picioare, continuând să-l fixeze cu cruzime pe omul legii.

Lyons se simţi uşor ameţit. Urechile îi şiuiau. Omul căutat de toate forţele de poliţie era acolo, în faţa lui, căutând să-l protejeze; cu toate acestea era perfect conştient de faptul că arătătorul lui era pregătit să apese pe trăgaci. Maimuţa făcu încetişor un pas înapoi, apoi încă unul, păşind cu grijă pe terenul accidentat. Lyons îşi fixă privirea asupra tipului înalt.

— Tu eşti Bolan, zise el.

Omul încuviinţă scurt.

— Nu mă lupt cu tine, poliţistule, spuse el uşor.

— De când? întrebă Lyons.

Nu-şi mai recunoscu timbrul vocii.

Bolan se apropie încetul cu încetul de maimuţă, interpunându-se între silueta care se retrăgea fără grabă şi Lyons.

— N-am făcut-o niciodată, zise el solemn. Tu ai dreptate şi eu am dreptate.

Ochii lui clipiră spre magazinul care ardea.

— Cei de acolo sunt cei care greşesc. Cu ei mă lupt eu.

Maimuţa dispăru rapid. Lyons se întrebă vag de ce stă oare el acolo. Bolan lăsă pistolul în jos şi îl introduse în toc.

— Acum plec, zise el simplu.

Lyons îşi întinse braţul înarmat spre silueta înaltă şi întunecată.

— Eşti arestat Bolan, strigă el.

— Plec, repetă Bolan.

Se întoarse pe călcâie şi dispăru în beznă.

Lyons privea încremenit şi neîncrezător locul unde stătuse Executorul. Lăsă pistolul jos şi îl vârî enervat în toc. Zgomot de paşi ce aleargă se auzi în vacarmul din spatele său şi, o clipă mai târziu, doi poliţişti în uniformă apărură lângă el.

— M-am gândit că explozia se aude de aici din spate, exclamă unul dintre poliţişti.

Îngenunche şi puse mâna pe o bucată din gardul rupt, dar şi-o trase repede înapoi.

— La naiba, încă frige. Aţi văzut ceva, domnule?

— Trebuie să fi fost o bombă cu ceas, îngână Lyons. Practic, porcăria asta mi-a explodat în faţă.

— N-aţi văzut nimic?

— Nu!

Lyons scrută întunericul de dincolo de gard. Deci se întâlnise cu ticălosul cel deştept faţă în faţă şi îl lăsase să plece pur şi simplu.

— Nu, n-am văzut nimic, adăugă el cu calm.

# Capitolul opt
## MORT DIN NAŞTERE

Era puţin înainte de ora 3 dimineaţa şi Zeno Varone ştia că în cărţile de ghicit nu-i cădea somn în această noapte. Bântuia de la un capăt la altul al somptuosului său birou de mai bine de 10 minute, adică din clipa în care poliţia îşi terminase investigaţia şi plecase. Mânia i se transformase într-un nod greu pe care-l simţea în adâncul gâtului şi care n-avea şanse să dispară până ce nu va reuşi să-l scuipe în obrajii dementilor care i-l plantaseră acolo. Se opri la jumătatea distanţei, cu picioarele depărtate larg şi izbi violent cu pumnul în spătarul unui scaun îmbrăcat în piele.

— Cum dracu au ajuns la mine? urlă. De unde au ştiut?

Se răsuci şi îşi implântă arătătorul în personajul care era cocoţat pe marginea biroului şi-l privea calm.

— Să-mi afli! Mă auzi? Pentru asta te plătesc!

Degajat, omul trase un fum de ţigară şi suflă fumul în tavan.

— Nu-mi aduce aminte de păcatele mele, Varone, răspunse el uşor. Şi nici nu te mai ambala atâta. Îl prindem noi pe tipul ăsta la înghesuială, cât de curând.

— *Cât* de curând?

Varone făcea spume la gură.

— Să-ţi spun ceva, „chiar în clipa asta” tot n-ar fi destul de curând. Netrebnicii ăia s-au cărat de aici cu douăzeci de miare – da băi, nu cum le-am spus tovarăşilor tăi! – douăzeci de miare bani gheaţă, care nici măcar nu erau ai mei. Erau banii Familiei. Ca să nu mai vorbim, cum dracu să mai vorbim?!, despre ce au făcut jos. Şi habar n-am dacă societatea de asigurări o să-mi plătească toate pagubele. Probabil că o să susţină c-a fost caz de forţă majoră, sau ceva în genul ăsta. Îţi dai seama? Am ieşit din afacere! Am ieşit din afacere, până când o să reuşesc să înlocuiesc toate materialele.

Celălalt aprobă solemn din cap şi se aplecă peste birou ca să-şi stingă ţigara.

— Mă întreb cum o să reacţioneze distribuitorul tău,

Strecchio, când o să audă de paguba lui?

— Pe mă-sa, n-are nici, un bănuţ propriu în Tri Coast. Toţi sunt banii organizaţiei, până la ultima leţcaie. Ce motiv ar avea el să plângă? Discurile au fost ale mele, nu ale lui.

Interlocutorul lui Varone gemu încetişor, apoi coborî de pe birou şi păşi spre fereastră. Îşi vârî mâinile în buzunare şi se uită în jos, pe stradă.

— Ai omis cel mai important lucru, zise.

— Ce am omis?

— Ei bine, am izbutit să-ţi păstrăm numele nepătat. Tu nu eşti în evidenta noastră, nu eşti pe lista procurorului general, dar, într-un fel sau altul ai ajuns pe lista lui Bolan. Deci, de acum vei fi pe toate listele. Şi în toate evidentele. Bolan te-a expus, Varone. El te-a arătat cu degetul.

— Javra dracului!

— Da, nu te-ai gândit la aspectul acesta, aşa-i?

— Ascultă, fă-ţi treaba cum se cuvine! Auzi? Nu te plătim cu 2000 pe lună, numai ca să...

— Termină! îi ceru omul, cu vocea tremurând de furie. Nu-mi spune tu mie cum să-mi fac treaba! O fac cum cred eu de cuviinţă. Şi nu-mi mai aminti cu cât mă plăteşti! Şi pentru numele lui Dumnezeu, nu te pierde cu firea! Noi deja ştim foarte multe lucruri despre individ. Ştim cum reacţionează, avem o evidentă a unora dintre vehiculele lui, şi cât de curând – cât de curând! – îl vom prinde la înghesuială. Nu te impacienta!

— O să chem Familia în ajutor.

— Asta ar fi cea mai mare greşeală din partea ta. De ce crezi că te-au lăsat în viaţă, Zeno? Nu înţelegi că exact asta vor ca tu să faci?

— Nu-mi spune tu, mie. Poliţiştii tăi sunt nişte meseriaşi de clasă, nu? Răspund de un oraş curăţel, nu?

Varone izbucni într-un râs aproape isteric. Se duse la bar, amestecă într-un pahar whisky cu apă în proporţie întâmplătoare şi dădu pe gât jumătate din conţinutul paharului. Celălalt îl privea cu sprâncenele încruntate de enervare. Varone se şterse pe gură cu dosul palmei şi zise:

— Ştii, tot aşa i-am spus şi eu lui Milio. Şi unde-i bietul Milio acum? Hî? Să-ţi spun ceva, domnule meseriaş de clasă! Poliţiştii tăi dorm de-a-n picioarelea. Ştii asta? Sunt nişte nimenea. Eu o să imprim adevărata clasă întregii acţiuni. N-am de gând să stau

cu mâinile încrucişate şi să-l las pe individul ăsta să danseze graţios în jurul meu, să fure, să ucidă, să-mi dea şuturi în fund, să-mi terorizeze amantele şi să-mi devasteze proprietăţile. N-am de gând să fac asta. Eşti complet nebun dacă-ţi imaginezi că aşa o să fac.

— Faci aceeaşi greşeală de-a intra în panică, pe care a făcut-o Milio, sublinie vizitatorul. Eşti hotărât să lupţi cu individul, după regulile stabilite de el.

— Nu, nu după regulile stabilite de el, ci de mine, Charlie. Luptăm după aceleaşi reguli, înţelegi? Numai că eu am de o mie de ori mai multă experienţă. Başca, o adevărată clasă.

— Clasa ta o să-l bată, nu-i aşa? Ştii ceva Zeno, în momentul ăsta arăţi şi gândeşti ca un găgăuţă.

— Ieşi afară de aici ticălosule! zbieră Varone.

Degetele i se încleştară pe pahar şi tensiunea crescută făcea să-i pulseze sângele în vene.

— Eşti sigur că asta vrei?

— Foarte sigur.

— E-n regulă, cu multă plăcere, răspunse celălalt pe un ton plăcut şi Charlie Rickert, poliţist cu normă întreagă şi mafiot cu jumătate de normă se îndreptă liniştit spre uşă şi ieşi.

— Hei, sunt pregătit pentru RR, anunţă Andromede.

Se aruncă pe podea lângă canapea, cu faţa în jos, cu o mână îndoită din cot şi, cu fruntea sprijinită în palma mâinii.

— S-a văzut bogat peste noapte şi acum face pe nebunul, remarcă Fontenelli, făcându-i cu ochiul lui Blancanales.

— Dar vai, sistemul meu nervos! zise Andromede cu o voce voalată.

Blancanales aplica cu delicateţe o pomadă contra arsurilor pe o zonă roşie de pe umărul lui Fontenelli.

— Nu-s prea mulţi cei cu păr pe umeri, murmură el, apoi adăugă: Nu-i o arsură gravă, Căţea. Ar fi putut fi mult mai rău, date fiind împrejurările.

Fontenelli gemu încet.

— Pe tot iadul, e ora trei, îi informă Andromede. Hai să îmbucăm ceva.

— „Îi vom lovi, şi iar îi vom lovi şi vom continua să-i lovim”, declară Fontenelli, imitând cu succes vocea lui Bolan, până când Copil din Flori va începe să strige că e timpul să îmbucăm ceva.

— Vezi-ţi de treaba ta, Frăţioare, răspunse Andromede liniştit.

Bolan apăru din bucătărie, cu sandviciuri şi cafele.

— Cum se prezintă umărul, Politicianule? se interesă el.

— Durerea e mai mare decât leziunea, îl asigură Blancanales.

— Dar nu suficient de mare ca să-i fie învăţătură de minte, adăugă Andromede.

Se ridică în genunchi şi se răsuci pe o parte, privind răbdător spre Bolan.

Bolan tocmai punea tava pe măsuţă. Se aşeză pe un scaun, trase tava mai spre el şi sorbi dintr-o ceaşcă de cafea.

— Am avut noroc, zise el simplu.

Fontenelli îşi arcui umerii săi masivi şi îndreptă o privire voalată spre Bolan.

— Sergentul m-a băgat în căcat în seara asta, anunţă cu nepăsare.

Ochi de Peşte Washington, aşezat într-un balansoar în mijlocul camerei, râse şi zise:

— Şi eşti în stare să vorbeşti despre asta? Atunci chiar cred că ai avut noroc.

— Da.

Fontenelli continua să-l fixeze pe Bolan.

— Cred că trebuie să ştiţi cu toţii, că tot el m-a scos dintr-un mare bucluc. Era liber şi întreg şi s-a întors ca să mă salveze pe mine. N-o să uit asta niciodată, sergent.

Bolan muşcă dintr-un sandvici şi dădu din cap.

— Mi-ar place să cred că şi tu ai fi făcut la fel pentru mine, Căţea.

Un zâmbet se ivi pe chipul întunecat al lui Fontenelli.

— Scuze, am întrecut măsura. N-o să se mai întâmple.

Bolan îi făcu cu ochiul, apoi îşi îndreptă atenţia spre Gadget Schwarz.

— Te-ai ocupat cum se cuvine de biroul lui Varone? se interesă el.

Schwarz se uită cu seriozitate la Bolan.

— Normal. Societatea aia de muzică mi s-a părut ceva nemaipomenit: N-am văzut în viaţa mea atâta echipament sofisticat adunat la un loc. De mare ţinută. Şi am instalat un aparat de înregistrare cu pornire automată în momentul în care se vorbeşte, pe acoperişul clădirii de alături. Fratele de Cruce m-a ajutat, aşa că ştie şi el unde este. Putem să ne urcăm acolo de

două ori pe zi şi să schimbăm benzile. Asta ne dă posibilitatea să supraveghem locul, timp de 24 de ore pe zi.

— Grozav.

Bolan înghiţi ultimul sandvici şi mai sorbi o gură de cafea. Se uită la ceas.

— Aş vrea să am aici prima bandă înainte de ora zece, în această dimineaţă. Ia-l pe Fratele de Cruce să te acopere. Ah, şi de vreme ce Giordano a ieşit din joc, vezi poate găseşti un mod de a-ţi scoate jucărioarele din casa lui, înainte de a le descoperi altcineva. N-are rost să riscăm atunci când nu e cazul.

— Am şi făcut deja ce trebuia.

Bolan ridică din sprâncene.

— Chestiile astea sunt prea preţioase ca să le las împrăştiate care pe unde.

— Sistemul meu nervos, zise Andromede. N-aş face ce faci tu nici pentru ţâţele unei nimfomane.

Schwarz zâmbi.

— Mie unuia îmi place, şopti el.

Bolan se uită la Fontenelli.

— Poliţistul ăla, zise el cu privirea visătoare.

— Ce poliţist? întrebă Schwarz.

— Am... ah!, am gândit cu voce tare, cred, răspunse Bolan. Căţeaua şi cu mine am avut o scurtă întâlnire în seara asta cu un poliţist în haine civile, acolo afară la Tri-Coast.

— Îhî, am auzit câte ceva, zise Andromede.

— Poliţistul ăla înseamnă veşti proaste. Tare mi-e teamă că este vorba de o mulţime de veşti proaste. Ia ziceţi, s-a uitat vreunul dintre voi bine la poliţiştii pe care i-am înghesuit azi după-amiază pe autostradă?

Cei prezenţi se uitară unul la altul. Niciunul nu se oferi să răspundă.

— Eu m-am uitat, adăugă Bolan după un moment de tăcere. Am mers câteva secunde pe aceeaşi linie cu ei. Şi i-am avut în oglinda retrovizoare timp de aproape un minut.

Urmă o altă tăcere scurtă. Bolan părea adâncit în gânduri. Deodată, Zitka întrebă:

— Şi ce-i cu asta?

— Ei bine, poliţistul cu care a vrut soarta să ne întâlnim eu şi cu Căţeaua în seara asta, este cel care a fost şi în maşina ce asigura urmărirea pe autostradă, azi după-amiază.

— Şi ce dovedeşte asta? se interesă Zitka.

— Păi, uite ce e. Poliţiştii sunt şi ei soldaţi. Adică, vreau să spun că un tip care face parte din compania Câinele, nu are ce căuta într-o luptă armată a companiei Vulpea. Un poliţist care este angajat într-o urmărire de rutină a lui Giordano la ora trei după-amiaza, nu are ce să caute la o investigaţie de rutină de la periferia oraşului Burbank, în miezul aceleiaşi nopţi. Pur şi simplu astea sunt regulile.

— În afară de cazul în care tipul respectiv face parte dintr-un detaşament de elită, şopti Zitka gânditor.

— Exact. Şi replica politiei a fost promptă: A naibii de promptă. Au împânzit locul într-un timp record.

— Ca şi când stăteau şi aşteptau vreun loc spre care să alerge, nu? remarcă Blancanales.

Bolan schiţă un zâmbet.

— Chiar aşa! Iar poliţistul nostru mi-a spus pe nume.

— Pe tot iadul, şi mie mi-a spus „Bolan”, îşi aduse aminte Fontenelli.

— Asta complică şi mai mult lucrurile, replică Bolan. Înseamnă că n-a fost o chestiune de recunoaştere de persoană. A fost o situaţie de aşteptare. El s-a dus acolo aşteptând să mă găsească pe mine.

— Drace, eşti o somitate! fluieră Harrington admirativ şi zâmbi.

— Problema e mai cu schepsis decât pare, răspunse Bolan. S-ar părea că poliţia a instituit un fel de unitate specială. O unitate îndreptată direct împotriva noastră.

— Îmi bag picioarele-n ei, râse Fontenelli în bătaie de joc. Până acuma n-au prea arătat ce le poate pielea.

— Nu ne lăsăm noi aşa uşor, Căţea, zise Bolan gânditor.

— Merită să-i cunoşti pe cei care îţi opun rezistentă. Dacă indivizii ăştia şi-au făcut planul să ne vină de hac, atunci cu siguranţă va trebui să ne facem şi noi planurile noastre. Ştiţi cu toţii ce se poate realiza doar cu puţină ordine în organizare. Până acum am izbândit, pentru că am păstrat ritmul cu rigurozitate, însă dacă poliţiştii joacă şi ei acelaşi joc, atunci aş zice că ar fi mai indicat să venim cu un contrapunct.

— Sergentul are dreptate, spuse Andromede. Avem nevoie de informaţii. Cine este responsabilul nostru în materie de informaţii?

Privirea îi căzu drept pe Gadget Schwarz. Acesta zâmbi doar şi ridică din umeri.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, apoi Loudelk zise:

— Am experimentat toate trucurile. Cred că aş putea încerca să mă infiltrez şi în sediul poliţiei.

Bolan zâmbi trist.

— Ideea trebuie analizată din toate unghiurile. Ar putea fi o misiune de sacrificiu.

— Ar fi ca şi când l-am trimite pe Ochi de Peşte la Montgomery, bubui Zitka, să spioneze Ku Klux Klanul.

Ochi de Peşte râse şi-şi dădu ochii peste cap.

— Gadget şi cu mine ne-am putea gândi la ceva în sensul ăsta, insistă Loudelk cu încăpăţânare. Privea spre Bolan, dar i se adresa direct lui Schwarz:

— Dacă mă ocup eu de intrare, ai putea aranja ceva?

Andromede pocni din degete şi cântă un cântecel, care suna cam aşa:

„În hol la copoi
Să plantăm noi doi,
Urechi de aflat
Secrete de stat”

— Încetează cu prostiile! scrâşni din dinţi Fontenelli.

Bolan îi întoarse lui Loudelk privirea. Se gândea la propunere.

— Tu ce crezi Gadget? întrebă cu o voce stinsă.

Schwarz se gândea şi el la acelaşi lucru.

— Am putea face mai multe chestii, răspunse el clar. Am putea supraveghea frecvenţele lor radio şi asta ar fi cel mai sigur şi mai simplu, numai că…

— Numai că? şopti Bolan.

— Ei bine, avem nevoie de un aparat de control al reţelelor radio, numai că va trebui să facem niscai muncă de interior ca să aflăm care sunt aceste frecvenţe.

— În regulă, consideră că acesta este obiectivul nostru, încuviinţă Bolan. Vrem frecvenţele lor radio! Asta ar fi o ţintă uşoară. Probabil că orice radioamator ne-ar putea da acest lucru. Atâta doar că ei au cu siguranţă nişte reţele radio speciale pentru unitatea de elită. De acelea avem nevoie, fie ce-o fi. Continuă Gadget!

— O.K., asta ar fi pentru a obţine informaţii de rutină. Totuşi, astfel de oameni nu-şi împărtăşesc secretele prin radio, puteţi

să fiţi siguri. Aşa că trebuie să găsim o cale de ascultare a convorbirilor telefonice, a discuţiilor oficiale şi a şedinţelor lor. Înseamnă că trebuie să intrăm în clădire, sau...

— Sau ce?

— Dacă acest detaşament de elită are un... ei bine, musai să aibă, nu? Un „honcho”, un tip care răspunde de asta. Va trebui să aflăm cine este şi unde îşi are sediul.

— Poliţia din Los Angeles acţionează în afara Tribunalului, nu-i aşa? interveni Harrington.

— Nu mă refeream la clădirea aia împuţită, zise Schwarz. Mă refeream la o anumită sală sau birou.

— Chiar vorbeşti serios? întrebă Fontenelli. Vrei să încerci să intri acolo şi să pui „ploşniţe” taman în secţia de poliţie?

— S-ar putea să nu fie necesar, răspunse Schwarz. Aş putea încerca sa folosesc un microfon direcţional.

Bolan şi Zitka schimbară priviri gânditoare.

— Odată am reuşit să interceptez o conversaţie de la 400 de metri, le povesti Schwarz. Sigur că a fost într-un sat liniştit. Intensitatea zgomotului e mult mai mare într-un oraş ca Los Angeles, cu mare difuziune a undelor radio. În general, dacă difuziunea nu-i prea mare poţi intercepta un sunet de la tot ce poţi cuprinde cu privirea.

Bolan oftă.

— Încearcă. Gadget. Tu şi cu Fratele duceţi-vă acolo dacă vă simţiţi pregătiţi şi vedeţi care-i situaţia. Gândiţi-vă ce se poate face, dar nu întreprindeţi nimic concret, până nu trec eu planul în revista. Acordăm acestei acţiuni prioritate absolută şi oprim orice altceva până punem în funcţiune aparatul de stors informaţii. Dacă tot ieşiţi, aduceţi şi banda aia cu Varone. Vreau să-i cunosc reacţiile vis-à-vis de lovitura de aseară.

Îi zâmbi lui Loudelk cu amărăciune.

— Mă bazez pe instinctul tău, Frate, ca să păstrăm jocul în limitele siguranţei. Dacă nu se poate face fără un risc exagerat de mare, ne descurcăm şi fără. O.K.?

Loudelk zâmbi.

— O.K.

— Trebuie să construiesc un microfon, adăugă Schwarz.

— Ai tot ce-ţi trebuie?

— Cred că da. Dacă mai am nevoie de ceva pot să cumpăr de la orice magazin cu piese electronice..

Bolan îşi mută privirea spre Blancanales.

— Am folosit destul vehiculele, Politicianule, spuse el hotărât. Ar fi bine să scapi de ele şi să iei altele. Fii foarte discret. Nu uita şi de Corvette-ul meu, ia-mi altceva. Numai să fie o maşină nervoasă, poate un Porsche, bine?

— Sper ca nu te-ai referit şi la Cal, se interesă Blancanales încruntat.

— Nu, dar vezi ce poţi face să-i schimbi vopseaua. Cu numerele de înmatriculare ce-i?

— Nicio problemă. Sunt morţi de frică să nu mă pui să montez un alt Cal.

Bolan chicoti.

— S-ar putea să fim nevoiţi să abandonăm total ideea Calului, după încă una sau două lovituri. O să le cadă fisa mai curând sau mai târziu şi atunci borţoasa noastră îşi va pierde sarcina şi va muri. Gândeşte-te la o nouă scamatorie.

Blancanales se încruntă şi mai tare.

— Coşmarurile mele sunt din ce în ce mai nasoale, bombăni el.

Remarca produse râsete în toată încăperea. Andromede se aplecă pentru a pune mâna pe umărul Politicianului şi anunţa cu voce tare:

— Sistemul meu nervos, omule, n-aş face ce faci tu nici pentru…

— Lasă, ştiu, îl întrerupse Blancanales cu amărăciune, nici pentru ţâţele unei nimfomane.

— Nu, am vrut să spun, nici pentru un post de duhovnic… la un bordel.

După ce explozia de bună dispoziţie se potoli, Andromede adăugă:

— Şi acum sunt numai bun pentru oleacă de RR.

Bolan se uita la ceas.

— Ei, copii, e aproape patru, zise. La capitolul Recreere nu vă pot oferi mare lucru, dar a sosit timpul de Repaus. Haideţi să tragem cu toţii pe dreapta. Deşteptarea dimineaţă la ora 8!

— Patru ore fix!

— Şi dacă dăm chix? bombăni Andromede.

— Poeziile astea ale tale îmi cam stau în gât, bombăni Fontenelli fără răutate.

— Dacă nu ţi-ai scos şi tu amigdalele să faci un pic de loc! îl

mustră Andromede.

Îndreptă în joacă un pumn spre Fontenelli, dar acesta se feri la timp şi porniră amândoi spre uşa, râzând şi boxând în aer până afară în hol.

Bolan oftă şi se ridică în picioare. Începuse să regrete ideea acestui Detaşament al Morţii. Răspunderea pentru vieţile şi destinul acestor oameni era o povară grea pe umerii lui. Se folosea de ei, şi ştia asta, şi îl deranja faptul că ştia. Bolan avea o justificare pentru războiul lui împotriva Mafiei. Oamenii aceştia nu aveau. Ce drept avea el să-i antreneze în această acţiune pe viaţă şi pe moarte?

Ochi de Peşte Washington se ridică şi el în picioare şi ieşi în hol alături de Bolan, pentru a se îndrepta către dormitor. Părea să intuiască frământările lui Bolan.

— Oamenii ăştia sunt aici pentru că nu există niciun alt loc în care şi-ar dori să fie, rosti el tărăgănat.

— Poate că ai dreptate, murmură Bolan.

— Sigur că am. Unii oameni nu trăiesc decât pentru a muri, pentru că ei deja sunt morţi.

— Şi tu eşti deja mort, Ochi de Peşte? întrebă Bolan, privindu-l surprins pe marele negru.

— Negrul asta? Desigur, omule. Eu m-am născut mort. Şi sunt tot mort.

Cuvintele acestea nu prea erau o consolare pe care Bolan s-o poată folosi în visele sale.

# Capitolul nouă
## UN INDIAN MITITEL

— O.K., deci Bolan a deschis un front nou pentru noi. Unul de lichidare a bandiţilor, constată Braddock obosit.

Se uită iritat spre tânărul conducător de echipă, sergentul Carl Lyons.

— Deci ce să facem? Să-i atârnăm Legiunea de Merit de gât?

Lyons răspunse cu un zâmbet stânjenit.

— Am vrut doar să subliniez că prezenţa lui aici nu este întru totul negativă.

Privi şovăitor de la unul la altul şi renunţă fixându-se la locotenentul Rickert. Dar găsi slabă consolare acolo.

— S-ar zice că Bolan şi-a găsit un prozelit, rânji locotenentul. Ascultă puştiule, nu amesteca borcanele. Tipul ăsta, împreună cu echipa sa de manevră sunt cea mai teribilă ameninţare care a lovit vreodată acest oraş. Nu-ţi face iluzii romantice în legătură cu el.

— Pentru cine reprezintă el o ameninţare? continuă Lyons cu încăpăţânare. Singurii pe care i-am văzut suferind până acum au fost cei care merită să sufere. Drace, eu…

— Încheiaţi discuţia! interveni Braddock. N-am chef aici de discuţii elevate despre defectele şi meritele lui Mack Bolan. E o tâmpenie, o tâmpenie crasă şi te scutesc pe loc de răspundere în operaţiunea „HARDCASE” dacă asta. Vrei, sergent?

— Nu vreau asta, răspunse Lyons prompt. Vreau să-l văd pe Bolan după gratii.

Enervarea sa se evaporă într-o clipă. Îi zâmbi căpitanului şi adăugă:

— Pariez pe o masă la un restaurant select că eu voi fi cel care îl va prinde.

Chipul lui Braddock se înseninã.

— Accept pariul. Vrei şi tu să participi la pariu, Charlie?

Rickert zâmbi şi clatină din cap.

— Eu nu sunt decât un poliţist care îşi face meseria de poliţist. Eu nu fac pariuri despre ceea ce s-ar putea întâmpla.

Dar tu vei câştiga pariul, Tim. Domnul ud în pantaloni, aici de faţă, n-o să mai apuce nici să se apropie de Bolan. Tot oraşul ştie deja. Informatorii mei mi-au spus că Bolan e ca şi mort.

— Ce vrei să spui, Charlie? se încruntă Braddock tulburat.

Rickert îşi depărtă braţele cu delicateţe.

— Doar că generalii Mafiei preiau acţiunea, atâta tot.

— Tot n-am priceput ce vrei să spui.

— Conform celor aflate de mine, Familia n-a fost peste măsură de îngrijorată din cauza lui Bolan. A oferit un contract deschis de 100.000 şi a şi uitat de el. Ştii ce este un contract deschis. Oricine poate încasa banii, dacă poate să aducă scalpul lui Bolan. Ei bine... acum Familia este neliniştită. Vânătorii de bani au fost daţi la o parte. N-au fost în stare nici măcar să-l atingă pe Bolan, în timp ce acesta îi măcelăreşte pe nepoţii Mafiei. Aşa că preiau ei acţiunea. Probabil va fi un război în toată regula.

— Dar ce-i cu stilul ăsta îmbârligat de a-mi aduce la cunoştinţă toate astea? se răsti Braddock. La dracu, Rickert, ştii ce spui? Ăsta-i război între două bande, asta e. De unde ai informaţiile?

Rickert zâmbi, netulburat de tonul ostil al lui Braddock.

— Ai totul în raportul meu, Tim. E acolo pe biroul tău.

— O.K., deci am rămas în urmă cu lectura, mârâi el.

— Mi-am închipuit că aşa s-a întâmplat, observă Rickert zâmbind. Să-ţi spun ceva. Am ceva vechime în poliţie. O să scriu o carte despre cazul ăsta. Dacă Mack Bolan n-o să zacă într-un sertar de la morgă în maximum 72 de ore, vă dau eu la amândoi o masă la un restaurant select.

— Mie, ştii, nu-mi place să pariez pe viaţă şi pe moarte, răspunse Braddock calm.

Lyons făcu o plecăciune.

— Nici mie. Ei, e trecut de amiază şi e linişte. Sunt programat pentru serviciul de stradă la şase. Mă duc acasă să mă odihnesc puţin, dacă se poate.

Braddock încuviinţă absent. În mod evident se gândea la informaţiile pe care i le dăduse Rickert cu câteva clipe mai devreme. Plecarea sergentului trecu neobservată. Rickert se juca cu un presse-papiers.

— Puştiul ăsta o să ajungă un poliţist destul de bun, dacă o să se maturizeze vreodată, zise el.

Braddock ignoră remarca.

— Am dat de bucluc, Charlie, declară el.

— Ştiu.

— Nu suntem cu nimic mai avansaţi în cazul Bolan decât eram ieri pe vremea asta.

— O ştiu şi pe asta.

Braddock se scărpină la frunte şi se lăsă cu scaunul pe spate.

— Război între bande, da?

— Ba chiar mai rău, Micul Vietnam.

— Trebuie să-l oprim, înainte de a începe. Azi. Acum.

Rickert zâmbi amabil.

— Sigur, dar cum?

— Hai să vorbim cu şeful.

— Despre ce?

Braddock trase adânc aer în piept şi oftă din tot sufletul.

— Dacă nu putem ajunge la Bolan, măcar să discutăm cu cealaltă tabără. E timpul să facem o razie, Charlie.

— Ei, la dracu, Tim.

Amabilitatea lui Rickert dispăru rapid.

— Sper că nu vorbeşti despre o razie la Mafie.

— Cum să nu.

Braddock aduse scaunul în poziţie normală şi apăsă un buton al interfonului.

— Vezi dacă şefu-i aici, îi ceru obosit celui ce asigura legătura între birouri. Dacă este, obţine-mi şi mie o audienţă. Am de discutat cu el ceva nou apărut în cazul „HARDCASE”, şi asta cât se poate de repede.

O voce masculină confirmă recepţionarea instrucţiunilor. Rickert îşi aprinse o ţigară.

— E un exerciţiu inutil, Tim, spuse el abătut. N-avem nici cel mai mic motiv ca să-i reţinem şi tu ştii bine. Avocaţii lor or să se prezinte aici cu citaţii, încă înainte de a apuca noi să închidem uşa.

— Nu-i nimic. Noi o să-i călcăm din nou peste o oră şi o să continuăm să-i deranjăm din oră în oră, până ce-l vom înhăţa pe Bolan. Cel puţin aşa îi dăm peste cap şi îi împiedicăm să se lanseze într-o ofensivă armată.

— Dar ar însemna să-i facem jocul lui Bolan, zise Rickert nervos. Nu avem o evidenţă a tuturor nepoţilor din oraş. Cei pe care nu-i avem, vor deveni carne macră pentru măcelarii lui

Bolan.

— Ei bine, la naiba, nu-l prea am eu la inimă pe Executorul Bolan, Charlie, dar să fiu al dracului dacă mă pot imagina pe mine ca protector al Mafiei, pentru numele lui Dumnezeu. Bolan o să ajungă la câţiva dintre ei. Oricum ar ajunge. Şi în orice caz, imaginea mi se pare preferabilă uneia care să înfăţişeze străzile noastre stropite cu sânge. La dracu!

— Cred că ar fi o greşeală, insistă Rickert cu amărăciune. Până la urmă, chiar îi vom atârna lui Bolan Legiunea de Merit, la gât.

— Tu trebuie să înveţi un lucru, Charlie, rosti Braddock răspicat. Şi anume când să învârţi de buton ca să opreşti „poliţistul pur şi simplu" şi să porneşti secolul XX.

Privirea îi alunecă pe lângă Rickert şi înregistră silueta unui om slab care tocmai intra pe uşă. Omul era foarte bronzat, avea pometii foarte proeminenţi şi era îmbrăcat foarte îngrijit cu o cămaşă albă, descheiată la gât şi pantaloni negri.

— Da?

Braddock ridică sprâncenele, surprins de prezenţa vizitatorului.

— Sunteţi căpitanul Braddock? întrebă omul.

Braddock confirmă dând din cap şi zise:

— Da, eu sunt.

— Am fost trimis aici sus. Ştiţi, eu am fost la Hollywood în noaptea trecută şi i-am văzut pe toţi ăia ieşind în fugă din clădire. Azi dimineaţă am citit în ziare că…

— Înainte, pe coridor, vă rog. Prima uşă pe stânga.

— Dar?!

— Vreţi să daţi o declaraţie, în calitate de martor ocular. În legătură cu jaful de la studiourile Tri-Coast, corect?

— Da, domnule. Am fost trimis aici sus.

— O să vă rog să vă duceţi în sala aceea mare de pe coridor, prima uşă pe stânga. Vă vor lua declaraţia acolo. Şi vă mulţumesc că aţi venit.

— Sunteţi sigur?

Omul cercetă nesigur coridorul, stând cu jumătate de corp înăuntrul biroului lui Braddock.

— Ce mai e?

Braddock începu să-şi piardă răbdarea.

— Păi, am trecut pe lângă sala aia. Sunt radiouri şi tot felul de

scule acolo. Eu vreau numai să…

— Acela este locul potrivit pentru a vă depune mărturia, domnule. Intraţi şi spuneţi-i celui de la birou pentru ce aţi venit.

Omul zâmbi.

— Păi,… bine.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse căpitanul, forţându-se să zâmbească.

Omul o porni nehotărât pe coridor înainte.

Rickert zâmbi încordat.

— Asta înţelegi tu prin secolul XX, nu? Să-i spui „domnule” unui coate-goale de imigrant mexican.

— Corect, replică Braddock printre buze. Un cetăţean este un cetăţean şi fiecare dintre ei merită un „domnule” în această clădire, mă rog, atâta timp cât nu are cazier. Şi nu era mexican. Aş zice mai degrabă un indian din Georgia sau Arizona. Şi el e la fel de cetăţean ca oricare altul.

— Un indian? întrebă Rickert înţepenind pe scaun.

Cei doi îşi încrucişară privirile congestionate. Braddock se ridică pe jumătate de pe scaun, apoi se aşeză la loc, cu un zâmbet jenat.

— La naiba, Charlie. M-ai făcut să-mi îngheţe sângele în vine pentru o clipă, zise el.

Rickert chicoti.

— Asta dovedeşte cât de subiectiv poţi deveni în cazurile astea de 24 de ore pline.

Se aplecă înainte ca să-şi stingă ţigara.

— Ce dracu o avea de făcut indianul lui Bolan aici, la sediul central al operaţiunii „HARDCASE”?

— Du-te şi întreabă-l, îi sugeră Braddock cu un rânjet.

— Întreabă-l tu, tu eşti coordonatorul acţiunii, răspunse Rickert, foarte satisfăcut de schimbarea atmosferei din biroul căpitanului.

El reacţionase cam dur la hotărârea lui Braddock de a urmări Mafia şi realiza acest lucru, aşa că avea nevoie de puţină diversiune. Slavă Domnului că mai există şi „cetăţeni” împiedicaţi, beţi şi idioţi care, fie că s-au rătăcit, fie că nu, sunt hotărâţi să-şi îndeplinească obligaţiile civice. Indianul lui Bolan (ha, ha!) îl scoase pe poliţistul „24 de ore din 24” dintr-o mare belea. Cel puţin pentru moment.

Pe hol, un tip bronzat, cu pometii proeminenţi îşi îndeplinea

obligaţiile civice, completând un formular de martor ocular la crimă, în vreme ce în minte completa un formular nescris, de martor ocular la camera de control şi comandă a căpitanului Braddock. Indianul lui Bolan avea multe de făcut la sediul central al operaţiunii „HARDCASE”.

# Capitolul zece
## MARFĂ DE VÂNZARE

— Microfonul direcţional iese din discuţie, raportă Schwarz cu un aer ursuz. E o clădire intangibilă, oricum ai lua-o.

— Securitatea internă e totuşi o vacă stearpă, îi spuse Loudelk lui Bolan.

Puse o agendă pe genunchii lui Bolan.

— Operaţiunea au numit-o „HARDCASE”. Numele conducătorilor de echipă şi zonele lor de acţiune sunt notate în agendă. Am găsit toate datele astea într-o dare de seamă, în camera de comandă.

Scoase un cartonaş mic din buzunarul de la pantaloni şi-l flutură uşor prin faţa ochilor lui Bolan.

— Şi ghici ce am aici? Numerele de telefon şi frecvenţele radio, pe faţă, şi cuvintele de cod, pe dos.

Mai scoase o hârtie împăturită, din buzunarul cămăşii şi o adăugă la captura de pe genunchii lui Bolan.

— Şi aici ai o hartă, care prezintă zonele de răspundere pentru fiecare echipă.

Bolan zâmbi cu toată faţa.

— Frate de Cruce, dar tu eşti un super maestru – zise.

— Uşile erau deschise. N-am făcut decât să intru şi să iau toate astea. Acest Braddock, poliţistul coordonator, arată mai degrabă a judecător decât a poliţist. Totuşi e aspru, şi ceilalţi poliţişti îl respectă. Îi spun „Tim cel mare”. Pe la spate, se înţelege. Biroul lui este alături de camera de comandă. Planul etajului este în agenda. Conduc o operaţiune militară acolo, sergent. Aş zice că ne vor cu tot preţul.

Bolan confirmă, păstrându-şi zâmbetul. Ochii lui cercetau frecvenţele radio înscrise pe cartonaş.

— Ai putea acoperi frecvenţele astea, Gadget? întrebă el.

— Da, dar mi-ar mai trebui nişte chestii. Am nevoie de ceva bani: Vreo... o, cel puţin 2000. Dacă vrei să le acoperi pe toate în acelaşi timp.

— Banii nu constituie o problemă, replică Bolan. Ce

întrebuinţare mai potrivită am putea găsi paralelor Mafiei? Ia cât îţi trebuie de la Politician. Ai nevoie de ajutor?

Schwarz negă hotărât din cap.

— Mă descurc mai bine singur, zise.

— O.K., dar fii prudent. Nu atrage curiozitatea nimănui. Frate, îl acoperi, maşini diferite, procedură clasică. Începând din această clipă, nimeni nu mai părăseşte baza, fără acoperire.

— Să halim mai întâi, sugeră Loudelk, cu ochii la Schwarz.

Electronistul fu de acord şi se îndreptară împreună spre bucătărie.

Schwarz se opri în uşă şi se întoarse spre Bolan.

— Ai găsit ceva interesant pe banda pe care ţi-am trimis-o?

— Multe lucruri, îl asigură Bolan. Căţeaua şi cu Fum de Armă au plecat în recunoaştere, pentru a verifica unele amănunte.

Se ridică în picioare şi se apropie de Schwarz, care stătea în uşă.

— Şi o cutiuţă specială cu dinamită am păstrat-o pentru mine. Nu prea ştiam cum să o folosesc, dar acum... ei bine, cred că informaţiile lui Loudelk mi-au arătat ce trebuie făcut. Ascultă Gadget, instalează odată dispozitivele alea de control a frecvenţelor. Vor constitui pentru noi o armă grozavă.

Porni înapoi, se întoarse şi adăugă:

— Şi uite ce e, nu-mi pasă cât costă, gândeşte-te la o instalaţie mobilă. Poate am putea folosi Calul, ca pe un post de comandă pe roţi. Înţelegi la ce mă gândesc?

Schwarz zâmbi cu entuziasm.

— Înţeleg exact la ce te gândeşti. Numai că nu ştiu dacă pot s-o fac într-o singură zi.

Bolan îl bătu pe spate şi zise:

— Normal că poţi. Un geniu poate absolut orice.

Schwarz surâse şi plecă la bucătărie. Bolan ieşi din camera cea mare în curtea interioară. Ochi de Peşte era afară şi îşi ştergea arma cu o cârpă curată.

— Ai mâncat deja? îl întrebă Bolan.

Washington încuviinţă solemn.

— Dacă poţi numi mâncare chestiile astea preambalate, replică el. Când ai de gând să ne aduci şi nouă un bucătar?

Bolan ignoră întrebarea.

— Avem treabă. Vii în urma mea. Numai arme albe, îmbrăcămintea de stradă. Ne întâlnim peste 10 minute afară.

Washington oftă şi se ridică de pe scaun cu un icnet.

— Bună treabă, chicoti el. M-am lenevit. Au trecut aproape douăsprezece ore de când tai frunză la câini.

Carl Lyons trase maşina pe drumul de acces spre modesta lui casă, aruncând o privire gânditoare la punga cu cumpărături aşezată pe scaunul de alături. Parcurse în gând lista produselor pe care Janie îl rugase să le cumpere. Se abătuse pe la frizer pentru un tuns rapid şi întârziase mai apoi acolo, urmărind la televizor nişte reluări de la ultimele lupte de maşini şi în mod inevitabil, lista de cumpărători i se şterse din memorie. Lovi absent punga, sperând să nu fi uitat nimic. Avea nevoie să stea culcat cel puţin o oră înainte de masa de seara, pentru ca apoi să se întoarcă la datorie. N-avea niciun chef să-şi dea peste cap echilibrul, alergând spre, şi de la magazinul cu autoservire.

Tânărul poliţist ieşi din maşină, târând punga după el şi mai apoi ridicând-o sub un braţ. Închise uşa de la intrare cu piciorul şi se îndreptă spre bucătărie, oprindu-se doar pentru a aranja o tricicletă de copil, care stătea în drum.

Soţia lui era în uşa deschisă a frigiderului, privind în adâncul lui cu nedumerire. În astfel de momente o iubea Lyons cel mai mult pe Janie, când era sinceră, necontrolată şi neprevenită de prezenţa soţului. Nu pentru că s-ar fi comportat într-o manieră afectată în prezenţa lui, ci pur şi simplu pentru că avea „un nu ştiu ce”, care strălucea mai puternic atunci când era singură. Ea îşi ridică privirea şi îl surprinse privind-o cu „un nu ştiu ce” al lui personal. Ochii ei strălucitori clipiră într-un zâmbet surprins şi zise:

— Am crezut că ori te-ai rătăcit, ori ai fost arestat. Ai lipsit o oră şi jumătate.

— Tuns, explică el, deschizându-şi palma în chip de evantai şi făcându-şi cu ea vânt la spate.

Puse punga pe uscătorul de vase.

— Precis am uitat ceva.

Janie rămăsese în faţa frigiderului deschis.

— Aş fi putut să jur că am avut o sticlă de Seven-Up, oftă ea.

— Să ştii că nu era trecut pe listă, Janie, declară Lyons în apărarea sa.

Ea îi zâmbi:

— Du-te şi spune-i asta prietenului tău de dincolo. Cum pot

să-i pregătesc o băutură cu tonic, dacă nu avem tonic? Poftim, domnule detectiv?

— Ce prieten? se încruntă Lyons.

— Domnul Mac – şi-nu-mai-ştiu-cum. Zicea că-l aştepţi. Nu-l aşteptai?

Trânti uşa frigiderului, văzând expresia de pe chipul soţului ei.

— Comis-voiajorii ăştia! exclamă, stăpânindu-şi mânia. Fac orice ca să-ţi intre în casă. Du-te dincolo şi spune-i că nu luăm nimic, absolut nimic, decât dacă are un copac de făcut bani, pentru că nimic nu se ieftineşte şi nimic nu se dă pe gratis. Spune-i tu, pentru că eu trebuie să pregătesc masa.

Lyons ieşise deja pe uşă într-un hol mic. Ezită puţin înainte de-a intra în camera de zi. Un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum conservator stătea în picioare la fereastră, cu spatele spre Lyons. Părul său blond, bine îngrijit strălucea în lumina filtrată de fereastră. Puştiul lui Lyons, Tommy, în vârstă de patru ani, îl ţinea de mână pe bărbat şi arăta spre ceva, în curte.

Omul se întoarse încet, pentru a semnala intrarea lui Lyons. Pe buze îi flutura un zâmbet şters.

— Iar ne întâlnim, spuse încet. Straşnic băiat ai.

Îşi trecu mâna prin părul lui Tommy, cu multă blândeţe.

— Tocmai îmi povestea despre problemele pe care le aveţi cu cârtiţele. Cum e posibil ca în această eră atomică să nu se fi găsit un remediu sigur împotriva dăunătorilor?

Inima lui Lyons bătea să-i spargă pieptul. Se uită la fiul său, care se agăţase cu încredere de degetele omului şi simţi cum i se usucă gura.

— Mama are nevoie de tine în bucătărie, Tommy, bolborosi el.

Băiatul îşi privi tatăl gata să-l înfrunte, apoi se încruntă supărat şi ieşi supus din cameră. Bărbatul cel înalt îşi duse mâinile în faţă, îndreptând palmele în jos, ca pentru a arăta că erau goale şi neamenințătoare.

— Ce dracu cauţi aici, Bolan? şuieră Lyons pe un ton bine controlat.

— Un scurt armistiţiu, ca şi azi-noapte. În interesul dreptăţii.

— Astă-noapte ai avut baftă. Nu-mi scapi tu, Bolan!

— Nu te pripi, îl sfătui Bolan blând. N-am de gând să provoc un război la tine acasă.

Ochii lui clipiră spre bucătărie.

— Acolo sunt nişte oameni drăguţi. Hai să facem pace!

Lyons scotea fum pe nări de nervos ce era.

— Ce tupeu poţi să ai! auzi, să vii acasă la mine! Bine, Bolan. S-aud ce gânduri ai.

Ochii lui Bolan se opriră asupra unei cutii din plastic, aflată pe masa de lângă fereastră.

— Am adus cu mine un casetofon. Vreau să asculţi o înregistrare pe care am făcut-o în apartamentul din Hollywood al lui Varone.

— De ce?

Lyons era interesat, în ciuda voinţei sale.

— Vreau să văd dacă poţi să identifici un poliţist, după numele mic şi după voce.

— Întreb încă o dată, de ce?

— Pentru că poliţistul ăsta este pe statele de plată ale Mafiei.

Se aşternu o tăcere scurtă, apoi Lyons întrebă:

— Dar de ce mi-ai adus-o mie? Faptul că am greşit o dată, nu înseamnă că acum ne batem pe burtă. De ce mie?

— Pentru că eu cred că orice poliţist bun vrea să demaşte un poliţist rău. Şi nu prea pot să intru în Palatul de Justiţie cu o casetă şi un casetofon, ce zici?

Privirea lui Bolan clipi din nou spre bucătărie.

— Tu eşti un poliţist bun, nu-i aşa Lyons?

Buzele detectivului se strânseră sub impulsul unei emoţii bine stăpânite.

— Bine, lasă. Dă drumul la casetă. Vrei să iei loc?

— Mulţumesc, rămân în picioare. E mai bine să stau aici, la fereastră. Omul meu de afară o să se îngrijoreze dacă n-o să mă mai vadă.

— La toate te gândeşti nu-i aşa?

Un zâmbet fugar lumină chipul lui Bolan.

— Trebuie, răspunse el. E singura cale de a mă menţine în viaţă. Încearcă şi tu o dată să te joci de-a vulpea şi câinele, dar tu să fii vulpea.

— Nu plânge pe umărul meu, Bolan. Tu eşti cel care a suflat în fluier începutul partidei.

— Vezi vreo lacrimă? zâmbi Bolan. Tocmai mă scuzam pentru modul în care am dat buzna la tine în casă.

— Te şi cred că îţi ceri scuze! zise Lyons în silă.

Bolan păru surprins.

— Chiar îmi cer scuze.

Apăsă pe un buton al casetofonului.

— Am făcut o copie a celor mai semnificative părţi şi vreau s-o asculţi.

Reglă volumul.

— Trebuie să asculţi de aproape. E puţin zgomot de fond din loc în loc.

Micul casetofon avea o tonalitate surprinzător de bună. O voce groasă răsună în difuzor:

— Cum dracu au ajuns la mine? De unde au ştiut? Să-mi afli! Mă auzi? Pentru asta te plătesc!

O voce ascuţită şi batjocoritoare răspunse, după o scurtă pauză:

— Nu-mi aduce aminte de păcatele mele, Varone. Şi nici nu te mai ambala atâta. Îl prindem noi pe tipul ăsta la înghesuială, cât de curând.

Ochii lui Lyons se căscară mari, apoi se îngustară meditativ. Se mută mai aproape de casetofon, de-abia respirând, ascultând cu atenţie conversaţia acuzatoare. Îşi roti privirea spre Bolan, câteva clipe mai târziu şi buzele i se strânseră a dispreţ, când vocea cea groasă rosti tânguitor:

— Nu te plătim cu 2000 pe lună, numai ca să...

Era o înregistrare scurtă. După ce se termină, Lyons închise casetofonul, se trânti pe un scaun cu faţa spre Bolan, şi zise:

— Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Îl ştii pe tip?

Lyons privea fix catarama de la cureaua lui Bolan. Dădu din cap, în semn de încuviinţare mută.

Bolan scoase tacticos un pachet de ţigări din buzunar, trase încet un fum şi spuse:

— E locotenentul Charlie Rickert, nu-i aşa?

— De unde ştii numele ăsta? se răsti Lyons. De unde îl ştii pe-al meu? Cum ai...?

Zâmbi brusc numai din buze şi se plesni peste gură.

— Nu conduc o agenţie particulară aici, Bolan, continuă el, pe un ton amabil. Să nu mai vii niciodată aici. Data viitoare când vei veni, toată conversaţia mea o voi purta cu arma. Acum pleacă de-aici!

— Nu da toată vina pe mine, răspunse Bolan blând. Eu nu am

făcut decât înregistrarea. Cuvintele nu le-am rostit eu.

Se îndreptă spre uşă.

— Îţi las ţie casetofonul. Salut-o pe încântătoarea ta soţie din partea mea.

— Las-o pe nevastă-mea…

— O.K., O.K. Totuşi ar trebui să faci ceva cu cârtiţele alea. Îţi fac gazonul harcea-parcea.

Zâmbi, ieşi pe uşă şi o închise încet în urma sa.

Lyons se grăbi la fereastră. Deja ticălosul cel îndrăzneţ dădea colţul, pe lângă gardul viu. Dispăru repede. Lyons oftă şi un zâmbet macabru îi juca pe buze.

Janie intră chiar în acea clipă şi cercetă cu privirea toată camera.

— Văd că i-ai făcut vânt, zise ea.

— Da, dar presimt că nu pentru mult timp, răspunse el. Îşi duse mâinile la ceafă şi se masă cu putere.

— Sper că n-ai cumpărat nimic de la el, gemu ea.

— Ba da, zise el pe un ton moale. Ba da, mă tem că am cumpărat câte ceva.

# Capitolul unsprezece
## AVANPREMIERA

Calul era deja la adăpost când Bolan şi Washington se întoarseră la bază. El devenise obiectul principal al multor activităţi. Hoffower şi Loudelk îl stropeau cu o vopsea spray cu uscare rapidă. Fontenelli se târa sus pe capota, cu o maşină de găurit electrică în mână. Blancanales şi cu Zitka se luptau cu un cadru metalic mare, trecerea pe uşile imense fiindu-le dirijată de Schwarz.

Schwarz îl văzu pe Bolan apropiindu-se. El intră prin cadru şi ieşi răsucindu-se, zâmbindu-i lui Bolan cu vioiciune.

— Suntem aproape gata, anunţă el. Cadrul are înglobat un sistem puternic de emisie-recepţie. Nu mai avem decât să-l aşezăm în locaş, să fixam catargul de antenă, să fac nişte legături şi putem începe treaba.

— Problema antenei mă îngrijorează cel mai mult, îi spuse Bolan, privind instalaţia cu un ochi critic. Cu toate maţele astea care atârna, o să arate ca dracu de suspect.

— M-am gândit şi eu la asta, îl încredinţă Schwarz, nu-ţi face griji. Trag un singur fir orizontal deasupra capotei, cu legături pe tot ansamblul. Va fi singurul lucru la vedere şi de-abia vizibil. Căţeaua îmi dă nişte găuri şi voi trece legăturile antenei prin interior, la fiecare mufă.

— Nu sunt sigur că pricep, surâse Bolan, dar te cred pe cuvânt. Bravo, Gadget. Cât mai ai până termini?

— Câteva ore, cel mult. O să fie bine, sergent.

Bolan îl bătu pe umăr şi porni spre casă. Îi găsi pe Harrington şi Washington discutând pe un ton coborât, în curte. Harrington ridică glasul spre Bolan şi anunţă:

— Da, omule, am avut o după amiază plină. Cotoiul ăsta de Varone şi-a băgat nasul în toate.

Bolan îşi trase un scaun de sub masă, îl întoarse invers şi se aşeză pe el, cu picioarele desfăcute şi braţele sprijinite pe spătar.

— Povesteşte-mi, zise el, foarte interesat.

Harrington făcu la fel, întorcându-şi scaunul spre Bolan.

— Mai întâi, zise el, am convingerea că nici sculele de înregistrare nu sunt chiar cum ar trebui. Ştii ce se înţelege prin „reluare” în limbajul de specialitate?

Bolan dădu din cap că nu.

— Ei bine, cineva scoate o piesă foarte bună, înţelegi, şi se face mare tam-tam în jurul ei, reclamă, se mituiesc câţiva disk jockey pe ici pe colo, tot ritualul. Piesa începe să urce în clasamente, ajunge în TOP 40 şi pare a fi pe drumul cel bun. Un şlagăr, înţelegi? Ei, cred că este o practică obişnuită, ca alte companii să facă o înregistrare identică, acelaşi cântec, înţelegi? Asta se numeşte „reluare”. Ai putea să crezi că este o concurenţă legală, numai că cei care au făcut înregistrarea mai întâi şi-au asumat toate riscurile şi au cheltuit bani pe reclamă şi lansare.

— Te urmăresc, îl încredinţă Bolan.

— Ei bine, Tri-Coast nu scoate niciodată altceva decât „reluări”. Ei o numesc prelucrare, eu îi zic furt. Folosesc absolut acelaşi aranjament orchestral, nu schimbă nici măcar o singură notă. Şi acum vine partea cea mai urâtă. Pun laba pe tinerii ăia rupţi de foame care încearcă să devină cineva aici la Hollywood, înţelegi, îl plătesc o nimica toată pentru înregistrare şi asta-i tot. Artistul nu mai vede un ban pe înregistrare, indiferent cât de bine se vinde discul, iar Varone încasează tot câştigul. El este un şacal de cea mai joasă speţă, Mack, exploatează tinerii, trupele rock şi soliştii, care ar face orice pentru această şansă, şi apoi le dă firimiturile de la masa lui regească.

— Dar nu face nimic ilegal, observă Bolan liniştit.

— Nu se ştie nimic precis, dar se zvoneşte că distribuitorul său se bazează foarte mult pe disk jockey şi pe micile magazine de discuri. Sume regulate pentru D.J. Şi şperţ pentru magazinele de discuri, dacă vând o anumită cantitate. Nu ştiu dacă e vreo lege care să interzică asta, sau nu.

— O.K. Şi ce-i cu celelalte activităţi?

Harrington rânji.

— Aici e terenul alunecos. Se ocupă de toate cele, de la fete până la heroină. Se pare că e proprietarul din umbră al unei agenţii de fotomodele din Wilshire. De asemenea adună bani de la unul care îşi are biroul sus pe Strip şi îşi zice agent teatral. Singura carne pe care o comercializează e cea de femeie.

Dansatoare, mai ales de strip-tease şi tot ce e în genul ăsta… Eu personal mai miros şi o afacere cu „fetiţe” comandate prin telefon la domiciliul clientului.

Bolan încuviinţă.

— Ziceai ceva despre heroină.

— Da, fir-ar să fie, tot tacâmul. Ierburi, injecţii, pilule şi prafuri.

— De unde ştii?

Harrington rânji.

— Am găsit pe cineva care a împărţit cu el casa şi masa pentru un timp.

Sprâncenele lui Bolan se arcuiră.

— O tipă?

— Da. Şi ce tipă! Numai muc şi sfârc, frumoasă de pică şi proastă ca noaptea.

— Crezi că ştie câte ceva despre afacerile lui Varone?

Harrington ridică din umeri.

— La modul foarte general. Cu toantele astea nu poţi să ştii niciodată. Vreau să spun că nu poţi să-ţi dai seama câte amănunte cunosc. În urmă cu trei luni, tipa a venit să înregistreze o „reluare” pentru Varone, apoi a mai rămas să-i încălzească patul câteva săptămâni. A locuit chiar acolo, în apartamentul lui situat deasupra studiourilor de înregistrare. Apoi el s-a plictisit de ea şi i-a făcut vânt.

Un zâmbet trecător îi luminã lui Harrington chipul.

— Ea însăşi e ca un casetofon, Mack. Apeşi pe un buton şi ea înregistrează. Apeşi pe altul şi ea redă. Nu înţeleg cum unul ca Varone i-a permis să afle atâtea lucruri şi apoi i-a dat drumul în lumea largă. Singura explicaţie este că a crezut-o mult prea toantă ca să poată înţelege ceva din ce face el. Ea este proastă, Mack, dar toată energia ei mentală pare să funcţioneze prin celulele memoriei. Fără glumă, ea este exact ca un casetofon.

— Ai putea s-o găseşti?

— Cum să nu, spuse Harrington zâmbind. Vrei să stai de vorbă cu ea?

— Poate.

Bolan îşi privea intens buricul degetelor.

— Ce-a făcut Varone astăzi?

— A fost foarte activ, răspunse Harrington. Căţeaua are evidenţa. Ne-am despărţit la ora două. El l-a urmărit pe Varone,

în timp ce eu am verificat materialul.

Bolan aprobă din cap, cu faţa golită de orice expresie.

— O să discut detaliile cu Căţeaua. Tu ce impresie ţi-ai format, vreau să spun, după cele auzite, de la Căţea?

— Despre Varone? Aş zice că aleargă de colo-colo, de frică. S-a oprit cam de şase ori, într-una din dăţi la un bar mare, sus în Beverly Hills. A stat înăuntru vreo 20 de minute şi pe urmă a mers şnur până la San Pedro.

— Pe cine a întâlnit acolo?

Harrington înălţă din umeri.

— Căţeaua zice că a intrat în magazinul de pe mal. A stat cam cinci minute, apoi s-a dus glonţ acasă.

Bolan se ridică în picioare.

— Trebuie să vorbesc cu Căţeaua. Se pare că lucrurile încep să prindă contur. Ochi de Peşte!

— Da.

Washington ascultase convorbirea cu mare atenţie. Acum îi zâmbea larg lui Bolan, aplecându-se uşor înainte pentru a-i intercepta cuvintele.

— Pregăteşte-te pentru o misiune de foc. Tu şi cu mine. Ia puşcociul meu şi reglează-l pentru bătaie la 300 de metri. Înălţătorul să-l reglezi din 30 în 30 de metri. Fă la fel şi cu al tău, dacă n-ai făcut-o deja.

Washington era tot numai un zâmbet.

— Frige a dracului! zise el.

— Particip şi eu? întrebă Harrington.

— Ba bine că nu. Tu şi Căţeaua ne flancaţi.

— Unde dăm lovitura? Va trebui să vorbesc cu Căţeaua înainte de a fi sigur. Dar din câte mi-ai spus şi din câte am aflat de pe banda lui Gadget, pare a fi Beverly Hills.

— Barul ăla mare?

Bolan încuviinţă.

— Barul ăla mare. Varone a încercat să reunească un consiliu de familie. Lozul pare să fie la Beverly Hills. O să-i iau pe Zitka şi pe Fratele de Cruce într-o recunoaştere, mai e lumină.

Bolan îi părăsi şi se îndreptă spre Cal, ca să vorbească cu Căţeaua. Harrington îl privi pe Washington şi zise:

— N-are stare de loc, nu-i aşa?

— Îţi povesteam ce-a făcut sufletul ăsta în această după amiază, zise Washington, coborând tonul, conspirativ. Deci,

înţelegi, se duce acasă la poliţistul ăla şi sună la uşă. Îl văd înăuntru discutând cu băieţelul. Pe urmă vine poliţistul şi Mack stă acolo la fereastră, vorbind cu el, ca şi cu un suflet de frate, plăcut, aşa ca o îngheţată într-o zi de vară şi apoi el…

Ochi de Peşte Washington găsise ceva în care să creadă. El credea în curajul lui Mack Bolan.

Sergentul Carl Lyons îşi ridică foaia cu atribuţiile sale în cadrul centrului de comandă, apoi intră şovăitor în biroul căpitanului Braddock. Căpitanul îşi lua masa la birou, cafele şi sandviciuri. Aruncă o privire încruntată spre Lyons.

— Te preocupă ceva, Carl? întrebă el.

Lyons râmase în uşă.

— Nu am văzut numele lui Rickert, pe listă, răspunse. Mă întrebam dacă e de serviciu astă seară.

— E într-o misiune specială, bombăni Braddock.

Se uită cu dezgust la un sandvici, preferând să-şi ducă la gură ceaşca de cafea.

Un val de emoţie aprinse pentru o clipa chipul lui Lyons.

— Secretă? întrebă el cu un surâs forţat.

Ochii lui Braddock zâmbiră pe deasupra ceştii de cafea, ca şi când ar fi vizualizat neverosimila aluzie.

— Rickert e puţin cam bătrân pentru intrigi, răspunse el. Care-i problema, Carl?

— O, este o… problemă personală. Ce se întâmplă căpitane? Instrucţiunile sunt neclare.

Braddock îşi privi cu atenţie tânărul sergent, apoi zâmbi şi spuse:

— Închide uşa şi vino înăuntru, Carl. Ai o clipă liberă, nu?

Lyons făcu semn că da şi avansă câţiva paşi, luând un scaun şi aşezându-l în faţa biroului.

— Nu cumva să pomeneşti asta în faţa oamenilor din echipa ta, îl sfătui Braddock. Punem pe roate o razie la Mafie, programată pentru mâine la prima oră. Este o operaţiune de hărţuire pur şi simplu şi singurul ei scop este să împiedicăm Mafia să-şi formeze o armată, ca răspuns la ameninţarea lui Bolan. O să modificăm şi strategia la „HARDCASE” şi vei fi şi tu înştiinţat de evoluţia situaţiei în acea zonă. Bolan a ajuns la tine, Carl?

Lyons fu luat prin surprindere de neaşteptata întrebare.

— Eu nu… ce vrei să spui?

— De ce ai vrut să-l întâlneşti pe Rickert?

— El stabileşte amănuntele în legătură cu razia?

— Cum se face că îmi răspunzi la fiecare întrebare de-a mea cu o întrebare de-a ta?

Lyons se înroşi şi îşi drese glasul.

— Ticălosul ăla a fost la mine acasă astăzi.

— Care ticălos?

— Bolan.

Se aşternu o tăcere grea. Deodată Braddock rosti:

— Ţi-a trebuit cam mult până să mi-o spui.

— Am vrut să dau ochii cu Rickert mai întâi.

— De ce?

— Uite ce e, căpitane, pur şi simplu mi-a intrat în casă. Fiul meu s-a întreţinut cu el în camera de zi, în timp ce Janie se căznea să-i pregătească ceva de băut.

— Nu! Al naibii Bolan!

Altă tăcere. Apoi:

— Înţeleg ce simţi, Carl. Uite, îţi dau un om la tine acasă. Data viitoare când…

— Nu se mai întoarce. A stat să mă aştepte. Am discutat cu el. A făcut lucrul pentru care venise, apoi a plecat.

— Înţeleg! Nu, nu înţeleg. Chiar aşa? A plecat şi gata?

Lyons încuviinţă scurt din cap.

— Exact aşa. N-am îndrăznit să risc un foc. Nu când Janie şi Tommy erau la cinci metri depărtare.

— Bun. Mai multe întrebări îmi stau pe limbă, dar pentru început, pentru ce a venit?

Lyons îşi privi superiorul în ochi, cu încordare, apoi fără să scoată o vorbă se ridică în picioare, ieşi din birou şi se întoarse un minut mai târziu cu o cutie mică de plastic.

— E aici ceva ce aş vrea să asculţi, anunţă el, cu o voce gâtuită. Trage singur concluziile. Eu le-am tras deja.

Vocea lui Zeno Varone scrâşni ameninţătoare în receptor:

— Ei bine Charlie, pentru Dumnezeu, mai bine le-ai pune beţe în roate, asta-i tot ce pot să-ţi spun. Care dracu crezi că-i menirea ta, la urma urmei?

— Nu vorbi ca un idiot patentat, i-o întoarse Rickert şuierând printre dinţi. Nu pot interveni în treaba asta. Zi mersi că am

reuşit măcar să te previn.

— N-o să stăm ca nişte fazani în faţa nici unui copoi, Charlie.

— Şi ce dracu crezi tu că puteţi face voi? se interesă locotenentul furios.

— Îţi spun eu ce putem face noi. O să-i plesnim cu atâtea acuzaţii de arestare ilegală, încât ei…

— În acest caz va trebui să-i plesniţi dintr-o celulă. Repet, se pornesc mâine dimineaţă la ora opt.

Un clic brusc şi tonul semnala întreruperea legăturii.

Varone urlă în receptor:

— Nu eşti destul de important, Ribkert, ca să ne tocmim. Rickert? Dacă îndrăzneşti să-mi închizi telefonul, nemernicule, jur că…

O scurtă pauză, apoi:

— Nemernicul mi-a trântit telefonul în nas.

Bolan îi zâmbi lui Loudelk şi închise casetofonul.

— Îmi pare bine că ne-am oprit să luăm înregistrarea, zise. Opreşte la primul telefon public. Am de dat un telefon.

Loudelk încuviinţă şi trecu pe banda întâi. La următoarea intersecţie coti spre staţia service şi opri maşina lângă o cabină telefonică.

Bolan introduse moneda în orificiu şi formă numărul politiei.

— Vreau să vorbesc urgent cu locotenentul Charlie Rickert, îi spuse centralistei.

— O clipă, vă rog.

— Face parte din echipa lui Tim Braddock, „HARDCASE”

Cuvintele părură a fi cheia vrăjită.

— A, da, numai puţin.

Bolan mulţumi centralistei, zâmbind întunecat spre Loudelk prin geamul cabinei telefonice. O voce masculină se auzi în receptor:

— HARDCASE.

— Urgenţă pentru Charlie Rickert, răspunse Bolan. Mi-a zis să-l sun aici.

— O secundă. E în misiune specială. Să aflu numărul!

— Mulţumesc.

Bolan îi făcu cu ochiul lui Loudeik.

Vocea reveni pe fir aproape imediat.

— Rămâneţi la aparat, îi comunic centralistei.

— O.K.

Centralista răspunse după trei apeluri.

— Transferă convorbirea la 3711! îi ceru poliţistul.

Bolan aşteptă iar să se facă noua legătură. O voce de femeie răspunse.

— Urgenţă pentru Charlie Rickert, spuse Bolan.

— O clipă, vă rog.

Bolan fredona în gând o melodie.

— Cine întreabă, vă rog? întrebă femeia după un moment.

— În legătură cu „HARDCASE”, zise Bolan.

— Rickert la telefon, se auzi o voce ursuză, după o clipă scurtă de aşteptare.

— Rickert, eu sunt, Mack Bolan.

— Aha. Da, şi eu sunt Scufiţa Roşie. N-am timp pentru…

— Ţine-ţi gura şi ascultă-mă. Eu sunt Bolan. Am de gând să-ţi atac amicii deseară.

După un moment de tăcere, Rickert întrebă:

— În persoană? Chiar eşti cine spui?

— Nici eu n-am timp de glume, Rickert.

— O.K. Acum mai spune-mi doar când şi unde dai lovitura, ca să putem să ne organizăm să nu-ţi stăm cumva în drum. Ce-i asta? Ce vrei?

— Vreau să asculţi o casetă, Rickert. O să ajungă la Braddock mâine dimineaţa la prima oră, dar m-am gândit să ţi-o ofer ţie în avanpremieră. Asculţi?

— Ascult.

Bolan derulă caseta înapoi, apoi apăsă butonul PLAY şi apropie microfonul receptorului de difuzorul casetofonului. Lăsă să curgă caseta vreo treizeci de secunde, zâmbindu-i lui Loudelk în tot acest timp, apoi opri casetofonul şi-şi duse receptorul la ureche.

— Cum ti-a plăcut avanpremiera? întrebă cu o voce de gheată. Merită aplauze, nu?

Niciun răspuns. Bolan apăsă pe furcă şi vocea centralistei răsună în receptor.

— Interlocutorul dumneavoastră a întrerupt legătura, anunţă ea. Doriţi să mai formez o dată numărul?

— Nu, e în regulă, zise Bolan zâmbind în receptor. Cred că este o întrerupere definitivă. Îţi mulţumesc, domnişoară.

Părăsi cabina telefonică şi se întoarse la maşină.

— Cum a reacţionat? întrebă Loudelk zâmbind.

— A închis, răspunse Bolan. Şi cred că a şi rupt-o la fugă.

# Capitolul doisprezece
## PRESIUNEA

— Ei bine, iată cum se prezintă lucrurile, se adresă Bolan Detaşamentului Morţii adunat în plen. Presiunea creşte tot mai mare şi tot mai repede. Mafioţii locali sunt în stare de alarmă generală. Ei folosesc modelul pe care l-am aşteptat eu de la început, strângându-şi rândurile şi pregătindu-se să ne zdrobească de îndată ce ne facem văzuţi. Avem de-a face din nou cu Vanh Duc, dar cu o diferenţă îngrijorătoare. Diferenţa se datorează interesului arătat de poliţie în această operaţiune. Presiunea apasă şi asupra poliţiştilor şi ei fac tot ce pot ca să strângă laţul în jurul nostru, deci, practic trebuie să ne ocupăm de două fronturi. Ar mai fi ceva de luat în considerare. Poliţiştii sunt îngrijoraţi de pregătirile Mafiei. Ei văd toată treaba ca pe un război între două bande, care ar putea în orice clipă să împroaşte străzile oraşului cu sânge. Aşa că au adăugat şi nişte condimente la friptură. Au hotărât să înceapă o campanie de hărţuire, care să dezechilibreze Mafia şi s-o împiedice să-şi facă pregătirile de război. Despre toate astea, Mafia a fost avertizată. Toţi ştiu ca politia începe un tur pe la casele lor mâine dimineaţă, la prima oră.

— Ce urmări poate să aibă acest lucru asupra planurilor noastre? întrebă Zitka.

— Nu ştiu precis, răspunse Bolan încruntat. Ceea ce ştiu este că reuşita noastră depinde de rapiditatea cu care facem ce avem de făcut aici şi cu care ne cărăm naibii din zonă. În Los Angeles se găseşte cea mai dură politie din tară şi, când tipii ăştia au pus mână pe tine, poţi fi sigur că zilele îţi sunt numărate. Efectele imediate, din câte văd eu, ar putea fi două la număr. Fie că suntem scoşi din ritmul nostru, ca rezultat al amestecului poliţiei, fie că Mafia apucă să se ascundă sau să plece într-o plimbare mai lungă până ce se potolesc lucrurile. Oricare dintre situaţii ar însemna înfrângerea noastră, sau a obiectivelor urmărite de noi.

— Am putea să ne dăm la fund, nu crezi? propuse

Andromede.

— Nu cred, răspunse Bolan repede. Nu ne putem permite să le oferim poliţiştilor din Los Angeles factorul timp, pe care să-l exploateze în favoarea lor. Aşa cum am spus, indivizii ăştia îşi cunosc meseria. Dacă le dăm timp suficient, ne vor găsi şi ne vor prinde. Am acordat cinci zile operaţiunii Los Angeles, atât şi nimic mai mult. Două am şi folosit deja.

— Unde vrei să ajungi Mack? întrebă Zitka îngrijorat.

— Păi...

Bolan se scărpină la frunte.

— Deseară s-ar putea să fie ultima noastră şansă pentru marele şlem. Aş zice că mai avem cel mult 24 de ore. E prea mare lucrătura împotriva noastră deja.

— S-ar putea zice că deseară ne punem ţoalele de gală pentru Vanh Duc, am dreptate?

Bolan încuviinţă cu gravitate.

— Sau pe cele de adio.

— Cum adică cele de adio? tună Fontenelli.

Bolan privi spre Blancanales.

— Care-i captura până în acest moment, Politicianule?

Blancanales tuşi, zâmbi şi spuse:

— Prin rotunjire, totalul general este de 147.000 de dolari.

— O.K., zise Bolan. Nu e chiar suficient ca să facă din voi nişte bogătaşi, dar oricum stăm mai bine decât cu 48 de ore în urmă. Dacă vă hotărâţi să abandonaţi operaţiunea aici şi acum, putem începe să ne facem socotelile.

— Ce tot vorbeşti, cum să abandonăm operaţiunea? întrebă Andromede calm. Cine vrea să abandoneze operaţiunea?

— Poate că ar fi mai bine, remarcă Blancanales. Aşa cum a zis Mack...

— Mai bine pentru cine? Pentru ce? protestă Fontenelli.

Începură toţi să vorbească în acelaşi timp şi şedinţa se transformă într-un vacarm. Bolan le strigă să se aşeze şi în curând se restabili ordinea.

— Aşteptaţi să aflaţi toate amănuntele, le spuse el. Acum ascultaţi-mă. Presupun că cei mai mulţi dintre voi aţi intrat în detaşament atraşi de ideea banilor. Din punctul meu de vedere e corect şi vă sunt recunoscător pentru serviciile făcute. Dar trebuie să ştiţi că noile evenimente ne-au modificat programul şi ne-au micşorat resursele financiare. Am ajuns la actul final al

acţiunii mult mai repede decât mă aşteptam. Brusc, garnitura de pe platou a dispărut şi am dat de bucata de carne crudă a operaţiunii. E război în toată regula. Ceea ce vreau să subliniez este că gloria a părăsit operaţiunea. N-a rămas decât infernul. Vreau să înţelegeţi bine asta. Şi vreau să vă dau şansa să vă luaţi banii câştigaţi şi să ieşiţi din joc.

— Tu ce intenţii ai în continuare? se interesă Ochi de Peşte.

Bolan îi zâmbi cu amărăciune.

— Eu... eu sunt aici pentru infern. Intenţionez să duc operaţiunea până la capăt.

— De unul singur? întrebă Andromede.

— Nu eşti de unul singur, zise Washington repede, ca să devanseze răspunsul lui Bolan. Eu unul nu m-am dat niciodată în vânt după garnitură. O să iau şi eu o bucăţică din infern.

— La dracu, da, vorbi Harrington. Eu nu plec nicăieri.

— Bun, vă las să discutaţi între voi, hotărî Bolan. Politicianul o să vă achite datoria în cazul în care vă hotărâţi să plecaţi. Mă duc puţin pe plajă. Reluăm şedinţa peste o jumătate de oră. Vom face planul pentru marele şlem cu cei ce vor rămâne în detaşament. Vă mulţumesc şi vă urez succes la toţi, indiferent dacă plecaţi sau nu.

Bolan se întoarse cu spatele şi se îndreptă grăbit spre plajă.

— Ei bine, să mă pupi în cur! exclamă calm Fontenelli.

— S-ar părea că trei dintre ei sunt „siguri” şi doi „probabili”, îi raportă locotenentul Andy Foster, căpitanului Braddock. Indianul, suntem cât se poate de convinşi, este Thomas Loudelk, un Picior Negru pur sânge, dintr-o rezervaţie din Montana. L-a cunoscut pe Bolan în Vietnam. Şi-a lichidat treburile săptămâna trecută şi a părăsit rezervaţia. A trimis un mandat telegrafic în valoare de 1000 de dolari acolo. Mandatul a fost eliberat de oficiul poştal Western Union, de aici din Los Angeles. Expeditorul este un oarecare B. Mackay.

Braddock încuviinţă.

— Aş zice că ăsta-i sigur unul dintre ei. Vreo veste despre el până acum?

Foster făcu semn că nu.

— Absolut nimic, dar lucrăm la asta. Uite altul, un personaj foarte pitoresc, i se spunea Fum de Armă în Vietnam. Obişnuia să poarte două pistoale vechi cu şase gloanţe, tip Western, câte

unul la fiecare şold. Un copil, dar se spune că cei din Vietcong erau îngroziţi de individ. A lucrat într-un parc după lăsarea la vatră. Un artist în materie. Şi-a părăsit slujba într-o bună zi, săptămâna trecută, fără preaviz.

Locotenentul ridică o privire plină de înţeles spre superiorul său.

— I-a spus patronului că şi-a terminat gloanţele oarbe. Un tip drăguţ, zic ei. Simpatic, plăcut, frumuşel, înconjurat în permanenţă de fete. Îl cheamă James Harrington. Taică-su are o fermă de oi în Idaho. N-a dat pe acolo şi bătrânului pare să nu-i pese nici dacă nu mai dă niciodată pe acolo.

— Prieten cu Bolan?

Foster încuviinţă.

— Practic un discipol de-al lui. Locuia în Anaheim. S-a mutat din apartament în ziua în care şi-a părăsit slujba. N-a lăsat nicio adresă.

— Şi ăsta e sigur, zise Braddock. Cine urmează?

— Păi, Zitka. Telexul din Saigon o confirmă. A fost mâna dreaptă a lui Bolan, trăgători de elită, ştii, mai bine de un an. Au lucrat mână în mână. Zitka era cercetaş, omul care mergea în recunoaştere. Vietnamezii aveau un nume pentru el, care s-ar traduce prin „Şoapta Morţii”. A căpătat tot atâtea decoraţii ca şi Bolan.

— Hai să-i vedem şi pe cei doi „probabili”.

— Cel de aici este Rosario Blancanales. Sergent în trupele speciale, cunoştea tara ca un băştinaş, în plus, medic şi om bun la toate. Se pricepe puţin la orice: mecanic, armurier, cântă la câteva instrumente. A organizat şcoli pentru copiii din sat şi chiar o mică ligă de baseball pe teritoriul ocupat. Se pare că are har pentru organizare şi administrare. A primit de două ori recomandări pentru şcoala superioară de ofiţeri şi tot de atâtea ori a picat la examenul de admitere. Probabil că nu are suficientă educaţie formală.

— Ce legătură are cu Bolan?

— A părăsit trupele speciale după al doilea eşec la examen şi a intrat într-o unitate de luptă de elită. A lucrat de câteva ori cu Bolan ca şi ghid pentru teritoriile inamice.

— Şi unde este acum? se interesă Braddock.

Foster oftă adânc.

— E doar o probabilitate, ţine minte. A lucrat la un spital de

veterani de război, în Long Beach. A anunţat că va pleca, cu mult înainte de intrarea lui Bolan în scenă, cam cu o lună în urmă. Şeful lui de acolo i-a spus omului nostru că Blancanales intenţiona să se reînroleze în armată. A părăsit spitalul conform programului, exact în ziua precizată de el şi n-a lăsat nicio urmă. Nimic. Nu s-a înrolat nicăieri în sudul Californiei, asta pot să-ţi spun sigur.

— Parcă nu s-ar potrivi modelului, concluziona Braddock.

— Nu, atâta doar că a dispărut şi el. Şi a dispărut imediat după Zitka.

— Angelo Fontenelli, cunoscut sub numele de „Căţeaua”. Mânuitor de arme automate grele, acolo în Vietnam, alt coechipier de-al lui Bolan. E căsătorit, are nevastă şi doi copii în New Jersey. Nevasta pretinde că nu l-a mai văzut şi n-a mai primit veşti de la el de doi ani şi în plus n-a mai căpătat un ban pentru copii, de când au încetat să mai sosească cecurile guvernamentale. Aşa şi-a dat seama că a fost lăsat la vatră. Cel puţin aşa susţine ea.

— Ce dovezi ai că are legături cu Bolan?

— Niciuna, în afară de legăturile din trecut, din Vietnam. E pe lista suspecţilor, numai datorită faptului că nu-l putem localiza.

— Bine. Mai căutaţi-l. Ce se aude cu vehiculele alea?

— La dracu, ne este aproape imposibil să continuăm, Tim, fără nişte informaţii suplimentare.

— Mda, bine. Am avut un pic de noroc. Echipa lui Lyons a dat peste un vânzător de la un magazin de produse electronice, care a vândut un echipament de radio complet pentru ultra-înaltă frecvenţă, chiar în această dimineaţă. Cumpărătorul a afirmat că vine de la o şcoală tehnică. A cumpărat tot materialul în piese separate. Ştii şi tu, adică: tranzistori, etaje de detecţie, pre-amplificatoare, etaje finale. A susţinut că vor fi folosite de elevi să înveţe să-şi construiască aparate de radio.

— Pare logic, comentă locotenentul Foster.

— Sigur, numai că numele şcolii nu corespunde realităţii şi, pe de altă parte, a plătit cu bani gheaţă tot materialul. Câteva mii de dolari. Ce şcoală-i asta care-şi trimite cumpărătorul cu bani gheaţă în buzunar?

— Miroase a târguială suspectă, nu?

— Sigur că da. Lyons e acolo pentru a obţine o listă completă, pe articole, a produselor cumpărate.

Foster se mişcă jenat pe scaun şi întrebă:

— Care sunt ultimele noutăţi în legătură cu Rickert?

— Încetează, că mi se face greaţă, mârâi Braddock.

— Crezi că a fost avertizat?

— Mda şi mi-aş da salariul pe o lună ca să aflu cum. Betty zice că a primit un telefon, i-a spus lui Menkes că trebuie să verifice personal o informaţie urgentă şi a plecat, cu cinci minute înainte de a ne duce noi după el. A fost ultima oară când l-a mai văzut cineva. Eu nu…

Ţârâitul telefonului de pe biroul lui Braddock îi întrerupse fraza. Puse mâna pe receptor şi spuse:

— Braddock.

Ochii i se căscară mari şi îl fixară intens pe Foster.

— Bine. Urmăriţi-l şi ţineţi-mă la curent. Da?

Braddock puse încetişor receptorul în furcă.

— A început să se facă lumină, îi spuse el locotenentului. Era Granger. Un cumpărător de maşini a făcut mai multe achiziţii de la un particular de pe Figeuroa, astăzi. Şi anume, un Corvette Stingray roşu, produs în 1968, un Ford Custom albastru, fabricat în 1967, un Mustang gri din 1967 şi un autocamion Mercury din 1963.

— Bingo! exclamă Foster.

— Exact. Şi ascultă puţin ce norocoşi suntem. Numele particularului?

— Aşa!

— Rosario Blancanales. Cu excepţia Corvette-ului, toate celelalte maşini erau ale lui, fără să fie înmatriculate. Avea maşinile de numai o săptămână, de la fostul proprietar. I-a spus cumpărătorului că a cumpărat maşinile ca să le revândă la rândul lui, dar planurile i s-au dat peste cap şi acum este nevoit să-şi recupereze banii. Corvette-ul are număr de înmatriculare din Nevada şi un act de vânzare către un oarecare Bill Mackay.

— Să vedem acum la ce ne ajută toate datele astea? întrebă Foster cu ochii micşoraţi contemplativ.

— Ne ajuta să avansăm un pic, veni răspunsul lui Braddock. Putem să nu mai căutăm vehiculele alea. Putem să-l mutăm pe Blancanales la categoria „siguri”. Şi poate că… ei bine, mă întreb dacă Bolan se pregăteşte să arunce oraşul în aer.

— Nu rimează, zise Foster. În ipoteza că el este cel care a cumpărat componentele pentru radio.

— Să presupunem că este el. Deci, nu aruncă oraşul în aer. Schimbă doar macazul. S-a descotorosit de vechile maşini şi o să facă rost de altele. Să presupunem că nu le fură, le cumpără. Bun, hai să…

Carl Lyons intră pe uşă. Starea sa de surescitare îl făcu pe Braddock să se oprească la jumătatea frazei.

— Ce ai adus, Carl? se interesă Braddock.

— Ceva de groază ce am adus, declară Lyons.

Înaintă spre biroul lui Braddock şi puse în faţa căpitanului o foită subţire de hârtie boţită.

— Lista cu piesele radio. Uită-te la cristalele de cuarţ de la mijlocul paginii.

— Mă uit. Ce să caut?

— Asta e ultraînaltă frecventă, chestii controlate de cristale. Uită-te la frecventele pe care le-a cumpărat.

— Mă uit Carl, dar tot nu…

— La naiba, căpitane, dar sunt chiar frecvenţele lui HARDCASE.

Braddock se uită la foaia de hârtie strângând din dinţi. Foster se ridică pe jumătate din scaun şi îşi întinse gâtul spre lista din faţa lui Braddock.

— Fir-aş al… începu el în şoaptă.

— Cum a pus mâna nenorocitul ăla pe frecvenţele noastre? vru să ştie Lyons în culmea furiei.

Braddock răsfoi împietrit hârtiile pe care Foster i le pusese pe birou mai devreme. Găsi ceea ce căuta şi trase lampa de birou mai aproape. Era o poză în genul celor folosite de armată pentru legitimaţii, reprezentând un tip tuciuriu, cu păr negru şi bogat şi privirile pătrunzătoare.

— Cine-i ăsta? întrebă Lyons.

— Asta, zise căpitanul Braddock, este un indian. Şi nu unul din Georgia sau Arizona, ci un Picior Negru. A stat chiar aici în uşa mea, mai devreme. Zicea că a fost martor la nebunia din noaptea trecută de la Hollywood. L-am trimis în camera de comandă ca să-şi predea declaraţia pentru îndosariere. Eu însumi l-am trimis acolo.

Lyons nu-şi putu stăpâni muşchii faciali, care începură să-i zvâcnească.

— Nenorociţii ăştia fără nicio teamă! exclamă el, cu un zâmbet amar. Ce poţi sa faci cu nişte nenorociţi ca ăştia, fără

nicio teamă?

— Poţi să-i încui într-o celula şi să arunci cheia şi chiar asta am de gând să fac cu ei, zise Braddock.

Oftă şi privi fotografia Fratelui de Cruce Loudelk.

— Cred că e chiar păcat.

— Şi o pierdere, adăugă Foster. Gândiţi-vă la ce ar putea face cu asemenea minţi şi o asemenea energie dacă...

— Ce-ar putea face? îl întrerupse calm Lyons. Adică, pe bune, ce-ar putea face? Ei au devenit bărbaţi într-o lume diferită, cu totul diferită.

— Trebuie să trăiască totuşi, în această lume! rosti Braddock pe un ton imperativ.

Atitudinea lui lăsa să se înţeleagă că ora sentimentalismelor trecuse. Apăsa cu putere butonul interfonului.

— Vreau ca tot personalul lui „HARDCASE" să se prezinte imediat la datorie. Toţi conducătorii de echipe, în camera de comandă peste 30 de minute. Şi să-mi faceţi rost de nişte specialişti în radiocomunicaţii, cât mai repede. Care-s ultimele noutăţi în legătură cu echipamentul electronic din San Diego?

— Îl aduc cei de la marină, de la Miramer, veni răspunsul. Probabil că o să sosească din clipă în clipă.

— Cu tot ce trebuie?

— Da, domnule, cu tot ce trebuie.

Braddock îşi ridică degetul de pe butonul interfonului şi îl fixă pe Lyons cu o privire hotărâtă:

— Asta o să facem cu nenorociţii ăia fără nicio teamă, spuse el. O să-i batem cu propriile lor arme.

Lui Julian DiGeorge nu-i plăcea toată afacerea asta cu Mack Bolan. Nu-i plăcea deloc. Şi-ar fi dorit să existe vreo modalitate de a evita confruntarea directă şi de-a se descotorosi de pacostea asta de Bolan, fără să recurgă la vechile metode. Când ajungi la vârsta de 57 de ani, gândi D.G., ar fi normal să te poţi înfrupta în linişte din roadele muncii tale de o viaţă. Sigur că D.G. folosea cuvântul „muncă" în sens generic, pentru că la drept vorbind nu apucase niciodată să afle ce înseamnă acest lucru cu adevărat. Tatăl său fusese pistolar în epoca de glorie a lui Capone şi murise într-o închisoare federală. Micul D.G. frecventase din copilărie cercurile diferitelor bande, slujind ca şi curier sau hamal în zona de sud a oraşului Chicago, încă de la

13 ani. Nu se putea vorbi propriu-zis despre muncă în cadrul acestor ocupaţii şi nici în cele ce urmară: narcotice, prostituţie, jocuri de noroc şi urcarea treptelor în ierarhia Mafiei. Pentru D.G., a munci însemna griji şi nelinişte, rivalitate cu oportunişti ambiţioşi din sânul familiei şi zile şi nopţi trăite cu conştiinţa faptului că eşti bănuit şi urmărit de poliţie.

D.G. nu mai muncise de câţiva ani buni. El acţionase la umbra legii, după toate aparenţele, pe tot parcursul anilor 60. Finanţase vreo 12 filme produse de persoane particulare. Era proprietarul a trei baruri de noapte de categoria întâi şi omul din umbră al multor acţiuni bancare. Mai multe celebrităţi ale scenei şi ecranului îşi făcuseră debutul graţie manevrelor de culise ale acestui liniştit susţinător al artelor. Este de la sine înţeles de ce lui D.G. nu-i plăcea absolut deloc toată afacerea asta cu Mack Bolan.

Multe persoane care trăiesc în ziua de azi, şi în special cei din generaţia tânără, nu au auzit niciodată vorbindu-se despre Mafia sau Cosa Nostra. Şi când au auzit, acţiunea era plasată într-un cadru de basm, de ficţiune, asemenea unei legende. D.G. se amuza copios când aceste noţiuni erau folosite într-un mod hazliu la televizor sau de artiştii de cabaret. Aşa că era firesc ca D.G. să fie supărat pe Mack Bolan. Din cauza lui Bolan, acum, cuvintele acestea erau rostite oriunde întorceai capul şi nu erau folosite la modul hazliu. Deja preşedintele ţării apelase la cuvântul Mafia în documentele oficiale trimise Congresului. Da, da. Din cauza lui Bolan, roadele muncii de-o viaţă ale lui D.G. erau ameninţate. Din cauza lui Bolan, D.G. va trebui să iasă în patru labe de sub umbra legii, dacă nu pentru altceva, măcar pentru ca să se asigure că mai e acolo şi-i asigura protecţia.

Mai erau şi alte aspecte ale afacerilor lui D.G. pe care nu voia să le vadă expuse în public. De pildă, afacerea din port cu produse de import şi marfa dosită în depozite, cu produse pe care nu s-au plătit taxe vamale. Apoi „Palatul Pacific” cu „fetele” şi mesele lui de joc. Interesul său parţial în Tri-Coast de exemplu, şi recenta pagubă de bani a Mafiei. Existau de asemenea multe afaceri vitale şi legături politice care ar fi putut fi deconspirate din cauza lui Bolan.

D.G. încercase să evite confruntarea directă cu Bolan. Se oferise să adauge din propriul său buzunar încă 100.000 de dolari ca să dea mai mare greutate contractului deschis oferit

pentru prinderea lui Bolan. Ba chiar sugerase că ar trebui să încerce să-l mituiască pe Bolan, poate chiar să-l atragă în sânul Familiei, cu iertarea totală a păcatelor lui. Dar D.G. ştia din experienţa unei vieţi de „muncă”, ştia deci, că el nu făcuse altceva decât să amâne inevitabilul. Pe Bolan trebuia să-l întâlnească şi să-l strivească. Confruntarea directă nu putea fi evitată. Individul avea un cui împotriva Familiei, era cât se poate de evident. Vor fi nevoiţi să i-l scoată. Nu-l puteau duce cu zăhărelul sau să-i servească poveşti romanţate. Exista o singură cale de a scoate un asemenea cui mare. Şi anume trebuia să recurgi la vechile metode. Trebuia să iei un pistol, să i-l bagi pe gât şi să apeşi pe trăgaci.

Pe scurt, Julian DiGeorge „D.G.” trebuia să redevină un om al „muncii”. Îşi trimisese deja soţia, fiica şi nepoţii la Palm Springs pentru o vacanţă liniştită. Acum D.G. se va întoarce pentru un timp la minele de sare. D.G. nu avea altă soluţie. El era marele Unchi din California de Sud. Şi în seara asta, Familia se reunea într-un consiliu. Va fi un consiliu al morţii. Al morţii lui Bolan.

# Capitolul treisprezece
## CONSILIUL

Detaşamentul Morţii era în aşteptarea lui Bolan, care reveni din plimbarea solitară de pe plaja. Nu plecase niciunul; erau toţi prezenţi. Bolan nu lasă să se citească pe faţa lui nici urmă de satisfacţie, dar vocea îi era caldă şi ochii strălucitori când li se adresă.

— Bine, să ne continuăm şedinţa.

Scoase un teanc de fotografii făcute cu un Polaroid şi i-l întinse lui Zitka.

— Uitaţi-vă la astea. Daţi-le din mâna în mâna. Fratele şi cu mine am fost în zona de curând şi am încercat să fotografiem din toate unghiurile. Studiaţi-le cu atenţie. Când ne vom duce acolo va fi întuneric, aşa că vreau să vă faceţi o idee clară asupra locului.

— Intrarea în casă nu se face din stradă, ci dinspre un drum în panta lină. Curtea este pavată, are cam 30 în lungime şi 23 în lăţime şi se poate ieşi în ea de la parterul casei, prin două uşi de sticlă fixate într-un zid de beton. La capătul curţii, mai e un zid, înalt de numai 60 cm. Dincolo de el se afla gazonul terasat – nu chiar aşa abrupt cum pare în fotografii – pe trei nivele. Piscina este la primul nivel. Terenul de tenis se afla în partea de sud a casei. În nord e sera. Drumul de acces din stradă până la locul de parcare din spatele casei se întinde pe aproximativ 200 m. Terenul este uşor accidentat. În spate se află o grădină de flori şi nişte iazuri mici.

Singurul gard este aici, de-a lungul străzii. Are vreo 2,5 în înălţime şi se termină printr-un gard viu la ambele capete. Poarta cu stâlpi din piatră, rămâne deschisă în permanenţă. Încap pe ea două maşini. Gardul viu de la marginea de nord şi cea de sud pare compact şi chiar aşa şi este. Oricum, nu e greu de pătruns, dacă ne hotărâm s-o luăm pe acolo. În general, nu e o casă greu accesibilă. Dimpotrivă, se poate intra uşor, foarte uşor, e foarte vulnerabilă. Se ajunge uşor şi se intră uşor. E evident că DiGeorge se simte în siguranţă şi destul de

respectabil ca să nu-şi mai bată capul cu fortificaţiile.

Bolan se opri, pentru a-şi aprinde o ţigară.

— Din acest motiv, continuă el, trăgând din ţigară, mă gândesc că oamenii lui s-ar putea s-o rupă la fugă atunci când vor începe împuşcăturile. Dacă o fac, îi vom urmări pas cu pas. Ar fi foarte posibil să ne conducă la adevărata lor fortăreaţă. Sunt absolut convins că au una, pe undeva pe aproape.

Zitka interveni cu o întrebare:

— Ai vreo idee despre cum arată interiorul casei?

Bolan mişcă din cap că nu.

— Nu. Şi cred că nici nu ne interesează. După cum vedem noi lucrurile, Fratele şi cu mine, ei îşi vor ţine consiliul afară în curte. Întindeau mesele când am trecut noi pe acolo.

— Italienilor le place să-şi ţină întâlnirile de afaceri într-un decor din care să nu lipsească mâncarea şi băutura, comentă Andromede, cu un zâmbet.

Fontenelli se mişcă pe scaun enervat:

— Chiar mă întrebam când o să înceapă comentariile despre italieni, protestă el.

— Drace, n-am vrut să fac nicio aluzie, răspunse Andromede repede. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt italieni…

Ochi de Peşte Washington izbucni în râs.

— Unde am mai auzit eu replica asta? zise el printre hohote.

— Uneori mă întreb dacă asta e partea baricadei pe care trebuie să lupt, bombăni Fontenelli.

— O.K., lăsaţi-o baltă! îi sfătui Bolan pe un ton blând. Acesta nu este un război rasial şi fără îndoială nicio vendetă împotriva poporului italian.

— Dar atunci ce dracu e Mafia? rânji Andromede.

— E Asociaţia Macaronarilor, glumi Washington.

Râseră cu toţii, cu excepţia lui Fontenelli.

— Mafia nu trebuie identificată cu italienii, spuse el înţepat. Cine dracu crezi că n-ar fi vrut să scape de nenorociţii ăştia din vechea ţară? Italienii nu-i au la suflet pe mafioţi. Dacă vrei să ştii, eu personal n-am întâlnit niciun mafiot în toată viaţa mea.

— Hei, copile, linişteşte-te, zise Andromede. Ne mai amuzam şi noi un pic.

— Eu am un motiv în plus să-i urăsc pe bandiţii ăia, insistă Fontenelli. Ei aruncă o pată ruşinoasă pe fiecare italian.

— Spanac, eu îi iubesc pe afurisiţii de italieni, declară

Andromede emoţionat. Şi mai ales pe italience. Oho, afurisite iubăreţe, italiencele! Nu ţi-am spus eu că vreau să merg cu tine în Italia într-o bună zi? Nu mai ţii minte?

— O.K., poate că sunt eu prea sensibil, spuse Fontenelli cu părere de rău.

Se uită spre Washington şi zâmbi. Washington îi făcu cu ochiul.

— Sunt şi negri în Mafia asta?

Fontenelli chicoti.

— Păi i se mai spune şi Black Hand (Mâna Neagră).

— Hei, hei! Ar trebui să râvnească la tot trupul meu negru, nu numai la mâinile mele negre.

Bolan era mulţumit de scurtul schimb de replici. Se mai descărcase puţin tensiunea din atmosferă. Dar timpul trecea.

— Bun, să ne întoarcem la război, zise el. Şi la întrebarea lui Zitka. Cred că nu trebuie să ne batem capul cu interiorul casei lui DiGeorge. Dacă se vor refugia în casă, noi nu vom intra după ei. O să-i ţinem sub foc până-i ia dracul şi pe urmă abandonăm misiunea. Nu ne putem asuma riscul de a-i aştepta să iasă din casă, pentru că poliţiştii vor da zor să ajungă şi ei la spectacol, sunt convins de asta. Aşa că…

Fum de Armă Harrington interveni:

— Aşa că strategia noastră se bazează pe presupunerea că imediat după primele împuşcături ei îşi vor lua tălpăşiţă.

Bolan confirmă.

— Exact. Iată raţionamentul meu. Sunt preveniţi. Oamenii ăştia ştiu că poliţia şi-a pus în gând să facă o razie începând de mâine dimineaţă. Ei, care-i scopul consiliului din astă seară? Mai întâi, cred că vor să stabilească o strategie de contraofensivă împotriva noastră. În al doilea rând, fără îndoială, vor să ia măsuri de autoprotecţie împotriva ameninţării lor din partea poliţiei. Nu pot să cred că nu-şi doresc decât să se ducă la casele lor şi să-i aştepte pe poliţişti să-şi înceapă campania de hărţuire. Mulţi dintre aceşti oameni duc o viaţă respectabilă şi nu le-ar surâde ca numele lor să apară în ziare la rubrica de ştiri de la secţia de poliţie, aşa cum nu i-ar surâde nici unui alt cetăţean onorabil. Deci, iată ce cred eu că vor hotărî să facă. Cred că vor hotărî să-şi unească forţele împotriva noastră. Cred că vor hotărî să plece de acasă pentru un timp. Cel mai potrivit loc pentru a-şi îndeplini ambele obiective în acelaşi timp este

fortăreaţa lor. Ştiu foarte bine că au una, undeva prin apropiere. De trei ori, în conversaţia înregistrată cu Varone, acesta a pomenit astăzi „casa familială”. Au aşa ceva, şi noi vrem să-i ajutăm să se hotărască să meargă acolo. E clar?

— Pare logic, comentă Zitka.

— O.K.

Bolan îşi îndreptă paşii spre o tablă pliantă pe care era schiţată casa lui DiGeorge şi împrejurimile.

— Mai întâi să stabilim poziţiile, apoi vom lua în discuţie misiunile individuale. Ochi de Peşte şi cu mine ne vom afla pe dealul ăsta din vest, cu armele lungi. Fratele de Cruce va fi deasupra noastră, în vârful dealului, ca să ne ţină la curent cu situaţia. Căţeaua şi Fum de Armă, aici în dos şi… aici, ca să ne flancheze cu automatele. Zitter şi cu Bum, pe posturi mobile, aici… şi aici… S-ar putea să vă chem dacă situaţia se împute, aşa că fiţi pregătiţi pentru o misiune de foc. Copil din Flori, tu vei fi în flancul din sud, spate. Ia-ţi aruncătorul de grenade, Copil, şi fii gata pentru zbor la momentul potrivit.

Andromede rânji şi-şi umezi buzele.

— Căţeaua îţi va asigura acoperirea când vei începe asaltul cu grenade. Apoi, Gadget va fi în Cal, iar Politicianul la volan. Ţine animalul ăla în permanentă mişcare, prietene, şi nu te apropia prea tare. Gadget va sta cu urechile ciulite să asculte prin radio care sunt acţiunile poliţiei şi să ne ţină la curent cu ele. Vreau ca toţi cei care aveţi aparat de emisie-recepţie să fiţi cu urechile pâlnie. Ar putea fi…

— M-am gândit la asta, îl întrerupse Gadget Schwarz pe Bolan. Şi sunt neliniştit.

— Ce te nelinişteşte Gadget?

— Mă întreb dacă nu cumva copoii au posibilitatea să ne capteze. Dacă o au, TIR-ul ăla poate deveni un cal troian bumerang.

— Cum ar putea să ne capteze?

— Cu ajutorul spionajului electronic. Cum aveam şi noi pe vapoarele şi avioanele de spionaj. Vă amintiţi de Pueblo? Ei bine…

— Vorbeşti despre radar? întrebă Zitka. Cum dracu s-ar putea folosi un radar într-o zona atât de aglomerată?

— Nu, la dracu! rosti Schwarz cu dispreţ. Mă refer la…

— Căutător al zonei de emisie, murmură Bolan.

Schwarz confirmă printr-o mişcare scurtă din cap.

— Îhî, acelaşi principiu, numai că au nişte aparate extrem de sofisticate mai nou. Pot să depisteze zona şi să localizeze orice transmisie, fără greş.

— Cum fac asta, întrebă Bolan, visător, dacă nu ştiu pe ce frecvenţă se emite?

— Am zis că pot să depisteze zona, replică Schwarz. Nici n-au nevoie să ştie frecvenţele. Le găseşte computerul. Apoi se stabileşte un triunghi în cadrul căruia se afla zona de emisie.

— Şi dacă te mişti tot timpul şi foarte repede?

— Atunci te captează de fiecare dată când emiţi şi îţi dau de urmă. Pot să deducă traseul, viteza, toate astea. Din punctul ăsta de vedere funcţionează exact ca un radar, doar că toată aparatura asta este acţionată de transmisiile tale.

— E o chestie destul de sofisticată, Gadget, nu-i aşa?

— Şi încă cum! A naibii de sofisticată. Nu prea cred că poliţiştii ăştia să aibă aşa ceva. N-ar prea avea la ce s-o folosească.

— Să presupunem că au, zise Bolan. Am putea s-o contracarăm?

Schwarz negă hotărât.

— Cu ce avem noi, nici vorbă. Singura noastră şansă ar fi să tăcem cât de mult. Să ne limităm la transmisii scurte.

— Cât de scurte?

— Trei sau patru secunde de fiecare dată. Atât.

— Bine, zise Bolan. Aşa vom face. Vom folosi emiţătoarele numai în caz de necesitate absolută. Renunţăm la confirmarea recepţionării mesajelor. Folosiţi codificările, în măsura posibilului. Nu spuneţi nimic care să sugereze poziţia noastră sau traseul. O.K.?

Bolan se încruntă cu îngrijorare.

— Vreau ca fiecare să fie îmbrăcat cât mai uşor posibil şi în negru. Flancuri, asiguraţi acoperirea şi foc de diversiune, atât. Urmăritori, voi să…

Oamenii din detaşament ascultau în linişte desfăşurarea cu de-amănuntul a viitoarei bătălii, întrerupând expunerea doar pentru a cere vreo lămurire suplimentară, fiecare dintre ei fiind perfect conştient de importanţa lămuririi depline. Toţi cei prezenţi ştiau clar că aceasta era repetiţia generală pentru spectacolul morţii.

— Ascultă aici, să-mi pui mulţi băieţi la vedere, îl instrui DiGeorge pe Zeno Varone. Vreau să fie împrăştiaţi peste tot. În faţă, în spate, pe stradă, vreau să mişune, peste tot. Dacă individul ăla îşi are socotelile lui în legătură cu noi, nu vreau să-i dau ideea să ne atace în acest loc.

— Crezi că ne tine sub supraveghere, D.G.? se interesă Varone cu gravitate.

— Dacă-i aşa isteţ cum se zvoneşte, atunci sigur ne ţine sub supraveghere.

DiGeorge se îndreptă spre fundul curţii şi îşi pironi privirea pe dealul din depărtare, o siluetă întunecată în noaptea înstelată.

— Poate de undeva de acolo, de sus, dacă este chiar aşa de isteţ. Cu un binoclu bun ar putea să vadă până în fundul chiuvetei mele din bucătărie.

— S-ar putea să ne atace chiar de acolo, remarcă Varone speriat.

— Hei, îl persifla DiGeorge, dacă-i aşa grozav, n-ar trebui să-l ucidem, ar trebui să-l cooptăm. Alo, nu te purta ca o fată mare, Zeno. Nu te uita sub pat şi în şifonier în fiecare seară, bine? Bolan ăsta nu e decât un om ca oricare altul. Totuşi crede despre el că-i drac împieliţat, un tip pentru misiuni de comando, sau cam aşa ceva. Când loveşte, el aruncă cu tunete şi fulgere. Hei, uită-te la felul în care l-a tratat pe Milio. Şi prima şi a doua oară, da? Tunete şi fulgere, da? Nu poate să facă aşa ceva de la o depărtare de 800 m.

— Cred că şi eu că nu poate, D.G., zise Varone continuând să privească speriat spre deal.

— Aşa că pune-i pe băieţi acolo unde să poată fi văzuţi de el, în cazul în care e curios. Nu vreau tunete şi fulgere aici. Nu am nevoie de o asemenea publicitate.

— A venit Leonardo, spuse Varone, cu privirea spre casă.

— Aha, bine, ia-i şi pe băieţii lui. Convinge-te că au înţeles, vreau să fie văzuţi. E timpul să începem. Hai, pleacă odată, împrăştie-i pe băieţi peste tot.

Varone înclină capul într-un gest de supunere şi porni repede spre casă. DiGeorge făcu câţiva paşi prin fundul curţii, îndreptând o privire absenta spre zona iluminată. Chicoti în sinea sa şi se hotărî să asculte de propria sa raţiune. Individul ăsta, Bolan, nu va fi atât de idiot încât să încerce o lovitură aici,

în această seara. Totuşi, era curios. Era curios să ştie câte trucuri de tipul tunetelor şi fulgerelor mai avea individul ăsta ascunse în mânecă. Apoi îi văzu pe nepoţi ocupându-şi locurile la masa cea mare din mijlocul curţii. Îl scoase pe dracul împieliţat din gândurile sale pentru moment, îşi potrivi un zâmbet larg pe faţă şi păşi hotărât spre masa de consiliu.

Ochi de Peşte Washington era culcat pe burtă într-o adâncitură în pământ, având în spate un pâlc de copaci, iar în faţă, aşezată pe un mic trepied, o puşcă lungă. Ochiul său drept era fixat pe cătarea puştii şi el zâmbea. În stânga, Mack Bolan, asemeni unui frate geamăn privea peste puşca lui mare de calibrul 20 şi zâmbea la rândul său.

— Mi-ar fi plăcut să pot citi buzele, oftă el.

— Da, omule, ar fi fost dementţial, încuviinţă Washington calm. Cel de-acolo din dreapta, tipul ăla scund, e Varone. Crezi că păr-sur e tăticul cel mare şi tare?

— Probabil. Aşa arată. Vom afla cu certitudine când îşi vor ocupa locurile de la masă.

— Eşti foarte sigur în legătură cu distanţa?

Bolan răspunse:

— N-ai decât să verifici, Ochi de Peşte. Vezi zidul din spatele casei? Blocurile de ciment din care e făcut au cam 20 cm înălţime, aşa că... să zicem că partea de sus a celui de-al şaptelea bloc ar fi cam la 140 cm faţă de pământ.

— Da.

Ochi de Peşte scoase un suspin lung şi şuierat, după care adăugă:

— O.K., scara înălţătorului este de...

Îşi desprinse ochiul de pe lunetă şi se uită la biletul lipit pe patul puştii, pe care era scrisă scara înălţătorului.

— Ai dreptate, distanţa este de 600 m.

Ochi de Peşte oftă din nou şi îşi apropie ochiul de lunetă.

— Ei, omule, destul de departe.

— Gândeşte-te că aceste gloanţe Magnum parcurg distanţa asta într-o secundă, îl sfătui Bolan.

— Da. Un om speriat poate să străbată jumătate din curte în acest interval de timp. Reculul este destul de mare, chiar şi la aceste puşti Magnum. La distanţa asta, eu trebuie să cobor puşca cam 50 cm.

— Nu-i chiar floare la ureche, ce zici? spuse Bolan. Ei, cam care zici că-i lungimea mesei, Ochi de Peşte?

— O… aş zice cam… 4,50 m. Hei! Ia uite ce de lume se agită acolo. Unde s-a aşezat păr-sur?

— În capul mesei, la dreapta ta. El e tăticul cel mare, e clar. Dă-mi binoclul, Ochi de Peşte. Câmpul vizual prin luneta asta este…

— Ca şi cum te-ai uita la microscop, completă Ochi de Peşte.

Îi întinse binoclul, fără să-şi schimbe poziţia sa din faţa puştii.

Bolan luă binoclul şi îl ridică deasupra puştii.

— E mai bine, zise el, urmărind oamenii lui DiGeorge în câmpul mai larg oferit de binoclu. Şi ai dreptate. Îşi plimbă trupele de colo până colo. La vedere. Ce dracu…

— Cam câţi sunt, sergent?

Bolan îşi roti binoclul de la un capăt la celalalt al obiectivului.

— Drace, cam cât o companie întreagă scoasă la vedere, răspunse el încet. Şi toate luminile sunt aprinse.

— Poate au clacat. Obosiţi de atâta luptă.

Bolan chicoti.

— Nu, nu… cred că… poate e calculată ca o demonstraţie de forţă.

— Aha, ca un păun care îşi înfoaie penele, nu?

— Da, răspunse Bolan cu un rânjet.

Îşi roti capul spre umărul stâng, apăsă pe butonul aparatului de emisie-recepţie şi spuse:

— Calule. Ceva?

Se scurseră cinci secunde, apoi vocea lui Schwarz răspunse:

— Negativ. Liber.

Bolan numără până la zece, apoi apăsă butonul iar.

— Copil. Lansezi la semnal.

Pauză.

— Căţea, acoperi! Terminat.

— Asta o să-l facă pe Copil foarte fericit, comentă Washington blând. Omul ăsta îşi iubeşte foarte mult aruncătorul de grenade.

Bolan dădu din cap încruntat şi porni din nou aparatul.

— Atenţie! Atenţie!

Aşteptă zece secunde, apoi:

— Forţele unei companii. Mare atenţie!

— Nu le dai copoilor nicio şansă să te capteze, spuse Washington cu un zâmbet încântat.

Bolan zâmbi la rândul său şi îşi potrivi ochiul pe lunetă.

— Gadget m-a băgat în sperieţi, recunoscu el. Nu iau nimic de bun, atunci când este vorba de poliţiştii din Los Angeles. Nu le dau nici cea mai mică şansă.

— Tipii ăia de acolo, însă, ne dau o şansă, constată Washington. Şi-au întors până şi masa după placul nostru.

Puşca grea a lui Bolan se roti pe trepied, în timp ce el ochea chipurile celor de la masa consiliului.

— Ţine minte, o secundă pentru impact, îi reaminti partenerului său. Tipul din stânga lui DiGeorge, primul, ăla gras, cu spatele la tine. Îl ai în obiectiv?

— Da, îl am. Totuşi nu-mi place cum arată scaunele alea. Aş vrea să-l nimeresc în ceafă.

— Unde vrei tu, Ochi de Peşte. E al tău. La urma urmei este la latitudinea trăgătorului. Eu îl iau pe tipul din dreapta lui DiGeorge.

— Cum procedezi cu corecţia?

— Folosesc reticulul din partea de sus a lunetei pentru corectarea tirului.

Washington trase adânc aer în piept.

— O.K., atunci o să iau linia de ochire cu vreo 2,5 cm mai jos. Vântul cum e?

— Să-i zicem, de un calm mortal.

— Mortal, aşa e, zise Washington. Eu sunt gata, dacă vrei poţi să începi numărătoarea.

— La cinci, răspunse Bolan.

Inspiră adânc şi începu să elibereze aerul în reprize scurte, pe măsură ce număra, degetul încordându-i-se tot mai tare pe trăgaci.

— Unu… doi… trei…

# Capitolul paisprezece
## INFERNUL BEVERLY

Copil din Flori Andromede intră în maşină şi scoase cu mişcări repezi husa de pâslă de pe aruncătorul de grenade, îl ataşă pe acesta la puşcă şi înşfăcă un săculeţ gata pregătit cu grenade. Apoi trânti uşa maşinii şi porni în fugă de-a lungul unui zid înalt de doi metri, aflat în faţa proprietăţii învecinate cu cea a lui DiGeorge. Cam cu 15 m înainte de-a ajunge la gardul viu care marca începutul proprietăţii lui DiGeorge, Andromede sări pe zid şi se târî pe burtă încă vreo 6 m, după care se opri la adăpostul unui curmal.

Din această poziţie putea vedea clar dosul casei lui DiGeorge şi putea chiar auzi grupuri mici de oameni care se mişcau cu zgomot dintr-o parte în alta, râzând şi făcând haz. Locul era puternic iluminat. Doi tipi îşi aruncau unul altuia o minge de tenis, la lumina reflectoarelor de pe terenul de tenis. Alţi câţiva, aflaţi în capătul opus al curţii aruncau cu mingea de-a lungul unei cărări făcute în iarbă. Bolan avusese dreptate, şi încă ce dreptate! Numai în această parte a proprietăţii, Andromede vedea deja o întreagă companie. Zâmbi şi îşi potrivi o grenadă în lansator. Urma să fie „noaptea eliberării” pentru o serie dintre entităţile pământene.

Cu toate acestea, Andromede însuşi nu se simţea pregătit încă pentru propria sa eliberare. Îşi calculă cu minuţiozitate un model de atac care să-i asigure cea mai bună şansă de retragere, îşi aranjă grenadele pe zid în aşa fel încât să le poate lua şi încărca repede, apoi aşteptă liniştit semnalul. Tocmai se întreba unde o fi Căţeaua, când o umbră se desprinse din gardul viu, chiar în faţa sa. Recunoscu imediat silueta îndesată a lui Fontenelli şi tuşi încetişor pentru a-şi semnala poziţia. Fontenelli se deplasă fără zgomot la umbra zidului şi se opri chiar sub el.

— Vezi bine de-acolo de sus? şuieră Fontenelli.

— Perfect, şopti Andromede. Să vezi ce ţi-i aranjez, de-o să se scape pe ei de frică.

— Sper că Bolan ştie ce face, spuse Fontenelli după un scurt

moment de tăcere. Şleahta aia pe care o vezi mişunând este alcătuită din cei mai răi „duri” din ţară.

— Mai bine să tăcem, sugeră Andromede. Patru dintre ei au trecut pe-aproape, acum câteva clipe.

— Vreau să te rog ceva, şopti Fontenelli.

— Bine, dar repede.

— Ai auzit despre nevastă-mea şi despre amanţii ei din perioada în care eu am fost în Vietnam?

— Da, am auzit.

— Avem şi doi princhidei în Jersey.

— Da, ştiu.

— Dacă păţesc ceva, vreau ca banii mei să ajungă la copii. La *copii* nu la curviştină.

— N-o să păţeşti nimic, Căţea.

— Bine, dar dacă totuşi…

— O.K., nu-ţi face probleme, o să am eu grijă.

— Poate că şi tu o să păţeşti ceva. Mai bine spune-i lui Bolan prin emiţător.

— De ce nu-i spui tu?

— Nu pot. L-am pierdut.

— Ţi-ai pierdut emiţătorul?

— Da. Undeva prin gardul viu. S-a desfăcut rahatul ăla de ham.

— Atunci nu te îndepărta de mine.

— Bine. Să-i spui lui Bolan, da?

— O.K. Şi acum ţine-ţi gura!

Fontenelli se îndepărtă în linişte. Andromede îl urmări cu privirea cum se trânteşte la pământ şi se târăşte prin gardul viu; apoi îl pierdu din vedere. Îngrijorarea Căţelei îl tulburase puţin şi pe tânărul portorican. Ce dracu, doar ştiau foarte bine că riscă. Doar chiar ăsta era jocul pe care-l jucau ei, nu-i aşa? Să trăieşti până în momentul eliberării. Să-l eliberezi tu pe celălalt, înainte de a te elibera el pe tine. Acesta era jocul. Involuntar îl trecu un fior. Nu era încă foarte pregătit să termine jocul, în ciuda bravadei sale când era vorba despre viaţă şi despre moarte. Eliberarea era mult mai uşor de contemplat atunci când i se întâmpla celuilalt. Andromede îşi alungă din gând aceste lucruri fără importanţă, ciuli urechile aşteptând semnalul lui Bolan şi îşi mută interesul asupra eliberării celorlalţi.

Apoi, răpăiala dublă şi îndepărtată a două puşti gemene de

calibru mare sparse tăcerea şi îi îngheţă lui Andromede gândurile. Cineva dintr-un colţ al casei urla. Răpăiala se auzea acum într-o succesiune rapidă şi oamenii alergau speriaţi spre curtea de alături, înjurând în gura mare şi strigându-se unul pe altul.

Andromede zâmbi sumbru şi îşi încordă degetul pe trăgaci, lipindu-şi în acelaşi timp urechea de emiţător Începuse eliberarea.

Julian DiGeorge era nemulţumit de reacţia unora dintre nepoţii săi. Mulţi dintre ei păreau mai îngrijoraţi de poziţia lor în societate, decât de ameninţarea ce plana asupra Familiei. Şi în plus, toţi doreau să vorbească mai ales despre razia pe care urma să o facă Poliţia şi mai puţin despre planul comun împotriva ameninţării concrete a lui Mack Bolan. Leonardo Cacci, nepotul spân, educat la colegiu, care se afla în dreapta lui DiGeorge, făcea parte din comitetul director a trei bănci, ajunsese cineva pe plan local ca politician şi era extrem de nefericit la gândul de-a fi nevoit să pună mâna pe o armă şi să participe la o luptă adevărată, ceea ce era mult sub valoarea imaginii sale publice. Zâmbetul fermecător al lui Cacci poate că era suficient de convingător pentru alegătoarele sale din district dar lui DiGeorge îi provoca uneori greaţa. Câştigurile ilicite ale lui DiGeorge furnizaseră banii pe care se clădise şi se menţinuse farmecul din acel zâmbet. Cacci îi era nepot, dar una era să afişezi în public aerul unuia care nu se abate de la litera legii şi alta să încerci să-l îmbrobodeşti pe unchiul D.G. cu teoria „responsabilităţii faţă de societatea în care trăim”. DiGeorge se întreba cam cât timp ar supravieţui Leonardo fără ajutorul în bani acordat cu regularitate de Familie. Fără îndoială că nu prea mult.

Apoi mai era Johnny Trieste. Da, se pare că întotdeauna era şi Johnny Trieste. El şedea în stânga lui DiGeorge. Gras ca un porc, el nu reuşise să devină „cineva”. Din câte îşi amintea DiGeorge, Johnny era întotdeauna prezent şi nu se schimbase deloc, niciun fir de păr în minus, nicio cută în plus. Vorbea englezeşte ca în bancurile de la cabaret şi nu se obosise să înveţe să scrie sau să citească în engleză, dar învăţase în schimb să numere dolarii americani. Da, în mod cert ştia să numere dolarii americani.

Johnny nu fusese niciodată altceva decât negustor, dar era

cel mai bun în domeniul său. Şi nu te poţi plânge de un om care devine cel mai bun, indiferent la ce, atâta timp cât el nici nu-şi doreşte altceva. Dar uneori era jenant să-l ai pe Johnny lângă tine. Nu reuşea să se integreze într-un mediu nou, într-un cerc nou, nici măcar în sânul Familiei nu mai reuşea să se simtă în largul său. Fusese totuşi un om devotat Mafiei, devotat până la sacrificiu. Şi pentru că era de mult timp mereu prezent avea o oarecare autoritate în consiliile de Familie. În acest moment Johnny Trieste era foarte îngrijorat din pricina preconizatei hărţuieli a Poliţiei. Johnny fusese condamnat la moarte pentru crimă, în urmă cu 30 de ani. El evadase de la tribunalul din New York cu câteva clipe înainte de a i se citi sentinţa şi se refugiase în vest, bucurându-se de protecţia Familiei în toţi aceşti ani. Totuşi, orice contact potenţial cu poliţia îi provoca frisoane. Lui DiGeorge îi era milă de bătrânul mafiot dar... afacerile erau afaceri, iar Familia era pe primul loc.

Johnny era aplecat peste masă, zgâindu-se într-un pahar cu vin şi Leonardo Cacci se uita la el cu zâmbetul lui fermecător şi fals. DiGeorge tocmai spunea:

— Mai întâi şi mai întâi haideţi să vorbim...

Deodată se petrecu ceva cu ceafa lui Johnny. Parcă s-ar fi deschis brusc, fără niciun motiv aparent. Exact în acelaşi moment, zâmbetul lui Leonardo dispăru într-un val înspumat de sânge. Pentru o secundă, DiGeorge avu impresia că în gura lui Leonardo zburase capul despicat al lui Johnny. Trupul masiv al lui Johnny zăcea pe masă într-un mod care nu lăsa niciun dubiu în mintea lui DiGeorge asupra faptului că sentinţa de condamnare la moarte de acum 30 de ani fusese în sfârşit executată.

Capul lui Leonardo avu o mişcare convulsivă şi neaşteptată spre spate fiind urmat de tot trupul, ceea ce aduse scaunul pe picioarele din spate; apoi se răsturnară deodată, scaun şi ce mai rămăsese pe el.

De-abia atunci răpăitul geamăn lămuri cauza tuturor întâmplărilor.

Toţi ceilalţi îngheţară la vederea inexplicabilelor reacţii ale lui Cacci şi Trieste. Apoi încă doi dintre comeseni fură azvârliţi în lături în mod violent, imediat după ce primele două focuri ajunseră la urechile asistenţei.

DiGeorge lăsă să-i scape un urlet puternic şi constată că

instinctele adormite de mult s-au trezit şi sunt încă destul de puternice ca să-l arunce într-o săritură laterală şi apoi pe jos. Sunetele îndepărtate ale armelor continuau fără încetare, în timp ce oameni şi trupuri zburau în toate direcţiile.

— Răsturnaţi-o! Răsturnaţi-o! Răsturnaţi drăcovenia asta de masă! ţipă DiGeorge, trăgând cu disperare de piciorul mesei grele de stejar.

Aceasta se nărui. DiGeorge se strecură sub ea, pe burtă, fiind conştient pe de o parte de grămada de cadavre din spatele lui şi pe de altă parte de oamenii săi care alergau în toate direcţiile, îi văzu pe doi dintre ei clătinându-se deodată, ca şi când ar fi fost loviţi brusc de paralizie, pentru ca imediat după aceea să se prăbuşească la pământ.

— Sfinte Dumnezeule, sfinte Dumnezeule, ăsta e măcel, gemu el, respirând cu greutate din cauza unei contracţii musculare.

Într-adevăr, tunetele şi fulgerele îşi găsiseră drum spre Julian DiGeorge. Şi el n-avea nici cea mai mică idee din ce direcţie veneau.

— Aşa, puicuţă, drept înainte, murmură Ochi de Peşte Washington.

Apăsă pe trăgaci şi se întoarse spre noua ţintă, încă înainte ca umărul să-şi revină din reculul provocat de împuşcătura anterioară.

— O.K., evaluarea! rosti Bolan în clipa în care arma partenerului său tună din nou.

Când Washington îşi desprinse privirea de pe lunetă, Bolan era în picioare, ţinând binoclul la ochi cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi masa umărul.

— Drăcovenia naibii scoate şi sufletul din tine, murmură Bolan.

— Da. Ce fac cei de acolo?

— Bat din aripi ca nişte pui de găină fără cap. Linii încep să se uite în direcţia noastră. Mai serveşte-i cu un rând, Ochi de Peşte. Vezi, dacă sunt în stare să-ţi vadă focul de la gura ţevii.

Washington rânji şi se aplecă din nou asupra puştii. Trase două focuri în uşile de sticlă de la intrarea în casă. Bolan, care privea prin binoclu zâmbi.

— Cred că ai doborât vreo zece cu focul ăsta, zise el.

— Eu n-am făcut decât să trag în uşă, chicoti Washington.

— Şi ai provocat zece atacuri de cord, zise Bolan râzând la rândul său.

Redeveni serios, apoi zâmbi iar.

— Da, ne-au văzut. Uite-l pe unul cu un Thompson, vine în fugă de parcă s-ar duce la vot. Fug spre zidul cel mic.

Zâmbetul lui Bolan se lăţi.

— Chiar vor să ne întoarcă focul?

Un pocnet şi un trosnet răsunară în depărtare. Washington se întoarse spre Bolan cu un zâmbet larg şi silabisi:

— Că-cat!

Bolan îi întinse binoclul lui Washington.

— Poftim distrează-te şi tu, îi zise el.

Apăsă butonul emiţătorului şi zise:

— Acum, Copil, dă-i drumul!

O explozie puternică răsună în depărtare, ca un ecou la cuvintele lui Bolan. Îi zâmbi lui Washington.

— Drace, prompt a mai fost, nu? Care-i reacţia?

Răsună o altă explozie.

— Mai întâi, s-au împrăştiat toţi cei din spatele casei, raportă Washington. Acum s-au oprit şi se zgâiesc unul la altul. Acum se duc înapoi, dar încet, ca dracu de încet.

— Hai să le întreţinem mişcarea de du-te vino! zise Bolan.

În timp ce vorbea se folosi cu dexteritate de armă. Explozia grenadei se auzi şi ea după zece secunde. Terenul lui DiGeorge se transformase într-un turn Babel. Flăcări ardeau din loc în loc, norişori de fum ridicându-se la diferite înălţimi, în timp ce oamenii fugeau în toate părţile. Bolan îşi calculă distanţa pentru următorul foc şi Washington făcu la fel.

Câteva minute mai târziu, căldura degajată de puşca lui Bolan începu să devină de nesuportat pentru pielea de pe faţa sa. Ochi de Peşte Washington opri focul şi se îndepărtă de armă.

— E mai groaznic decât în Vietnam. Asta e curată sinucidere. Mi-am cam pierdut apetitul pentru chestiile astea, Mack.

Bolan îşi luă în mână puşca încinsă, cu o figură întunecată.

— Mafia cea puternică, rosti cu gravitate. O.K., Ochi de Peşte. Strânge mustăria. E timpul să plecăm de aici.

Vorbi în emiţător.

— Calule, ce se aude?

— Nimic, veni răspunsul imediat. O singură convorbire pe

reţeaua centrală şi apoi nimic. Suspect. HARDCASE tace.

— Întrerupe! se răsti Bolan. Stai pe lângă maşină.

— La dracu! ţipă Schwarz. Am fost interceptat!

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu.

— Dă-i drumul de acolo, ordonă Bolan. Mişcă! Către toate unităţile, încetarea şi abandonaţi urmărirea!

— Negativ, răspunse Zitka cu răceală. Tocmai sunt pe o urmă şi nu renunţ.

— Vin uniformele albastre dinspre sud, şopti Loudelk calm.

Washington avea puştile în mână. Ochii îi străluceau de emoţie. Bolan îşi întoarse capul spre vârful dealului şi partenerul său începu să urce.

— Alţi albaştri dinspre vest, zise Loudelk. Întrerup.

Bolan se grăbi în susul pantei, în urma lui Washington.

Vocea lui Zitka se auzi în aparat.

— Pe traseul trei se află un dispozitiv. Simbriaşi. Sugerez renunţarea şi regruparea după mine.

— Cine reuşeşte, adăugă Bolan. Dar evitaţi albastrul cu orice chip.

— Nu dau de Căţea, se plânse Andromede.

— Întrerupe, Copil. Cară-te!

Bolan ajunsese în şosea şi transmitea în timp ce alerga spre maşină.

— Căţeaua nu are emiţător. Nu cunoaşte instrucţiunile.

— Cară-te odată!

— Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

DiGeorge făcu o trecere în revistă a morţilor, rapid şi eficient. Opt membri ai Familiei zăceau doborâţi, în timp ce ucigaşii plătiţi fuseseră pur şi simplu măcelăriţi. Din cei doisprezece nepoţi veniţi la consiliu supravieţuiseră numai patru. Gloanţele încă mai ricoşau din pavaj intrând apoi în masă şi de acolo în blocurile de ciment ale zidului din spate. Şi apăruseră şi alte sunete, de explozie şi răpăit de mitralieră.

— Ieşiţi de-aici! urlă DiGeorge.

Cei patru supravieţuitori ai consiliului de conducere întoarseră spre el priviri înspăimântate.

— Prin casă! Chemaţi-vă băieţii şi valea! Auziţi? Valea!

— Unde ne ducem D.G.? se văită Zeno Varone.

— La Balboa! Vin şi eu, dar valea! Prin casă!

Varone încuviinţă cu umilinţă şi se târî de-a lungul curţii. Fusese atins la braţ şi sângera. Ceilalţi îl urmară de îndată.

— Acum duceţi-vă la Balboa! urlă DiGeorge şi băgaţi-vă înăuntru de îndată ce ajungeţi acolo!

Aşteptă până plecară din curte, apoi se ridică în picioare şi alergă în zigzag la adăpostul zidului de ciment. Intră prin spărtura din uşa de sticlă şi alergă spre ieşirea din dos a casei, ciocnindu-se cu body-guardul său personal, Lou Pena, în bucătărie:

— Ce cauţi aici? şuieră DiGeorge.

— Bântuie pe aici un nebun cu mitralieră, declară Pena pe nerăsuflate. Am venit să iau lanterna.

DiGeorge smulse pistolul din mâna lui Pena, îl împinse la o parte şi ieşi pe uşa din dos, după care se ghemui şi alergă spre garaj. Când ajunse la jumătatea drumului, toate luminile se stinseră. DiGeorge înjură printre dinţi şi se trânti la pământ, întrucât o mitralieră începuse să răpăie în apropiere. Un nor de fum pluti spre el; din nor se desprinse o siluetă îndesată, îmbrăcată în negru şi care avea o mitralieră în mână. DiGeorge ridică pistolul lui Pena şi trase trei focuri unul după altul. Tipul căzu în genunchi fără să scoată un sunet, ţinând încă în mâini arma lui mare. Continuă să împroaşte sporadic cu gloanţe, dar acestea nu mai reuşeau decât să muşte din pământ. Puşcaşul încercă să îndrepte ţeava puştii în sus, dar ea se lăsa din ce în ce mai jos, până ajunse să se înfigă în pământ. Răpăitul ei încetă şi tipul se prăbuşi în şezut.

DiGeorge se ridică în picioare şi îşi continuă drumul spre garaj. Aruncă o privire rapidă peste umăr. Tipul în negru era tot acolo, o umbră în întuneric, încercând să scoată puşca din sol.

DiGeorge smuci cu violentă uşa garajului. Cine ştie câţi alţi indivizi ca ăsta bântuie prin zonă. Beverly Hills nu mai prezenta nicio siguranţă pentru Julian DiGeorge. Dar exista un loc mai bun. Trebuia să ajungă acolo, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Andromede trase prima grenadă încă înainte ca semnalul lui Bolan să înceteze şi se pregătea să reîncarce arma pentru a treia oară, când auzi mitraliera Căţelei în acţiune. Grupuri de mafioţi, alergau de nebuni pe toată proprietatea lui DiGeorge,

înjurând şi dând indicaţii cu voce tare. Unul dintre ei ţipă „La perete” şi acesta fu momentul în care Căţeaua îşi începu numărul.

Andromede urlă:

— Căţea! Înapoi! Căţea! Deşi în timp ce făcea asta îşi dădea seama că vocea i se pierde în zgomotul exploziei de pe moşia lui DiGeorge. Îşi încărcă cea de-a şasea grenadă, sări în picioare şi alergă spre capătul zidului. Acum îl vedea pe camaradul său. Italianul se mişca încet dar sigur, trăgând de la înălţimea pieptului în rafale scurte şi gonind inamicul, care se retrăgea în panică. Andromede număra vreo doisprezece inşi care fugeau mâncând pământul spre casă, cu spatele la Fontenelli. Îşi pregăti arma, ochi dincolo de capetele fugarilor şi trase. Flacăra şi fumul exploziei întunecară pe moment vizibilitatea terenului din faţa lui Fontenelli. Acesta se opri şi se întoarse spre Andromede.

— Înapoi! urlă Andromede, ridicându-se pe vârfuri şi agitând un braţ cu frenezie.

Fontenelli trase o rafală în formă de opt în direcţia lui Andromede, apoi se întoarse şi dispăru în fum. Andromede îşi azvârli arma la pământ şi sări şi el. Aterizâ pe terenul moale al proprietăţii lui DiGeorge, exact în clipa în care se stinseră luminile. Se opri să-şi vină în fire, când deodată auzi semnalul aparatului de emisie-recepţie. Continuă să avanseze cu precauţie şi ascultă schimbul de replici dintre Bolan şi Schwarz, apoi înlemni la ordinul lui Bolan: „întrerupeţi”. În jurul lui totul era tăcut. O maşină cobora în viteză şoseaua, în scrâşnet de roţi. O rafală înăbuşită, care aducea cu cea a armei Căţelei răsună din bezna invadată de fum din faţa sa. Merse mai departe strigându-şi încet partenerul.

— Evitaţi albastrul cu orice chip! spunea vocea lui Bolan.

Apăsă pe butonul emiţătorului şi strigă:

— Nu dau de Căţea!

— Întrerupe, Copil! Cară-te! comandă Bolan pe un ton ascuţit.

— Căţeaua n-are emiţător. Nu cunoaşte instrucţiunile, protestă Andromede.

— Cară-te odată!

— Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! spuse cu disperare, apoi luă degetul de pe emiţător şi strigă:

— Căţea! Termină, la dracu! Regruparea.

Un lanţ de maşini se scurgea acum spre şosea. Andromede şovăi o clipă, apoi intră în norul de fum.

Îl găsi pe Fontenelli aşezat pe jos, cam la jumătatea distantei dintre stradă şi casa. Era aplecat înainte şi se sprijinea pe armă, vârful ţevii fiind îngropat în pământ.

Salopeta sa neagră era udă şi lipicioasă pe tot pieptul, iar ochii priveau în gol spre pământ. Degetele lui Andromede descoperiră îndată trei găuri în piept. Îşi culcă prietenul lângă armă, îi închise ochii sticloşi şi se îndepărtă în grabă.

# Capitolul cincisprezece
## MARELE ŞLEM

Maşina Porsche cobora dealul aplecându-se când într-o parte când în alta. Washington se afla la volan, în timp ce Bolan se sprijinea de cealaltă uşă din faţă, având aparatul de emisie-recepţie în mână.

— Uite-l pe Fratele de Cruce acolo în fată, arătă Washington.

Bolan mişcă din cap a încuviinţare.

Apăsă butonul emiţătorului.

— Calule, descarcă şi eliberează ringul! N-ai nicio şansă în meseria asta.

— Noi avem o idee mai bună, răsună vocea lui Blancanales. O sa încercăm un D.D.

— Negativ, se răsti Bolan. Părăsiţi nava! Lăsaţi-o dracului!

— Regret, sergent. Va fi D.D. Hotărârea noastră.

— Ce tot vorbeşte? întrebă Washington, rotindu-şi ochii spre Bolan. Îşi întoarse rapid atenţia spre şosea, căci maşina Porsche intrase într-o curbă la nouăzeci de grade.

— Distruge şi Deviază, murmură Bolan. Încearcă să-i abată din drum pe albaştri.

— Crezi că reuşesc?

Bolan oftă.

— Nu ştiu, dar e foarte riscant. S-ar putea să fie ei abătuţi din drum cu totul.

Vorbi din nou în emiţător.

— Poziţia, Calule.

— Traseul 3. Gadget le-a dat de urmă. Fii pe fază pentru informaţii!

— Menţineţi traseul 3, îi sfătui Zitka.

Şi apoi:

— Aoleu! Probleme la intersecţie.

— Ce este, Zit?

— Drum blocat. Drace, ia te uită! Trec peste el.

— Întrerupe!

O scurtă tăcere şi apoi:

— Traseul 3, intersecţia 2. Ocolesc, reiau traseul de jos.

Bolan înjură printre dinţi. Washington chicoti şi intră cu maşina într-o altă curbă.

— Ai spus tu că astăzi e seara cea mare şi nimeni nu te-a crezut, îi aminti el lui Bolan.

Se auzi în emiţător vocea lui Gadget Schwarz, vorbind pe un ton egal şi rapid:

— O.K. Raportez. Rezistenţă dinspre periferie. Pe traseul 4 se pare că e o deschidere. Ieşirile de pe traseul 2 şi 3 sunt închise. Evitaţi-le! Goniţi spre 4. Terminat.

— O.K., grozav! vorbi Bolan în emiţător. Acum eliberaţi dracului ringul!

— Aş! răspunse Schwarz. D.D. Dă roade. Hotărârea e luată.

— Apelul! ordonă Bolan.

— Vulturul e afară şi pândeşte prada pe 4, se auzi vocea Fratelui de Cruce Loudelk.

— Urmăritorul s-a întors şi aleargă după mârţoagă spuse Zitka.

— Dau colţul şi cobor şi eu, raportă Bum-Bum Hoffower.

— Iau curba şi gonesc spre 4, oftă Fum de Armă Harrington.

— Calul e sub ochii mei, zise Copil din Flori Andromede. Îl acopăr cât pot.

Se aşternu o scurtă tăcere. Bolan se uită la Washington, apăsă butonul aparatului de emisie-recepţie şi mârâi:

— Căţea! Unde te-ai dus?

— S-a tot dus vegheat de armă/Sus pe Beverly să doarmă, recită Andromede pe un ton egal. Zicea să trimiţi banii lui, copiilor în Jersey.

— Ai confirmarea? bubui Bolan.

— E liber, frăţioare, şi asta-i singura confirmare care contează în această clipă.

— Aveţi grijă, fir-ar să fie! murmură Bolan în emiţător. Preţul este deja prea mare.

Căpitanul Braddock se lovi cu pumnul în palmă şi strigă:

— Acoperiţi deschiderea aia dinspre Golden State. Ăştia vorbesc despre drumul numărul 4.

Dispecerul făcu un semn agitat cu mâna spre Braddock şi spuse:

— Altă luptă. Ţărmul Pacificului şi Beverly. Drum blocat. Încă

două maşini făcute praf. N-am nicio unitate în apropiere, ca să le înlocuiesc.

Braddock se năpusti spre masa de comandă şi aruncă o privire rapidă pe harta aflată sub cristal.

— Trimite-le pe astea acolo! ordonă el, indicând cu degetul o suprafaţă marcată cu steguleţe. Se mută în faţa interfonului:

— Andy, ce se aude sus la tine?

Locotenentul Andy Foster, aflat pe acoperiş cu o echipă specială a serviciilor de informaţii secrete din Marina SUA răspunse imediat.

— Se împrăştie că potârnichile. Ştii, au depistat şi noua reţea HARDCASE.

— Da, la naiba, ştiu, am auzit. Ce-i chestia aia cu calul?

— Credem c-ar fi un centru de comandă pe roţi. Probabil TIR-ul.

— Continuă să asculţi. Anunţă-mă când se stabileşte un traseu precis.

Braddock oftă şi se întoarse din nou spre dispecer.

— Ia să vedem sudul, zise el. Porneşte-i!

— Nici măcar nu ştiu ce să caute, căpitane, răspunse dispecerul încet.

— La dracu, aşa e. Dar porneşte-i, totuşi.

Dispecerul încuviinţă şi se întoarse la masa de comandă.

— Zona 4, anunţă el, zona 5, zona 6, către toate unităţile, daţi-i drumul!

Braddock, îşi încruntă sprâncenele, se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre tava cu cafele. Se petrecea exact lucrul de care se temuse cel mai tare. Maşinăria de curăţat care fusese activată pentru Bolan era acum angrenată în urmărirea oamenilor Mafiei puşi pe fugă, şi sângele curgea pe străzile Los Angelesului. Căpitanul suspină şi-şi umplu ceaşca de cafea pe jumătate. Presimţea că afacerea Bolan va atinge punctul culminant deseară, într-un fel sau altul. Spălate de sânge sau nu, străzile din Los Angeles vor fi mult mai curate mâine.

Ofiţerul care răspundea de echipa marinei zâmbi spre Andy Foster şi se interesa:

— Acesta este individul căruia i se spune „Executorul”?

— El e, răspunse acru Foster. Nu poţi să-i captezi mai bine?

— Avem aici un căutător al zonei de emisie, nu un radar,

răspunse marinarul. De fiecare dată când primim un semnal obţinem automat un triunghi, dar aparatele noastre nu reţin şi nu identifica fiecare voce care se aude. Singurul lucru pe care putem să-l facem, este să le întrerupem transmisia. Vezi, putem spune că acum cinci minute erau toţi în zona Beverly Hills. În acest moment par a fi puţin la sud de Beverly Hills, dar ştii locotenente, că e o şmecherie aici. Cred că e vorba despre ceea ce ei numesc „Cal” şi sunt implicate mai multe voci, probabil două sau trei. Acest „Cal” face joc de diversiune şi transmite des. Din acest motiv nu obţinem informaţii exacte. O să mai dureze cel puţin cinci minute până să putem identifica mai exact grupul principal. Oricum ar fi, „Calul” acesta ştie ce vrea.

Un alt subofiţer care stătea în apropiere îşi scoase casca şi anunţă:

— Cred că am dat şi eu peste acelaşi individ din HARDCASE. Tare mai bălmăjeşte lucrurile. Ia ascultaţi puţin.

Îşi conectă monitorul la un difuzor.

— Către unităţile din zona 5, anulaţi ultima transmisie şi rămâneţi pe loc, comandă o voce hotărâtă, pe frecvenţele reţelei HARDCASE.

— Nu e vocea dispecerului vostru, remarcă marinarul.

O voce exasperată interveni imediat pentru a invalida anunţul precedent. Un ţiuit strident bruie transmisia, practic întrerupând-o. Marinarii se uitară unul la altul, zâmbind semnificativ.

— Vă şi bruiază, constată şeful.

— Ce am putea face? întrebă Foster furios.

Marinarul ridică din umeri.

— Zona 6, zona 6, nu ţineţi cont de bruiaj şi treceţi pe Alfa 3, deci Alfa 3 şi aşteptaţi instrucţiuni.

— Asta n-a fost…

Foster recunoscu vocea lui Braddock înainte ca un alt ţiuit asurzitor să întrerupă transmisia.

De data aceasta, marinarii râseră pe faţa. Foster se apropie de interfon şi urla:

— Trebuie să-i veniţi de hac afurisitului de Cal!

— Nu vrei s-o laşi balta?! răspunse Braddock cu o voce obosită.

Cadillac-ul masiv al lui DiGeorge mânca şoseaua spre Golden

State. Mafiotul era aplecat peste volan, cu inima bătând nebuneşte şi cu mintea încordată la maximum. Fiecare crestătură din cauciucuri părea să repete: idiot, idiot, idiot... D.G. Fusese un cretin, ah, ce cretin! Ezitase să se întoarcă la „vechile metode”. Sigur, sigur, ceva îl reţinuse. Undeva în adâncul minţii sale, trebuie că a ştiut că nu te poţi întoarce la vechile metode. Vechile metode erau apuse pe veci şi nu era cale de întoarcere la ele. D.G. încercase printr-un pas mic să ajungă cu douăzeci de ani în urmă, dar nimerise la mormântul vechilor metode.

Vremurile se schimba, asta este! şi noi trebuie să ne schimbam odată cu ele. Sigur, acum ştia asta. Cum ar fi să faci acum un război în care să foloseşti aceleaşi arme vechi din cel de-al doilea război mondial? Da, asta făcuse D.G. Vremurile se schimbaseră, războiul se schimbase şi D.G. încercase să păşească înapoi pentru a-şi regăsi vechile metode. Crezuse că poate să-l sperie pe Bolan cu o demonstraţie de forţă, şi ticălosul de Bolan îi scuipase demonstraţia în obraz, printre dinţi. Nu-i decât un tip obişnuit, da? Obişnuit, pe mă-sa!

Aşadar pierduse totul. Legitimitatea, respectul, scăldarea comodă în crema societăţii, da, toate erau pierdute acum. Copoii, ziarele, poliţia federală, absolut toţi vor începe să scurme în imperiul lui DiGeorge, născut Julio DiGeorgio. Şi adevărul va ieşi la iveală. Julian DiGeorge va ajunge unul dintre numele de pe lista bandiţilor ordinari. Îi vor investiga băncile, vapoarele, metodele, totul va fi pus sub lupă şi D.G. va fi nevoit să „muncească” iar. Va fi nevoit să muncească până în ceasul morţii sale.

Ei bine, şi ce dacă? D.G. ştiuse dintotdeauna, în adâncul fiinţei sale, că nu aparţine cu adevărat greţoşilor care se lăudau cu respectabilitatea lor sociala. Pe dracu, D.G. era un muncitor şi nu-i era ruşine de asta. La dracu cu Beverly Hills! La dracu cu băieţii şmecheri cu zâmbete false şi la dracu cu târfele arzoaice cu ţâţe de piatră! La dracu cu toate! D.G. era un muncitor şi se îndrepta chiar acum spre castelul din Balboa al muncitorului, casa familială, locul unde puteai să-ţi bagi picioarele în nenorociţii de copoi şi în arivиştii împuţiţi sau în descreieraţii de tipul soldăţelului Bolan. D.G. spera că Bolan o să găsească Balboa. Doamne, cât îşi dorea ca ticălosul dracului s-o găsească. N-o să mai dea de un grup de idioţi bătrâni care încearcă să

păşească spre trecut. NU. Bolan o să găsească la Balboa frăţia secolului 20. O sa găsească Mâna Neagră a lui Dumnezeu, pentru numele lui Dumnezeu, în toată puterea şi ura ei.

— Aici Calul, transmisia finală. Succes, sergent! Sper să câştigaţi războiul.

— Gadget! strigă Bolan. Gadget!

Vocea calmă a lui Copil din Flori Andromede interveni:

— Cred că nu te mai poate auzi, maestre. Şi-au făcut ca fani, un grup de curcani. Nicio şansă. Întrerup. Şterge de pe listă un politician clasa întâi şi un electrician de geniu.

— Sunt prizonieri de război, Copil? se interesă Bolan cu nelinişte.

— Afirmativ. O capitulare paşnică. Încotro te duci? Vin şi eu.

Vocea lui Bolan trăda un amestec de tristeţe şi uşurare.

— Mergem spre adevăr. Opţiunea îţi aparţine, Copil. Du-te spre casă dacă preferi.

— Negativ. Suntem deja cu trei în minus. Dau eu de tine.

— Sunt în trifoi, interveni Zitka. Tu eşti în mişcare?

— Sunt, îl asigură Bolan. Fum de Armă! Poziţia!

— Paralel cu traseul şi spre adevăr, raportă Harrington.

— Înţeles. Cred că suntem în siguranţă. Continuaţi drumul spre adevăr.

— Nu i-am auzit pe Cal şi pe Copil, se plânse Zitka. Ce s-a întâmplat?

— Albaştrii au pus mâna pe Cal, răspunse Bolan. Copil vine după noi şi chiar la ţanc; se pare că rămânem fără emiţătoare, bateriile sunt pe terminate.

— Poate că aşa scăpăm să mai fim ascultaţi, observă Zitka cu gravitate.

— Poate că da. Dar mai ţineţi-le, pentru orice eventualitate.

— Priceput.

— Pe unde eşti, Bum?

— În urma lui Fum de Armă din acest moment, răspunse Hoffower pe un ton calm.

— O.K. Haideţi să încercăm să strângem rândurile. Dă-mi un punct de reper, Zit, ca să pot verifica traseul.

— Urc pe Victor 4, spuse Zitka.

— Semnalizează-ţi trecerea!

— Priceput. Fii pe fază… semnalizez!

— O.K. Eu fac un popas de două minute şi pornesc. Haideţi să intram în formaţie acum.

— Te am în oglinda retrovizoare, maestre, raportă Loudelk.

— Înţeles. Te văd şi eu. Să încercam să aterizam. Toate păsărelele, coborâţi aripile.

— Omule, zbor în jos, se auzi vocea slabă a lui Andromede.

— Se mai aude câte un piuit răzleţ, dar par să coboare spre Golden State, raportă Foster agitat. Şi îi pierdem curând.

— Cu jumătate din efectivul unităţilor mobile din oraş, ai fi putut crede că se poate acoperi deschiderea aia blestemată.

Braddock fierbea. Întinse mâna după pălărie şi îşi îndesă nişte lucruri în buzunare.

— Pregătiţi-mi maşina! Extindeţi starea de alertă pe tot drumul până la Oceanside şi includeţi, dacă se poate, Riverside, Rediands, Banning, San Jacinto şi tot ce mai intră în acest evantai. Spuneţi-i şefului politiei din Oceanside să-şi închidă oraşul ermetic. Am spus *ermetic!*

— Până unde ai de gând să-i urmăreşti pe indivizii ăştia, căpitane? întrebă un poliţist în uniformă.

— O să-i urmăresc până în pânzele albe, dacă va fi nevoie, răcni Braddock.

Şoseaua se termina cu câţiva kilometri înainte de Balboa printr-un dig inegal, de altfel nu singurul de acest fel de pe linia de coastă a Californiei. Ei părăsiseră şoseaua naţională cu câteva minute în urmă şi intraseră pe un drum de pământ şerpuit şi chinuitor. Se strecurară printr-o porţiune îngustă şi apoi urcară câţiva metri spre promontoriul stâncos.

Bolan opri în spatele maşinii lui Loudelk. Maşina de curse a lui Zitka, un mic MG, nu se zărea, dar Zitka venea în fugă spre membrii Detaşamentului Morţii. Bolan coborî din maşina în clipa în care un alt vehicul se opri lângă bara din spate a maşinii sale. Loudelk se duse în întâmpinarea lui Zitka, apoi se îndreptară amândoi spre Porsche, din interiorul căruia le zâmbea Fum de Arma Harrington. Washington deschise uşa şi ieşi, apoi se lăsă cu pieptul pe capota maşinii, zâmbind liniştit. Câţiva nori fugari trecură pe deasupra capetelor lor, înghiţind din când în când bruma de lumină a nopţii.

Zitka se chinuia să-şi aprindă o ţigara. Un vânt aspru făcea

acest lucru foarte dificil. Trase un fum adânc din ţigară şi spuse:

— Capăt de drum.

Bolan confirmă. Îşi întoarse privirea spre promontoriu, calculându-i în gând lungimea, lăţimea şi înălţimea: în depărtare, silueta unei clădiri mari, prevestea parcă evenimente sumbre. Luminile erau aprinse la toate cele trei etaje ale construcţiei.

— Crezi că e inaccesibilă? îl întrebă Zitka.

— Să n-ai nicio îndoială. Un zid de piatră de trei metri îi îmbracă toată faţada pe o distanţă de o sută de metri. Are o poartă mare de fier, chiar în mijloc. Ghereta portarului este în interior şi e din cărămidă. Trebuie să fie cam patru oameni de pază în ea. Sunt o sută de metri de la intrare până la gheretă. Mai este şi un tip cu puşcă, de pază pe zid.

— Concluzia? întrebă Bolan scurt.

— E o fortăreaţă.

Bolan încuviinţă.

— Mi-am imaginat. Asta e ascunzătoarea lor.

— Mentalitate de secolul optsprezece, constată Harrington.

— Poate că da, zise Bolan, numai că noi trebuie să găsim o modalitate de-a intra, valabilă pentru secolul douăzeci.

Loudelk se duse până la capătul drumului ca să se uite de sus la ocean.

— Aproape la fel de drept şi în jos ca şi în sus, raportă el liniştit. Nu mi-ar surâde să cad. Par să fie doar stânci dedesubt.

Bolan îşi întoarse privirea spre Harrington.

— Bum-Bum nu era în spatele tău?

— A rămas la bifurcaţie, strigă Harrington, ca să-l aştepte pe Copil.

— Mă bucur că putem profita de ultima idee inteligentă a Politicianului, medită Bolan. Cred că vom avea nevoie de ea.

— Cum intrăm, pe aripile vântului? se interesă Harrington, zâmbind ironic.

— S-ar putea să fim nevoiţi s-o facem, îi răspunse Bolan.

Se întoarse spre Zitka şi Loudelk.

— Studiaţi locul cu mare atenţie, le ceru el. Acordaţi o atenţie specială zidului de pe cealaltă parte a fortăreţei. Găsiţi ceva de care să ne agăţăm, orice fel de gaură.

Zitka şi Loudelk schimbară o privire şi dispărură îndată. Bolan îi privi cum se îndepărtează, apoi porni emiţătorul.

— Bum, situaţia!

— A venit Copil, răspunse imediat Hoffower. Sosim.

Bolan puse emiţătorul pe capota Porsche-ului şi li se adresă:

— Haideţi să ne verificăm armele.

Washington scoase cheile din contact, se duse în spatele maşinii şi deschise portbagajul. Harrington se îndreptă în pas vioi spre maşina sa, jucându-se cu cureaua care-i susţinea puşca lui cu şase ţevi. Câteva clipe mai târziu, când sosiră şi celelalte maşini, pe capota Porsche-ului se afla un sortiment bogat de arme şi muniţii.

Hoffower sosi la volanul unei maşini mici, trăgând după el ceva ce părea să fie o remorcă, acoperită cu pânză de cort. Aduse maşina în dreptul Porsche-ului şi opri motorul imediat. Andromede, care conducea un Fury ultimul tip, opri în spatele său.

Bolan le făcu o scurtă informare asupra situaţiei.

— Înţeleg că o să aveţi nevoie de „coada” mea.

Bolan încuviinţă din cap.

— Treci cu maşina ta în faţa Porsche-ului, Bum, şi desprinde remorca. Dă-i o mână de ajutor, Copil. Pregăteşte-ţi arma de luptă, Bum, şi explozibilul. Câţi săculeţi ai?

— Şase, răspunse Hoffower. Pot să mai confecţionez acum pe loc, dacă crezi că ai nevoie.

Bolan dădu din cap că nu.

— Ajung şase. Şi pregăteşte câte patru grenade pentru fiecare dintre noi.

Se frecă la nas şi adăugă pe un ton scăzut:

— Am rămas şapte, deci douăzeci şi opt de bucăţi, Bum.

Hoffower dădu din cap în semn că a înţeles, porni motorul şi trecu cu maşina în faţa Porsche-ului. Andromede se duse lângă remorcă şi tăie cu un cuţit sforile pânzei de cort. Washington se afla între cele două vehicule, cu o cheie fixă în mână, desfăcând agăţătoarea dintre ele.

Andromede se duse lângă mitraliera de calibrul 50, îi scoase învelitoarea şi examină o cutie cu muniţii.

Zitka şi Loudelk apărură din întuneric şi Zitka raportă:

— Nicio gaură, Mack, pe nicăieri. Aşa că, sau prin mijloc, sau deloc.

Cu siguranţă, Bolan era pregătit pentru o asemenea veste.

— O.K., spuse.

Îşi depărtă braţele, ridicându-le la nivelul umerilor şi făcu semn cu amândouă mâinile.

— Adunaţi-vă şi să începem încălzirea. Mai întâi să ne reglăm ceasurile.

Se uită la ceas.

— 1:07 chiar... acum. Bum, vreau să fixezi un săculeţ cu exploziv pe capota maşinii lui Zitka. La ora 1:15 fix, duci maşina la poartă. Ia-ţi o marjă de siguranţă ca să te retragi fără probleme. Copil, tu în jeep, cu Ochi de Peşte la volan, în spatele lui Bum. Lăsaţi o distanţă de 5 metri şi deschideţi focul cu „ochioasa”. Restul, împrăştiaţi-vă de-a lungul zidului şi faceţi cât de mult zgomot, fără să vă expuneţi. Aruncaţi nişte grenade, ştiţi voi. Bum, vreau şi eu patru săculeţi. Auziţi aici, nu intră nimeni înăuntru. Asiguraţi numai focul de diversiune şi vreau ca voi...

— Ia stai puţin! protestă Zitka. Te duci înăuntru singur?

— Numai unul singur poate face asta, argumentă Bolan. Dacă voi îi atrageţi pe toţi spre poartă, eu pot să încalec zidul şi să fiu la jumătatea drumului spre casă, înainte ca ei să apuce să se dumirească ce se întâmplă.

— Cu patru săculeţi împuţiţi cu explozibil la tine! zise Harrington cu dispreţ.

— N-o să ne laşi ca proştii afară, Mack, zise Zitka. Uite, ce este, ne pare la toţi rău de ce s-a întâmplat cu Căţeaua, cu Politicianul şi cu Gadget. Dar noi am luat o hotărâre. Mergem până la capăt.

— Este şi războiul nostru, omule, şopti Ochi de Peşte Washington.

— Bum? se interesă Bolan cu privirea întunecată.

— La dracu, da, replică Hoffower liniştit. Nu e momentul potrivit pentru leşin.

— „Nu pierdem niciun moment/Suntem un detaşament!” fredona Copil din Flori.

Bolan îşi lăsă privirea în jos. Când o ridică din nou, ochii lui surâdeau.

— O.K. Suntem tot cei Zece Formidabili. Poate că focurile sălbatice ale Căţelei i-au trimis pe iepuraşii ăştia să ţopăie spre casă. Rezultatul lor este aici, lângă noi. Politicianul şi Gadget, cu diversiunea lor au indus în eroare Poliţia şi asta ne-a adus aici. Aşa că...

— Aşa că suntem toţi prezenţi şi gata de acţiune, spuse Andromede. Acum haideţi să le arătăm mâţelor ăstora leşinate ce înseamnă o luptă adevărată.

— Mai împarte o dată cărţile, sergent, vorbi Harrington.

— O.K. Deci punem explozibilul pe M.G., dar conduce Zitka. M.G.-ul o să izbească poarta la fel de tare ca un tanc şi în plus e destul de uşoară să poată fi îndepărtată din drum. Copil, Ochi de Peşte şi Fum de Armă, în jeep! Învârtiţi-vă pe afară şi asiguraţi foc de acoperire până rezolvăm cu poarta. Bum, îţi vei folosi maşina ca pe un berbec. Încearcă să împingi M.G.-ul înăuntru şi apoi lateral, ca să eliberezi drumul. Dacă te mai ţin cauciucurile după aceea, stai pe aproape ca să intri în procesiune. Dacă nu, las-o şi urcă-te în prima maşină ce-ţi iese în cale.

— Ochi de Peşte, jeepul să fie după maşina lui Bum, dar aşteaptă până ce se eliberează drumul. Copil, după ce intri pe poartă, tragi numai pe partea stângă a drumului; dar tragi în tot ce mişcă sau pare că mişcă. Fum de Armă, pe tine te vreau în faţă, alături de Ochi de Peşte. Ia-ţi mitraliera cea mare, tu vei trage pe partea dreaptă şi în faţă. Frate de Cruce, tu vei fi în spatele jeepului. Îl iei pe Zitka la tine şi continuaţi să forţaţi intrarea. Eu vin la coadă cu Porsche-ul. Bum, tu mai bine laşi maşina ta şi vii la mine. Am nevoie de un trăgător. Ei bine, acesta va fi pur şi simplu un asediu. Nu-i nevoie să vă previn asupra numărului celor care se vor lua după noi. Probabil că la ieşire va trebui să repetăm figura, şi dacă apar şi albaştrii, o sa fim la mare înghesuială. Aşa că trebuie să acţionăm rapid şi eficient şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Să ne luăm în maşini tot ce ne trebuie şi să pornim la atac!

Sergentul Carl Lyons încetini şi luă microfonul în mână:

— Căpitane, şeful politiei zice că în Balboa e linişte şi pace, raportă el. Eu tocmai trec pe lângă un drum care duce la ţărm. Cred că mă duc să studiez terenul.

— Suntem la numai câteva minute după tine, răspunse vocea nefericită a lui Braddock. Aşteaptă-ne acolo!

— Zece-patru.

Lyons aruncă microfonul şi vină brusc într-o curbă strânsă, apoi acceleră. Un minut mai târziu ieşi de pe autostradă, îndreptându-se spre plajă. Departe, în beznă observă o ridicătură profilându-se la orizont. Frână şi opri, întinzându-şi

gâtul să se uite la autostradă, apoi luă din nou microfonul.

— Exact în locul unde autostrada are o ieşire printre dealuri, îi îndrumă el. Două stânci uşor boltite, şi un drum de pământ îngust care coboară.

— O.K., veni răspunsul.

Lyons privi spre promontoriu. Nu se zăreau decât câteva lumini palide. Apoi un foc luminos izbucni în aer, undeva către intrarea pe promontoriu şi în secunda următoare zgomotul exploziei ajunse la urechile lui Lyons. Apăsă pe acceleraţie şi în acelaşi timp îi comunică lui Braddock:

— Mercenarii! E simplu să nimereşti acum. N-ai decât să te orientezi după flăcări.

Zitka sări din M.G.-ul care rula cu viteză şi se rostogoli la pământ. Un om ieşi din ghereta portarului în clipa în care vehiculul se izbi de poarta de fier cu zgomot de tunet şi împroşcând scântei. Jeep-ul făcu un viraj, evitându-l pe Zitka, care se ridicase în picioare şi alerga înapoi. Răpăitul gros al mitralierei de 50 se auzi odată cu explozia rezervorului de benzină al M.G.-ului şi cu ţipetele îngrozite ale celor aflaţi în faţa flăcărilor.

Harrington îşi ridică arma pentru a-l ochi pe cel care păzea pe zid; arma ţăcăni scurt şi individul dispăru dincolo de zid.

Maşina lui Bum se apropie cu prudenţă de ruinele porţii în flăcări, apoi cu viteza întâi intră în grămada încinsă. Harrington ieşise din jeep şi, lipit de zid, trăgea continuu pentru a acoperi manevra. Bum era tot în mijlocul ruinelor, trecând prin metalul care se împotrivea scârţâind. Jeepul dădu câteva ture şi se aşeză în spatele lui Bum. Harrington sări pe jeep şi rămase în picioare lângă uşa din faţă, trăgând în gheretă fără încetare. Oamenii alergau de colo-colo şi ţipau. Zgomotul mitralierei răsuna parcă din pământ. Parbrizul jeepului se făcu ţăndări şi Harrington se aşeză imediat.

Doi oameni, aflaţi în spatele gheretei, trăgeau cu pistoalele în maşina lui Bum-Bum. Se ghemuiră şi se aruncară la pământ la turuitul regulat al armei de calibrul 50. Capota maşinii lui Hoffower era acum în flăcări şi acesta deschise uşa şi se aruncă afară. Jeepul venea încet pe aleea îngustă. Limuzina lui Loudelk ţâşni pe poartă şi ajunse în spatele jeepului, apoi intră vâjâind şi Porsche-ului lui Bolan. Hoffower aştepta pe alee, îngenunchiat în

iarbă, scuipând foc spre zid din arma lui de calibrul 45. Porsche-ul încetini o clipă şi uşa se deschise. Hoffower sări înăuntru, trânti uşa şi porniră înainte, scrâşnind din roţi.

Jeepul se afla în fruntea procesiunii, arma sa automată răpăind cu furie. Din „ochioasa” de calibrul 50 săreau proiectile luminoase care permiteau cercetarea terenului din faţă. De-o parte şi de alta se auzeau strigăte şi înjurături, care acopereau replicile mitralierei.

Dacă Beverly Hills se putea lăuda cu o companie, se gândi Bolan, atunci locul ăsta era amenajat pentru un întreg batalion. Parbrizul din spate se sparse şi imediat răsună vocea liniştită a lui Hoffower.

— Sunt rănit.

Apoi se răsuci pe scaun, scoase pe fereastră arma sa de calibrul 45, ţinând-o în mâna stângă şi începu să tragă în umbrele care alergau în dreapta lor. Bolan riscă o privire spre partenerul său. Un firişor roşu de sânge i se prelingea pe obraz.

— O simplă zgârietură, îl linişti Hoffower scoţând un cartuş tras şi înlocuindu-l cu unul nou.

Jeepul ocoli aleea şi veni înapoi, în vreme ce 50-ul trăgea pe latura stângă a lui Bolan. Ajunseseră în porţiunea circulară a aleii din faţa casei. Bolan ajunse în urma limuzinei, în momentul în care Loudelk şi Zitka se năpustiră afară din ea. Se trase asupra lor de la mai multe ferestre aflate la parter şi mitraliera lui Harrington răspunse la foc, cu foc. Detaşamentul Morţii era supus la un foc încrucişat, în timp ce pe ambele laturi ale riscantei lor poziţii se adunau întăriri inamice.

— Intraţi în casă! strigă Bolan.

Loudelk şi Zitka se repeziră spre colţurile opuse ale casei, având grenade în fiecare mână. Bolan ieşi din maşină cu mitraliera într-o mână şi cu un săculeţ cu exploziv în cealaltă. Răsuci săculeţul deasupra capului, apoi îi lansă. Săculeţul se izbi de uşile masive de la intrarea în casă cu zgomot asurzitor şi imediat după aceea, flăcări mistuitoare luminară zona. Bolan aruncă alt săculeţ în uşile de sticlă de la etaj şi explozia se auzi odată cu alte două explozii, răsunând simultan de la colţurile casei.

Harrington era prins într-un duel de foc, atât cu inamicii de la etaj, cât şi cu cei de la parter. Andromede, cu mitraliera lui mare oprea înaintarea celor din spatele lor. Ochi de Peşte Washington

puse şi el mâna pe o mitralieră şi alergă spre uşa din faţă. Un glonţ tras de la unul din etaje îl lovi în plin piept şi uriaşul se prăbuşi la pământ, continuând să apese pe trăgaci. Bolan, care fugea şi el spre uşă fu nevoit să ocolească trupul inert al lui Washington. O durere surdă îi înţepă călcâiul şi îşi dădu seama că este rănit, dar urcă, treptele şi pătrunse pe uşa în flăcări cu Harrington pe urmele lui, uitând complet de călcâi. Intră într-o încăpere mare şi zări un grup de oameni coborând o scară în spirală. Bolan trase în ei. Doborî doi dintre ei, iar ceilalţi trei se repeziră, în sus pe scări.

Mitraliera lui Harrington răpăi în direcţia uşii boltite din spatele lor şi alţi doi indivizi căzură la podea. Răpăitul încetă. Harrington zgâlţâi mitraliera, apoi o azvârli la o parte şi îşi scoase puşca cu şase ţevi din curea, îndreptându-se repede spre scara interioară.

Bolan îi aruncă o privire şi rosti scurt:

— Subsolul!

Harrington încuviinţă şi se întoarse lângă Bolan. Casa ardea, flăcările începuseră să pâlpâie deja la ultimul etaj. Găsiră scăriţa spre subsol într-o nişă la ieşirea din cameră, în momentul în care doi oameni dădură buzna în casă, pe uşa principală. Harrington strigă:

— Te acopăr eu!

Apoi paşi înainte, trăgând continuu. Bolan se gândi în trecere la ceilalţi patru din detaşament şi la faptul că lăsaseră doi inamici să intre în casă, dar nu era timp pentru presupuneri. Deja era cu mâna pe clanţă uşii care ducea la subsol.

Sări în lături când auzi un glonţ şuierându-i pe lângă urechi şi împlântându-se în tocul uşii, apoi se aplecă peste balustradă şi arunca o grenadă la baza scărilor. O auzi cum explodează şi plonjă în jos pe scări, trăgând orbeşte cu mitraliera. Nu răspunse nimeni la foc. O bibliotecă ce ocupa un perete întreg luă foc, luminând feeric întreaga scenă. Peste tot erau risipite cadavre. Nu se vedea nicio mişcare. La capătul scărilor zăcea omul pe care Bolan îl zărise prin lunetă. Ochi de Peşte spusese:

— Cel de-acolo, tipul ăla scund, e Varone.

Bolan o luă în sus pe scări şi ieşi pe uşa din nişă. Fum de Armă Harrington era întins pe spate, cu o pată mare roşie pe piept şi spumă roşie la gură.

— Ai grijă, sergent! spuse el cu voce stinsă şi muri.

Un tip cărunt se ivi pe neaşteptate şi împuşcătura răsună în momentul în care Bolan făcu un salt lateral. Simţi mai multe înţepături, dar ştiu imediat că nu fusese atins grav. Se răsuci cu intenţia de a-şi ridica mitraliera, dar DiGeorge trase pentru a doua oară spre el şi apoi se repezi spre uşă. Glonţul se izbi în arma lui Bolan şi ricoşă. Bolan sări în picioare şi porni în urmărirea lui DiGeorge, ajungând pe treptele de la intrare şi în clipa aceea, sirenele maşinilor de poliţie îl zgâriară pe creier.

Casa era inundată de flăcări. Bolan coborî treptele clătinându-se, cu gândurile rătăcite şi păşi hotărât printre cadavre. Aleea din faţa casei era acoperită de trupuri inerte şi nicăieri nu se mai vedea nicio mişcare. Privi pierdut caricatura grotescă a celui care fusese odată Ochi de Peşte Washington. La câţiva metri depărtare zăceau rămăşiţele pământeşti ale lui Bum-Bum Hoffower. Copil din Flori Andromede murise ghemuit pe mitralieră.

Bolan îşi dădu capul pe spate şi strigă cu disperare:

— Zitka! Frate! Regruparea!

Sirenele urlau sinistru; probabil ajunseseră deja la poartă. Dădu coltul clădirii în fugă. Şi îl descoperi imediat pe Zitka. Fiorosul luptător avea mâna încleştată pe un pistol automat şi rânjea, chiar şi dincolo de moarte.

Bolan îl găsi pe Fratele de Cruce Loudelk în spatele casei. Rămăsese cu jumătate din cap. Altfel, părea foarte împăcat. Precum în viaţă, gândi Bolan, aşa şi în moarte. Se târî obosit spre Porsche, întrebându-se unde dispăruseră toţi inamicii, şi-şi aruncă mitraliera pe bancheta din spate. Apoi se prăbuşi pe scaunul şoferului. Era înăuntru, iar ceilalţi membri ai Detaşamentului erau morţi. Cui dracu îi mai păsa de inamic? Ce harababură făcuse din toate! Însă ei ar fi putut să renunţe. Ar fi trebuit, cel puţin, să şadă şi să cugete la o cale mai eficientă de-a aborda această luptă.

Sirenele intrau acum pe poartă, ducându-se să descopere masacrul. Bolan porni maşina şi se urcă cu ea pe iarbă. Călcâiul îl durea înfiorător şi încetul cu încetul descoperi şi alte tăieturi şi zgârieturi în părţile sensibile. Se îndepărtă de sirene şi se îndreptă spre un gard de lemn care marca capătul malului înalt; apoi ieşi din maşină şi examină fără grabă distanţa până la oceanul îndepărtat. Fratele de Cruce avusese dreptate, parcă n-ar fi existat decât stânci dedesubt. Nicio şansă să plonjezi în el,

n-ai reuşi să eviţi stâncile. Doar dacă…

Bolan se întoarse la Porsche, se aşeză, îşi cupla centura de siguranţă şi porni spre alee. Acum se vedeau maşinile de poliţie semnalizându-şi prezenţa prin sunet şi lumină. Ca la paradă. Oftă adânc, Detaşamentul Morţii era acum un detaşament mort. El le promisese băieţilor bogăţie şi glorie şi de fapt le oferise moartea, într-un război pe care nu-l aproba nimeni. Ca în Vietnam. Da, exact ca în Vietnam.

Îşi mai verifică o dată centura de siguranţă, apoi întoarse cu ură maşina şi porni cu toată viteza spre gardul de lemn. Cauciucurile îi alunecară puţin pe iarba umedă, dar acul vitezometrului continua să urce spre limita superioară. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Parada ajunsese în faţa casei şi uniformele albastre, cu arma în mână apăreau de pretutindeni. O singură maşină se ţinea după Porsche.

Acul indica 200 km pe ora. Maşina înfrânse slaba rezistenţă a gardului şi apoi pluti lin, într-un splendid arc peste Oceanul Pacific.

— Apelul, şopti el.

Întregul detaşament era acolo, lângă el; ei toţi îl aduseseră aici, unul câte unul, în primul rând prin curajul lor. Iar acum, drept urmare, el îi lua în acest curajos şi disperat zbor prin iadul numit viaţă.

# Capitolul şaisprezece
## DRUMUL ÎNAPOI

Carl Lyons îşi lăsă maşina la marginea drumului şi porni pe jos spre malul apei. Se opri acolo cu mâinile în buzunare, ridicând-se uşor pe vârfuri şi revenind pe călcâie de mai multe ori. Dacă el ar fi fost în maşina care s-a prăvălit peste stânci, raţiona Lyons, şi dacă ar mai fi în viaţă în momentul impactului cu apa, şi dacă ar reuşi să iasă din maşină, şi dacă ar mai avea puterea şi curajul şi tăria de-a încerca să înoate spre libertate, atunci acesta ar fi locul către care şi-ar încerca norocul. Nu se punea problema ca Bolan să fi avut cine ştie ce şanse după un asemenea plonjon. Şi cu toate acestea... Barca Politiei de Coastă răspunsese prompt şi erau chiar şi acum pregătiţi să trimită scafandri. *Dacă* şi *când* vor aduce la suprafaţă un cadavru, de abia atunci şi numai atunci va crede Carl Lyons că Bolan este mort.

Un zgomot slab în spatele său îl făcu să se întoarcă şi sergentul se pomeni în fata ţevii unui pistol special de politie de calibrul 38. Pistolul era în mâna locotenentului Charlie Rickert. Iar privirea din spatele pistolului era departe de a aparţine unui om normal, lucru vizibil cu tot întunericul nopţii.

— Ce cauţi aici, Rickert? întrebă Lyons calm.

— Tu şi cu Bolan, chiar aţi crezut că o să vă meargă, nu-i aşa? şuieră Rickert printre dinţi. Cu poliţistul „24 de ore din 24”? Doar nu ţi-ai imaginat că ţine, nu-i aşa?

— Despre ce tot vorbeşti?

— Pune-ţi mâinile la ceafă! Ce dracu îţi închipui? Ştii tu al dracului de bine despre ce vorbesc. Tu şi cu Bolan mi-aţi copt-o. Ai crezut că o să stau ca viţelul la poarta nouă să mă uit ca prostul? râse Rickert pe un ton sec şi hârâit. Te-ai gândit că Charlie Rickert nu-i în stare să-şi dea seama. Măi, puţoiule, eu eram deja poliţist când tu încă mai sugeai ţâţă de la mă-ta.

— Unde vrei să ajungi Rickert?

Lyons se mişcă uşor într-o parte, încercând să-şi aducă noul adversar într-o lumină mai bună.

— Stai pe loc! mârâi Rickert.

— De când ai devenit un poliţist negativ, Rickert?

— O să te omor, tinere. Îţi dai seama, nu-i aşa?

— De ce, Rickert?

Lyons observase o umbră în mişcare în spatele lui Rickert. Continuă să vorbească şi începu să facă paşi mărunţi spre apă.

— Ce-ai avea de câştigat cu asta? Braddock are toate dovezile de care are nevoie. Te-a şi pus pe liber. O investigaţie amănunţită e programată să înceapă mâine.

— Nu, nu, nu! Toate sunt nişte născociri ale unui ucigaş de drept comun împreună cu complicele său, poliţistul.

— De unde ţi-a venit ideea asta cum că eu aş lucra mână în mână cu Bolan, Rickert?

— Charlie Rickert are metodele sale şi Charlie Rickert ştie tot. Nu-i treaba ta cum am aflat. Eşti un poliţist de doi bani, Lyons. Nici măcar nu eşti în stare să observi că eşti urmărit. Am fost pe urmele tale toată noaptea.

— Ai tot aşteptat un moment prielnic ca acesta, da?

— Aşa e. Am tot aşteptat un moment ca… acesta!

Rickert întinse înainte braţul înarmat şi se pregăti să apese pe trăgaci, când umbra din spatele său se materializă. Cu o mână îi dislocă braţul înarmat şi cu cotul îl lovi în plex. Umbra se răsuci, duse pumnul la spate şi îl proiectă în obrazul lui Rickert, care căzu fără să scoată un sunet.

Apoi mâna umbrei ridică de pe jos pistolul 38 şi o voce cunoscută zise:

— Iar ne-am întâlnit.

Lyons se uită la silueta înaltă, de pe a cărui salopetă neagră se scurgea apa.

— Cât timp ai stat după stânca aia, Bolan?

— Cât să-mi recapăt suflul, răspunse Bolan, gâfâind încă uşor.

— Atunci înseamnă că ai auzit cea mai mare parte din discuţie.

— Am auzit-o.

— Ştii că era gata să mă împuşte. De ce n-ai mai aşteptat o secundă? L-ai fi putut lichida atunci pe el şi ai fi avut cale liberă.

Bolan ridică din umeri.

— N-am putut s-o iau razna şi să-l las pe Tommy să-şi rezolve singur problema.

— Care?

— Doar ştii. Cârtitele.

Lyons râse încetişor.

— Am citit câte ceva despre dăunători, Bolan. E adevărat că distrug, dar în acelaşi timp sunt şi folositori. Cartea asta m-a învăţat să nu mă grăbesc să înlătur cârtiţele. Cred că o să încerc varianta unei coexistenţe paşnice.

— Încerci să mă reţii, Lyons? Aşa cum ai făcut cu Rickert?

Bolan începuse să se îndepărteze.

— Ba deloc. Ei, Bolan, un poliţist căscat şi-a lăsat maşina neîncuiată, sus pe şosea. Ştii, cu cheile în ea.

— Aşa?

— Aşa.

Lyons îngenunche lângă Rickert şi îi prinse mâinile în cătuşe.

— O să-şi revină. Şi acum, acelaşi poliţist căscat o să facă o plimbare printre stânci, sperând să întâlnească vreun supravieţuitor din maşina care a plonjat de-acolo de sus, în ocean. Ei, coexistenţă fericită, Bolan! De data asta eu plec.

Lyons se întoarse brusc cu spatele şi intră cu paşi mari în întuneric.

Bolan zâmbi şi porni în grabă spre şosea. Viaţa nu era numai un iad. O altă bătălie luase sfârşit. Poate că undeva, cândva, va găsi şi el un loc unde să pună capăt războiului. Copil greşise. Iadul nu era pentru cei vii, era pentru cei morţi, chiar şi pentru cei sfinţi. Morţii, odihnească-se în pace! Într-o bună zi, Mack Bolan o să se odihnească şi el. Dar pentru moment, el trebuia să-şi găsească calea printre cei vii. Şi îl va găsi şi pe Julian DiGeorge undeva, prin preajmă, şi fără îndoiala, pe mulţi alţii de teapa lui.

Şi totuşi, niciodată nu va mai găsi un alt Detaşament al Morţii, asemeni băieţilor de milioane pe care-i pierduse. Se urcă la volanul maşinii lui Lyons, porni motorul şi maşina o luă încet din loc. Privirea îi căzu pe microfon.

— Apelul, zise el cu jumătate de glas. În acel moment ar fi putut să jure că îi aude răspunzându-i: Fratele de Cruce, Zitter, Fum de Armă, Ochi de Peşte, Bum-Bum, Copil din Flori, Căţeaua, Gadget şi Politicianul. Erau toţi prezenţi. Şi veneau toţi în urma lui Mack Bolan.